

KŐSZEGI LAJOS

FLORILEGIUM

naplótöredékek

medium

Nem-örök énem hajtott, hogy szerezzen magának egy kicsinyke gyönyört és halhatatlanságot. Ám egy életre szóló találkozás utat mutatott: találkozás a tradíció szellemét szívemben felébresztő arkangyal, Hamvas Béla műveivel. Aztán a Böhme-Nietzsche-Ebner vonalán haladó Szabó Lajos nyomdokaiba lépve elindultam az álomból a félálomba... Az irodalmon, a színházon, az esszéken, a filozófián és a teológián át haladva jutottam el a szavakon túlra. Friedrich Nietzschevel hosszasan álldogáltam a szavak lángoló és leomló hídján. Majd Gurdjieff rendkívüli látomásaiban tűntem el. Konkrét spirituális gyakorlatokat Buddha tanításai és a vadzsra-jána felhatalmazások adnak, olykor megnyugodva üldögélek Dilgo Khyentse menedékében. Ken Wilber integrális nézőpontja ösztönzött tovább az önmeghaladásban és felnövésben. Eckhart Tolle rámutatott a mindig velem lévő, engem soha el nem hagyó belső csendre.

Az advaitin mesterektől, a kifejezhetetlen jelentőségű Ramana Maharshitól és a megingathatatlanul állhatatos Nisargadatta Maharajtól kapott iránytűvel – kutatom önmagamban a bennem minden feleslegest elégető turiya-hajnalt. Még helyettem mondják: „Én vagyok az!” Az a választás nélküli, meghatározhatatlan és megfigyelhetetlen szabad figyelő, az igából igébe lépő tanú. A Mester arra a pillanatra vár, hogy végre azt mondja: „Már nincs mit tanítanom neked, felismered ittlétünk célját – és nevensz –, hogy az ember céltalanul és szabadon szeret.”

KŐSZEGI LAJOS
FLORILEGIUM

KŐSZEGI LAJOS

FLORILEGIUM

(Naplótöredékek Lányomnak)

medium

Veszprém
2021

© *Kőszegi Lajos*

Elképzelhetek, teremthetek egy másik világot: ez a bölcsesség és a szépség országa. Látom önmagamban és mindenkiben a teljes tudat tisztaságában élő embert, aki minden pillanatban az örökkévalóság istenarcát hordja. A planetáris országban minden ember önmagától értetődő öröme, hogy jobbat teremtsen, mint önmaga. Olyan föld, ami menny, ahol a gyémántkeménység meghajol a jázminillat előtt. Ahol a betegség és az egészség harcát föl váltja a normális. Ahol a jó és rossz harca föloldódik a szent mértékben. Ahol az érző lények örömkönnyéből születnek óceánok... S amikor a csillagok az égen bennünk gyönyörködnek.

Föld

Egy maréknyi föld

Ki vagy te drága Föld? Lovelock újra nevén szólította az elfelejtett ősanya-földet: Gaia-ját. A tudományos elit és követőik elutasították az ősidők óta létező elképzelést, hogy a Föld él. A görögök háromezer éves elnevezését csupán metaforának tartották, és nem vettek tudomást arról, hogy az élőlények planetáris összességének neve – Gaia. Lovelock írja: *„mi és minden más élőlény egy hatalmas lény részei és társai vagyunk, és ez az élőlény a maga teljességében képes bolygónkat az élet számára megfelelő és kellemes lakóhelyként fenntartani.”* Mindezekből következik: *„...Gaia intelligens hálózatának bonyolult vezérlő- és szabályozórendszere teljes elpusztítása után nincs visszaút.”*

Egy emberöltővel később a *Litopunktúra-körök kiáltványban* – a háborúk, a terror-támadások örülete és a természeti katasztrófák ellenére – a változások kedvező irányú alakulásáról írnak:

„A legutóbbi években nagyon sokan tapasztaltuk, hogy a Föld finom szintjein változások mennek végbe. Valamennyien egyetértünk abban, hogy a Föld általunk észlelt változásai egy öngyógyító folyamat részét képezik. Így próbál a bolygó védekezni a környezetrombolás, a politikai, gazdasági és a nemek

között dúló harc ellen. Úgy hisszük, a Föld ezzel az átalakulással a »hagyományos« természeti katasztrófák helyett a transzformáció újfajta alternatíváját kínálja.

Intuíciónk szerint ez az átalakulás csak az ember aktív együttműködésével jöhet létre. A különböző alternatív mozgalmak, a békéért fáradozók és a tudomány új paradigmáit keresők valamennyien e közreműködés hiteles példái. Ennek ellenére úgy érezzük, hogy ehhez a változáshoz többre: az emberiség tudatos együttműködésére van szükség. [...]

A Föld energetikai változásának első fázisa során (1997-2003) egy »új föld« láthatatlan finomteste alakult ki. Ez a változás azok számára, akik a tudatos mély érzékelésben nem képztettek, egyelőre láthatatlan. Ezért az emberi civilizációra ennek hatása is minimális. Az átalakulás folyamatának serkentése és hatásának növelése érdekében (nincs szükségünk több háborúra és természeti környezetünk továbbrombolására) meg kell találnunk a módját, hogyan lehet »leföldelni« a földkozmosz új finomtestét. Az újfajta teret közelebb kell hoznunk a fizikai síkhoz, a mindennapi valósághoz.”

Marko Pogačnik és Peter Frank 2003. évi *Litopunktúra-körök kiáltványa* óta több hétéves ciklus telt el. Sokan vannak még közöttünk kétkedők. De már egyre többen érzik és tudják, hogy a Föld – *élőlény*. Aki elképesztő hibáink-bűneink, testét-testünket romboló tudatlanságaink ellenére segíti életünk. Nem rablók, nem fosztogatók, hanem Égből érkező (vagy alábu-

kó) vendégek vagyunk a Földön. A vendég rangjával és felelősségével.

Echart Tolle *Új Föld (Ráébredni életed céljára)* című könyvében írja, hogy az új Ég és új Föld – a felébredt tudatunk, nem egy jövőbeli állapot, hanem a lényünkől most feltámadó pillanat. Nincs szükségünk ehhez sem az elmarasztaló ítélet, sem a halál és sem az örökkévalóság gondolatára. Mindenki isteni lény, énünk szétfoszló elgondolásán át ráébredhetünk önmagunkra – éppen most. *„Mindössze a tudat fényére van szükség. Te az a fény vagy.”*

Azt mondja Tolle, hogy az álmainknál is végtelenül jobbat látunk, s erről már régóta tudhatunk. Patmoszi Szent János a Jelenések Könyvében (21-22) azt írja: *„láttam új eget és új földet”*. Az új Föld kibontakozóban van az emberi tudat ébredésében, és átöleli a Föld fájdalmaktól foltos energiamezejét. Nem lesz többé átok a városokon, nem lesz szükség lámpásokra, mert eltűnik a sötétség; és bárki ingyen ihat az élet vízből; és bárki ingyen vehet a csönd örömeiből.

Velünk szembe majd a mesterek Mestere, Jézus jön.

Látni fogjuk Isten arcát, elég lesz egymás szemébe nézni.

Addig is, hogyan lehetne átölelni anyánk Anyját – a Földet?

Madarak dalát hallottam, a Földről való távozásukról énekeltek

*Gondolj Teremtődre ...;
mielőtt elszakad az ezüstkötél,
megreped az arany gyertyatartó [az éterikus hasonmás],
megpat tan a forrásnál a korsó [a fizikai test],
s összetörik a kúton a kerék;
és a por visszatér a földre, ahonét jött,
az éltető lehelet meg az Istenhez, aki adta.
Hiábavalóság, csak hiábavalóság – mondja a prédikátor –
minden hiábavalóság!
(Prédikátor Könyve 12, 1-8)*

Egyetlen nyelv sem a halál nyelve.

Minden nyelv az ittlét nyelve. Az első szavak: anya és apa, enni és inni, igen és nem, szép és jó – mind arról tanúskodnak, hogy a nyelv a nem-látható világnak nem az ura. A nem-érzéki tartományokban tapasztaltakra és tapasztalándókra nincs földi nyelv. Mégis földi nyelven beszélünk róla. Minden nyelv az élet nyelve.

Ez sok mindent megmagyaráz. A nyelv nem tehet arról, hogy a földi dolgokban nem értünk egyet, ám hogy a magasabb világok dolgairól beszéljünk az eleve meg-nem-értett földi nyelveken, abba a nyelv belerokkan. A könyvtárakban (és az Interneten) exponenciálisan növekvő hegyekben áll a földi félreértések betűhomokja.

A halál életünk része. Öt érzékszervvel és földi nyelvi tapasztalással nézve: életünk vége. Ám ha ennek a végnek ilyen rettegést hozó a jelentése, akkor miért nincs senkiben sem annyi mámoros józanság, hogy élete tapasztalatait vizsgálná meg, s általuk végrehajtana magában egy analogikus következtetést. Mert anyánk emlőjének szopása után, az első csók és szeretkezés után, egy emberpróbáló munka végén, avagy akár egy este, egy pohár bor előtt ülve, a nap végén – érezzük, hogy jó... S nem egyszer e „jó”-hoz fáradtságon és szenvedésen át érkezünk – át a dosztojevskiji minden reményen túlra...

Amint a vég, úgy a meghalás, a fizikai test elhagyása, nem lehet más, csak jó.

Az élet egészen más. Mindenki máshol tart benne, mindenki mást ért meg belőle, mindenki a közös élet-mátrixháló része, és élete középpontjából nézve látható bárki a mátrixháló egésze. Mégsem az. Miért nem egésze? Mert a vége

(a vége szó középső két betűje kurzív) felé kiderül, hogy mennyire volt jó itt. S csak akkor volt jó, ha szeretett itt lenni, ha szeretett füvet rágcsalni és eget bámulni, vajjas kenyeret paradicsommal enni, portóit inni és forrásvízben mosakodni, a hajléktalannak pizzát rendelni és szerelmével-feleségével álmodni, és mindent, amit látott pillantásával megsimogatni, és vissza- meg átölelni a Földet...

Magyarországom naponta 360 ember hal meg, többnyire öregség, betegség, baleset, bűncselekmény szerepel a halálokok között, ám közülük 7 ember halálának oka: öngyilkosság (statisztikai fogalom: „szándékos önártalom”). Jelenleg körülbelül az 5. helyen állunk a világranglistán (előttünk Észtország, Oroszország, Belorusszia, Kazahsztán). Akik megölik magukat, többségükben nem ismerik Szókratész, John Donne, Jorge Luis Borges, Hamvas Béla és mások idevágó írásait; s akik meghalnak, nem kapnak segítséget az egyiptomi, perzsa vagy tibeti halottaskönyvekből; avagy a részekből összeállítható keresztény halottaskönyvből (*Szent János evangéliuma*, *Krisztus követése* és az *Ars Moriendi*). Nemcsak az ostoba tabukkal, hanem a megszerzett és kimunkált nemtudással is sokan fájdalmas akadályt építenek a haláluk elé.

Hamvas Béla írja: „Az öngyilkosságot csak részben és valószínűleg kicsiny részben követteti el a világ. A nagyobb és kimondhatatlanul jelentősebb rész az ember lelkiállapota. Az öngyilkosságba tulajdonképpen mindig a pesszimizmus hajtja az embert. Lehet az ember szegény, éhezhet, nyomoroghat, szenvedhet betegségtől, addig, amíg valakinek reménye és ép akarata van, és Isten akaratában megnyugszik, addig nem menekül a halálba. Abban a pillanatban, amikor az ember nem remél többet, feladta a küzdelmet, akkor már a halál szélén áll. Nem is kell rá különösebb ok, hogy elhagyja az életet.”

Ilyenkor nem a beszűkült tudatra, hanem a szenvedő testére érdemes tenni a kezünket. Mert „ha nem tudok egy haldoklónak semmit sem mondani, akkor baj van minden mondanivalómmal.” (Szabó Lajos) Legyen a segítségnyújtó kéz a mondat.

Ha úgy értékeljük, hogy Szókratész is tulajdonképpen öngyilkos lett, amikor önként kiitta bürokpoharat, akkor föloldjuk az öngyilkosság kialakult szemantikai határát, ami termékeny elmélkedéssé lehet. Ha pedig Borges módján olvasnánk John Donne *Biathanatos*-át, akkor már azon kellene ájultan töprengenünk, hogy Donne a „titkos jelentés megsejtetésre törekedett”, mert, hogy „a mű mélyén rejlő cél annak bemutatása, hogy Krisztus öngyilkos lett” (Borges: *A Biathanatos*).

Már nem tudok így olvasni. Menni mások után – vakon. Csak bevillan – e véleményeket látva – egy pillanatra az egész isteni kaland: ahogy Krisztus föloldja a gyilkos tudatlanságba kocsonyásodott (istenarcú emberekből összeálló) tömeg vérszomját – „Igyátok, az én vérem!”. Krisztus nem lett öngyilkos, amikor vérével megöntözte a Földet, és a Föld minden lényét. Amikor Krisztus első csepp vére lehullt a Föld porába (az annyi fájdalmat összegyűjtött porladó csontokra a Koponyák hegyén), abban a pillanatban megkeresztelt minden életet és egyesült a Földdel. Mi valóban az Ő testéből élünk. S mégsem ismerjük föl, hogy mi itt valamennyien az Ő teste vagyunk.

Kétségbeejtő, hogy Szókratésznek nincs módja olvasni Donne-t vagy Borges-t. Még kétségbeejtőbb, hogy Donne nem olvashatja Borges-t. Kétségbeejtő ez a visszaolvasás-tudás, s főképp ez az előre-nem-olvasás. Szeretnék hivatkozni azokra, akik majd idéznek, s akiket csak azért nem olvasok és nem idézek, mert tudatlanságomban előttük járok.

Krisztus „halála” az egyetlen nem-öngyilkosság. Ha életünket a halál kapujában nagyobbak láthatnánk annál, ami a kapun túl ránk vár – akkor életünk nem volt, nem volna öngyilkosság.

Még Donne is, a sokat idézett XVII. Meditation-jében (*Devotions upon Emergent Occasions, Ájtosságek fontos alkalmakra* című esszé- és imádságfüzérében) talán mégis erre a paradoxonra utal:

„Senki sem különálló sziget... minden halállal én leszek kevesebb...”; (...any man’s death diminishes me...) vagy ez az idézet tőle, ugyanerről más-képp: *„Az öngyilkosság útja, igaz, nyitva áll, de a teológusok / tanúsága szerint ama másik világ sötét-ségében is én leszek ott, magamra várva.”* (Az Őrszem – Somlyó György fordítása).

Hogyan hívhatnám meg fényesebb önmagammat, ide – odaátról? Én leszek ott, magamra várva. S hallom a madarakszívdobbanását.

Égi bárka Magyarföldön

A nyári Napforduló előtti napon, három keresztény főpap avatta föl a magyarföldi Fatemplomot az Őrségben. Fél évvel ezelőtt láttam meg először, egy panoráma képen, a falu honlapján. Akkor azt írtam Mujdricza Péternek, a templom építésének: „Szeretném, ha tudnád, hogy a magyarföldi templomodot olyan bárkának látom, amely az égi óceánon siklik, hátán – Magyarföld közvetítésével -- az egész Földdel.” Kora reggel indultam Boldog Ilona városából, ahol élek. Három buszról szálltam le, mire délután a szlovén határhoz, Bajánsenyére értem. Határából már látni a mélyzöld erdők karéjában úszó messzi templomot. Innen már csak gyalog lehet Magyarföldre jutni, ahol talán húsz ház az egész falu. Az őrségi táj géniusza a magával ragadó, folyton változó és magába zárkózó szépség, amely óvja és őrzi önmagát – az Éden eltűnt arcát –, és csak áldozat árán fogad be bárkit.

A falu fölött mostantól templom áll. Sugárzóan egyszerű és messzire-tekintő. Ám úgy tűnik, csupán költői beszédként, hasonlatként értik, hogy bárka, pedig valódi bárka. Égi bárka, amely törekeny testén hordja az egész Földet, és

óriási terhével kecsesen siklik a tengerkék égen. A tizenhat oszlop között, fent, körben hatalmas ablakok övezik a templomot. A hajó tizenhat faoszlopa a hetes szám jegyében áll: az isteni hármasság és az emberi négyesség alkotja együtt.

[A számmisztikában a helyiértékeken álló számokat összeadják – pl.: $16 = 1+6 = 7$ –, így redukálnak minden számot alapszámokra, amelyeknek megvan a maguk fundamentális jelentése és jelentősége. A bárka-templom oszlopai-nak térgeometriai elrendezése szerint a rövid, félköríves oldalakon 4-4, a hosszú oldalakon 4-4 oszlop áll, amelyek a Földdel való kapcsolatát erősítik. Ugyanakkor a hármasság is megjelenik a terek mellérendelésében, a templomhajóban (félkör+téglalap+félkör), továbbá a templomhajóhoz szervesülő 3 tömeg (bejárat+sekrestye+oldalhajó) által. E forma-rendent át a rejtett hetesség ereje megsokszorozódva zúdul be a mindent átható tudatosság mezőjéből.] A tizenhetedik faoszlop, a karzatot is megtartó egyetlen árboc a deszkás mennyezetet áttörve hasít az égbe, mint a világ közepébe mutató kormánylapát. A templom padjaiból örökké látni az eget, a borúst, a fényest, a csillagost. És örökké lát minket az ég.

A templom testét alkotó, az életüket átadó fák az Őrség erdeiből jöttek. Vörösfenyők. Meztelen testükön örvénylő csomók valójában éber

szemek, égből hullott csillagparazsak figyelnek minket. Testükön az egész világegyetem rajzolata, a Tejút titkos térképe, navigációs terve dereng át. Mindegyik gerenda vörösfenyő, fája a legkeményebb és legtartósabb, harminchárom nemzedéket is megtart. A faluban harminchárom ember él. Legyen mindegyikük egy új Noé, akinek neve eredendően azt jelenti: Vigasztaló Nyugalom. Az első Noé a Vízözön elmúltával épített oltárt, az új Noék nem késlekedtek, hanem beépítették azt bárkájukba. A szentély boronái máris a legmegviseltebbek, és a szentélyt keretező baloldali faoszlop a tetőig felhasadt, míg a jobboldali ép. A repedéseket majd csak imákkal lehet kitölteni. Miközben szemünkkel, kezünkkel, arcunkkal, talpunkkal megérinthetjük a finomra gyalult, halványrózsa-fényű fák tiszta testét.

Az alapfát tavaly Pünkösöd idején rakták le, amelyből az arany metszés szerint nőtt ki egy év alatt a templom. S tudnivaló, hogy az arany metszés az ellenállás nélküli telített tér tiszta megnyilvánulása. Általa, a térből kiformált tér nem különül el, hanem gyönyörködve együtt lélegzik szülőjével, az Univerzummal. A falu polgármestere, a templom-álmodó-építtető színművész, Rátóti Zoltán, egyszer azt mondta, hogy élete csodája a színészet, mert egy emberöltő alatt rengeteg életet megélhet – de van

ennél több, a templomépítő aranymetszésű élet rengeteg életet szolgálhat.

Magyarföldön nem a viharos éjszakai szél és – a globális, az országos apokalipsziszból, az özönvíz-esőből – több dézsányi hideg zápor volt a legnagyobb nehézség, hanem a magyar nép kollektív karmájából származó szétesettség. Az árammal elkerített kukoricaföld mellett sorakozott a templomavatásra érkezett ötszáz autó. Az őrségi táj géniuszának egyik aspektusa egybecseng az elkülönülő emberekkel, akiknek vastag önérzetük kínzó nyomása alatt, süket-néma fájdalomik lelkük szépséges borostyánjába dermednek – magánnyá szelídülnek. Magányos templommá. Talán ezért nem láttam szivárványt – az öröm széttárt isteni karját – az égen. A szivárvány a Bibliában és a buddhizmusban és mindenütt annak a jele, hogy a Megnyilvánulatlan elfogadja a templomot – bárhol legyen is az – és szövetséget köt velünk. A fények teljes szélességű hídján át, beléphetünk a teljességbe a szivárványkapun. Minden ember egy templom. A magyarföldiek és segítők külön-külön meglátták önmagukban a templomot, és ki- és fölépítettek magukból. Így lett: egy templom – minden ember. Magyarföld – egyre többen tudják – az egyik jelentős zarándokhelye a magyar földnek, a Kárpát-medencének, és növekvő körének, mert rendkívüli templomot emeltek az itteniek.

Az terveztem, hogy az éjszakát a templomban virrasztva töltöm. Akartam hallani belső csendjét. Szerettem volna vele lenni a benső fényben. S nem magára hagyni, egy percre sem. Jó lett volna elindítani a virrasztás láncolatát. Az éberség spontán stafétáját, hogy a bárka-templom fénye megmaradjon a nyári Napforduló után növekvő sötétben. A templomot éjfél előtt bezárták az orgonáin játszókató helyi fiatalok. A templom körül kószáltam az éjben. Az északi oldalkápolnában, Somogyi Győző képén a Szent Család pihen. A templom déli kapuja a temetőre nyílik, amelynek sarkában pirosuló cseresznyefapár nevet. A nyugati kapu az erdőre nyílik, ahonnan a Farkas csupán villámló szemét küldte el – szentjánosbogarak képében – , hogy megsejmelje, mit tettünk, mi emberfajzatok. Szeme zöld villogása jelezte, hogy figyel. Egyelőre nem szólt semmit, amit a legjobb jelnek vehetünk, mert lehet, hogy nincs is nagyobb elismerés. Vártam a hajnalt.

Világosodó csönd lett. A falu egyetlen kakasa csak egyszer szólt. A magyarföldi Szent Család bárka-templomra a falu felől szűrődött az első fénynyaláb. Ablakai tüzesen fölizzottak. Mintha égne az ég. Aztán hirtelen lezúdult a hajnali zápor. A bárka elindult, hátán a Földdel – velünk vagy nélkülünk. Lehetne Őrhajó, a tudatos virrasztás, az ébredő éberség temploma.

Aphrodité

Párizs megmarad. A civilizáció megapoliszai eltűnnek, de Párizs megmarad. Mert Párizs ezer és ezer formában mindig ugyanaz. Az önmaga számára is titok és csoda – a női. Nem a Nő, hanem a női. Az a finom energia, amely a Kozmoszban áramlik minden lénybe. Ez a leáramlás, a női hatja át az életet, örömmel itatva át a köveket, füveket, fákat és a tudatosság különböző szintű képviselőit, az állatoktól az emberig. Ezt érezzük az anyai tápláló ölelésben, a szerelem felfoghatatlan gyönyörűségében, a mámoros alkotásban feloldódó énmegszűnésben.

A női anyai aspektusát már anyánk hasában átéljük, ezen oldal mitikus megjelenítői voltak: a tehénszemű Héra és a sarlós Démétér. Kifejezik a föld termékenységét és művelésének művészetét, a házasság és a szülés-születés oltalmazó-védelmező-életátadó erejét.

A bölcsesség női arca Athéné, a bagolyszemű lány volt, aki a szellem, a bátorság, az okosság megtestesülése. Athéné minden férfiúi hódítási-udvarlási kísérletnek ellenállt: *„Ha feltesszük, hogy az igazság egy nő; nem alapos-e a gyanúnk,*

hogy... egyetlen filozófus sem értett a nőkhöz?" (Nietzsche). Athéné trónszékén található feliraton olvasható: *„Én vagyok mindaz, ami volt, ami van, és ami lesz, a ruhámat még egyetlen halandó sem lebbentette fel.”* Az érinthetetlen lányt Démokritosz phronésis-nek ('értelem'-nek) nevezi, ő a Kozmikus Értelem oszthatatlanságának princípiuma, a világbölcseességjelképe.

A harmadik női aspektus, a szerelem arca: Aphrodité. A neve azt jelenti: a tenger habjaiból (=aphrosz) kiemelkedő. Az etruszok Turannak, a rómaiak Vénusznak hívták. Léptei nyomán csodás növények és fák (afrodiziákumok) nőttek ki a földből – lótosz, mirtusz, menta és gránátalma. „A legszebbnek” felíratú aranyalmát Őneki gurította Párisz (és e gurítás hullámai Tróján, Rómán, a háborúkon át máig érnek). Mert Aphrodité örök mosolyával isteni arcán, mézes ajándékot hozott a földre, és kifakasztotta a vágy bimbóit. Ő a gyönyörű gyönyöröknek asszonya! Kérem tőle: adja meg a szerelemgyújtó dalolásnak drága hatalmát. Minden Szépségből ő tekint vissza ránk.

Párisz ma is Aphrodité lábai előtt hever. A város szívében, a Louvre-ban, a pároszi márványragyogású Milói Vénusz (nem szobor, hanem élő-fénylő kőerő), Aphrodité leghűbb alakja, amelyen a Kozmoszvilág átragyog. Amikor Őt – és többi formaváltozatát: a Szamotrakéi Nikét,

a Mona Lisát, a Notre Dame-t, a Madeleine templomot és a mandulás süteményt, az impresszionisták aktjait, és szerelmemet – látom/ízlelem, akkor úgy érzem, mézzel telik meg a szám, és egész életem. Bámulom a milói Aphroditét, márványkő bőréből mindenünnen fények, csillagok, csillaghalmazok olvadnak szemembe, és átjárnak teljesen. Egy pillanatnyi gyönyörben fürdök.

Tovább lépek, iszom egy korty pastist. Megnyugszom. Körbenézek a kavargó tömegben. Nincs aranyalmám, csak elpusztíthatatlan Aphrodité(k) a szívemben, a város szívében, őrszi(k) a szépséget – Párizs megmarad.

Az élet áramlása

Ma reggel szivárvány-kapu borult a város fölé. Ezen a láthatatlanná vált kapun ömlik most a fény. Az a kapu mindig is ott volt. Éppen most fordult Kozmosz-óceánjárónk, a Föld, a marsi idő kapuja elé. Mondd, hogy lehet végig táncolni életünk legbensőbb tájait?

Itt egy dalt hallasz, amire Matt Harding világtánc körúti klippje is készült. Matt tánca Garry Schyman zenéjére és Rabindranath Tagore *Stream of Life* című versére (*Gitanjali – Áldozati énekek*, 69.), Palbasha Siddique bengáli énekes énekére született. Legyen annyi örömteli éved, amennyi embert táncolni látsz.

Az élet áramlása

At életnek ugyanaz az áramlása fut keresztül ereimen éjjel-nappal, keresztül fut a világon és táncol ritmikus ütemben.

Ez ugyanaz az élet, ami sarjadzik örömben a föld porán keresztül a megszámlálhatatlan fűpengében és megtörik a kavargó levelek és virágok hullámán.

Ez ugyanaz az élet, ami ringott az óceánbölcsőben a születésből és a halálból, apályban és dagályban.

Érzem, ujjaim felkészültek a mérhetetlen élet dicső érintésére. És létem tetőpontján életem lüktet táncolva véremben ebben a pillanatban.

Paul Valéry írta: „Táncoló nő az élet.” Az Énünk egyszerre test és lélek és szellem. Amikor táncolunk, egyszerre veszítjük el testünket-lelkünket. Katedrálissá táncoljuk az Ént. Valérynál a gondolat: a Táncosnő. Rajta áramlik ide a gondolaton túli. Táncold katedrálissá önmagad!

Minden betegség – életáramlás-szakadás. Ha bármelyik (szellem-lélek-éter-fizikai) testünkben (gondolati-érzelmi-energia-véráram) gát keletkezik, akkor nagy a valószínűsége, hogy megbetegszünk. Áramlás az élet.

Aranyvirág a vörösiszapban

Nehéz a szívem. Tehetetlenül bámulom szülővárosomat a vérszínű sárözönben. Ránk tört a vörösiszap-cunami. A maró lúgban megfulladt tíz kolontári ember, köztük egy kislány, akinek Angyalka a neve.

DEVECSERT, a Szent Kárpát-medence kicsiny városkáját és környékét [2010. október 4-én] letarolta az ipari szenny, az emberi ostobaság és természetpusztító mohóság elmemaró mérge. A gyönyörű kastélyparkot vörösiszap, mindenféle törmelék (autóroncsok, épületdarabok, kerítés-töredékek, törött fák), elhullott állatok tetemei borítják. A parkig, öt kilométerre a szomszéd falutól, egy ember tetemét sodorta ide a véres áradat. Több száz embert mart szét a lúg, sokan válságos állapotban a kórházakban fekszenek, s van, akit a bőrátültetés sem ment meg. A megsérült 300 ház fele megsemmisítésére vár.

Az egész világsajtó erről, az emberek által okozott katasztrófáról szörnyülködik, kihangsúlyozva, hogy ilyen még nem volt – most van. Soha nem gondoltam volna, hogy a mi kis városunk így tesz szert világhírnévre. Ennél közvetlenebbül, ennél keményebben nem talán nem is tapasztalhatjuk meg az emberi elme

ostobaságának pusztítását. Nem kell a természet erőire várnunk, itt vannak nekünk a mi saját rettenetes életpusztítóink. Nagyon nehéz a szívem. Megyek haza, és több ezer emberrel együtt, lapátolom az emberi mohóság kiáradt méregözonét.

Sokan felhívtak, kerestek aggódva és dadogva; indulatosan és nagy-nagy csöndekkel a torkukban – mert tudják, hogy e Somló melletti kisváros, Devecser a szülőföldem; ahol édesanyám, bátyám, nagybátyám, unokaöcsém és családjaik élnek; s ahol a temetőben nyugsznak: apám, nagybátyám és nagyszüleim. A szülőföld (megérezni e szó ízét), ahova mindent vissza kell adnom, s nemcsak azt, amit kaptam – most véres-elkínzott arccal néz vissza rám... Már nem kell más nevet adni az emberi kapzsiság és ostobaság ipari tökéletességű katasztrófájának, most már szülőföldem neve is bekerült a rettenet nevei közé. Mostantól, mindegyiket szülőföldemnek tekintem. Néhány közülük – FÖLDÜNK sebhelyei, ahonnan nem menekülhetünk...

FLIXBOROUGH – Nagy-Britannia. 1974. június 1-én, egyrészt karbantartási hibák, másrészt a nyomáspróbák hiánya miatt felrobbant egy vegyi üzem. Egy repedt vezeték nem bírta a terhelést, és nagy mennyiségű ciklohexán áramlott ki: gyúlékony keveréket alkotott a levegővel, és felrobbant. A robbanás 28 munkás életét

követelte és további 89 megsérült, 24 hektár terület halt ki, a házak 3,5 kilométeres körben lakhatatlanná váltak.

SEVESO – az olaszországi folyóvölgyben, 1976. augusztus 10-én, a Milánótól 13 km-re lévő Meda városkában a rovarirtó szereket előállító svájci Givaudan gyár vegyiüzemében a reaktor túlhevülése miatt a biztonsági szelep működésbe lépett. A biztonsági berendezés a mérget egy kéményen keresztül a levegőbe bocsátotta. A sűrű triklór-fenol felhő, amely több mint 2 kg dioxint tartalmazott, a város felé sodródott. A gyártelep tulajdonosai a baleset után csak hét nappal értesítették erről a helyi hatóságokat. Több mint 500 emberen jelentkezett klórakne és más bőrbetegség, és a szennyezett területen nyolcvan ezer háziállat elpusztult vagy azokat el kellett pusztítani. A növényzetet és a talajt 30 cm mélyen el kellett távolítani és 1000 fokon kiegészíteni. Seveso szoteriológiája, hogy a nevéet adta az ipari katasztrófák elleni nemzetközi összefogás irányelveihez.

BHOPAL – 1984. december 3-án az indiai városhoz közeli vegyi anyag gyár egyik tartályából kiáramló mérgező anyag, metil-izocianát gázfelhő (a MIC forráspontja 37°C, és nehezebb a levegőnél) keresztülhaladt Bhopal városán és közvetlenül több ezer embert ölt meg. A kezdetben bőrgyulladást (vakságot) és asztmát

okozó gáz veszélyességéről a munkások mit sem tudtak. A Union Carbide cég vegyi üzeme – ahol növényvédő szereket gyártottak – a 800 ezer lakosú indiai város közvetlen közelében épült, és lakóépületek voltak a gyár kerítése mellett is. Az üzemben gyakorlatilag nem működtek a biztonsági rendszerek, nem készült az esetleges sürgőshelyzetekre riadóterv, kitélepítési terv, ezért nem lehetett riasztani a környék lakosait. Az indiai hatóságok szerint rögtön 3500-an haltak meg. A hivatalosan elismert áldozatok száma 15 ezerre nőtt, de az üggyel foglalkozó aktivisták szerint 25 ezer embert öltek meg a mérgezés felelősei. Több ezren megvakultak vagy egész életükre meggyomorodtak. A katasztrófa után a várost „a vakok városának” is nevezték. A következmények félmillió embert érintettek.

CSERNOBIL – az atomkatasztrófa 1986. április 26-án történt az (akkor még a Szovjetunió része) ukrajnai Pripjaty és Csernobil városok melletti atomerőműben. A védőépületek hiánya miatt radioaktív hulladék hullott a Szovjetunió nyugati részére, valamint Európa más részeire és az Egyesült Államok keleti részére. A mai Ukrajna, Fehéroroszország és Oroszország területén hatalmas területek szennyeződtek, kb. 200 000 embert kellett kitelepíteni. A radioaktív hulladék kb. 60%-a Fehéroroszországban hullott le. A Nemzetközi Atomenergia Ügynökség 56

közvetlen áldozatot tart nyilván: 47 munkást és 9 gyermeket, akik pajzsmirigyrákban haltak meg; valamint úgy becsülték, hogy kb. 4000 ember hal meg ezzel kapcsolatos betegségekben [a korábbi becslések 30-40 000 többlet halálesetről szóltak, ezt később korrigálták 4000-re; egyébként az európai lakosság ötöde (kb. 100 millió fő) rákban hal meg].

SANDOZ – 1986. november 1-én mintegy 1300 tonna vegyszer, félkész- és késztermékek (növényvédő szerek hatóanyagai) égtek el a Basel közeli Schweizerhalle ipartelepén (a svájci Sandoz cég 956. sz. lerakatán). Az oltóvízzel a teljes mennyiség 1-3%-a (30-40 tonna) jutott a Rajnába. A halak a folyó mentén 400 km hosszú szakaszon elpusztultak. A megelőző napon ugyanott 400 liter gyomirtó szer (atracin) került a szennyvízen keresztül a Rajnába „egy defekt miatt”. A mérgek egy része leülepedett a meder fenekére, a többi az Északi-tengerbe jutott. (Egyébként a Sandoz készítményei a Föld lakosságának 90%-a számára elérhetőek. A vállalat tagja a Novartis csoportnak, neve a latin „novae artes” kifejezésből ered, amely „új készségeket és cseleket/furfangokat” jelent.)

NAGYBÁNYA – 2000. január 30-án, az ausztrál-román aranybánya cég, az Aurul nagybányai létesítményének gátszakadása következtében százezer tonna cianid tartalmú szennyvíz

zúdult a Lápos patakon keresztül a Szamosba, majd a Tiszába. Alig másfél hónappal később, a borsabányai gátszakadás következtében pedig súlyos nehézfémzennyezés terhelte meg a Felső-Tisza ökológiai rendszerét. A folyószennyezések következtében 1240 tonna hal pusztult el, jelentősen károsodott a Szamos és a Tisza élővilága. A beleset következtében óriási veszteség érte a halászattal foglalkozókat, s a Tisza-menti turizmust is jelentősen visszavetette a szennyezés. Magyarország a ciánszennyezés miatt 29,3 milliárd forintos kárigényt jelentett be, amely az élővilágot ért károkat és ezek helyreállítási költségeit is tartalmazza. Az Aurul ellen indított perben azonban a mai napig nem született érdemi döntés, sem a károsultak, sem Magyarország nem kapott kártérítést. Az akkori folyószennyezések következtében felállt EU-s és ENSZ vizsgáló bizottságok több mint ötven potenciális szennyezőforrást azonosítottak a Tisza vízgyűjtő területén. Az elmúlt tíz évben ugyanakkor e lehetséges szennyezőforrások közül lényegében egyet sem számoltak fel, ennek következtében az elmúlt években rendszeresen szembesülhettünk újabb folyószennyezések tényével. Ráadásul az időközben Versepatakra, Csertésre ill. Körmöcbányára tervezett újabb aranybánya beruházások további folyószennyezésekkel és egyéb környezeti, gazdasági és társadalmi kockázatokkal fenyegetnek.

TOULOUSE – 2001. szeptember 4-én, a francia AZote Fertilisant (AZF) műtrágyagyárában a Richter-skála szerinti 3,2-es erősségű földrengéshez hasonló robbanás 31 ember életét oltotta ki, és 2500-an sérültek meg. Az üzem egyik raktárában mintegy 300 tonna ammónium-nitrát robbant fel: a detonációk után ötven méter átmérőjű kráter tátongott a helyszínen. Két gyárépület összeomlott, az üzem körzetében fekvő lakóépületek közül 500 lakhatatlanná vált, 69 iskola, 18 kollégium megrongálódott, két gimnázium romba dőlt – az egyikben egy tizenéves diák életét veszítette. A toulouse-i Mirail egyetem kényszerszabadságra küldte 25 ezer hallgatóját. A különböző mértékű károsodást szenvedett környékbeli otthonok száma megközelítette a 30 ezret.

Az ipari katasztrófák után felelősöket általában nem találtak, s ha mégis, akkor az maga az ipari koncentrátum, a mérgeanyag volt. Azok az emberek, akik a Föld anyagait, energiáit oly mértékben koncentrálják, hogy azok életellenes mérgekké válnak, azoknak vállalniuk kell a felhalmozott mérgekonzentrációkkal összefüggő minden felelősséget. Az ajkai vörösiszap-termelő, mérgekonzentráló, emberiségellenes vállalat (MAL) három tulajdonosa cégük nettó bevételeiből nem a vörösiszap-mérgek semlegesítésén és az emberiség szolgálatán fáradozott, hanem magánvagyonukrákos növesztésén.

„Még a rovarok is el fogják veszíteni eredeti természetüket, az évszakok pedig összekavarodnak, mert a fejedelmek túlságosan előnyben részesítik az egyoldalú értelmi tudást” – írta Csuang-ce kínai filozófus kétezer-ötszáz évvel ezelőtt. Szavai valóra váltak – de honnan tudta ezeket Csuang-ce? Előre látta a bámulatos kínai szent, Csuang-ce, hogy mi lesz ebből a végén. Mondása alkalmas rá, hogy egybefogja a legkülönfélébb fejleményeket: a klímaváltozást, a génmanipulációt, a mezőgazdaság tönkretételét, az árvizeket, a Duna elleni szakadatlan támadásokat és most a kolontári tározók undok tartalmának felfakadását. Ezeket a kétségkívül különböző eseményeket és folyamatokat a teremtés fogalmának súlyos félreértelmezése köti össze.

Mintha bizony Isten különálló fizikai tárgyakat teremtett volna, és nekünk módunkban állna őket tetszésünk szerint csoportosítani és átcsoportosítani. Rétekből, szántóföldekből, dombhajlatokból, anyaföldből például zagytarozókat csinálni. Valamennyi példa azt mutatja, hogy ez nem így van.

„Amit Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassza – mondta Jézus, és ez a mondás nem csak a házasságra áll. Nemcsak a férfit és a nőt szerkesztette egybe az Isten, hanem a rétet és a fűszálakat is, az eget és a madarakat, a hegyet és az erdőt, az erdőt és a vaddisznókat, őzeket, szarvasokat, a talajt és a gilisztát, a patakokat és a tisztaságot. Sok idejébe

került ez az egybeszerkesztés, mint egyfajta jogharmonizáció, ezt nevezzük evolúciónak. Az egyes részek, a szem és a karmok, a torok és a lábak, a gleccser és a sivatag, a tenger és az erdő egymással fel nem cserélhetők. Ám túlságosan is régóta folyik már az evolúció elleni támadás azok részéről, akik nem haboztak a teremtés értelmére törni – soha, egyetlen pillanatig sem: romhalmazzá, szeméttelpeppé változtatni a földet.” (Karátson Gábor).

A devecseri templom előtt, az alkonyatban diákjaimmal levetjük a vörösre ázott védőruhákat, összegyűjtjük a kimart védőkesztyűket, lerúgjuk az lúgiszapos gumicsizmákat. Közben a téren nagyon lassan átmegy ifjúkori szerelmem, most énektanárnő a helyi iskolában. Napközben kétszer is elment mellettem, de nem hallott, nem látott meg engem, hiába köszöntem. Képek kavarogtak bennem: a vörös lúg betört a házakba, családok gyönyörű történetét marta szét, és még mélyebbre hatol. Láttam, ahogy édesanyja házához ment üres kosárral, és most onnan jön. Valami fehérlik kosarában. Néhány szál krizantémot mentett ki a vörösiszappal borított kertből. Maradtak virágok. A főtér sarkában, a vörös sárban egy sárgarózsa bokor ragyog. Aranyvirág – hétköznapi alkímia, az átváltozni tudásról. Este majd Lü-ce könyvében, *Az Aranyvirág fakadásának titka* lapjain olvasom:

„Rothadó és bűzlő dolgok a földön, ha az igazi erőnek csak egyetlen lehelete éri is azokat, azonnal újra élővé válnak. A vörös vér tejjé változik át. A húsból való törekeny teste az embernek csupa arany és drágakő lesz. Ez már annak a jele, hogy az aranyvirág kikristályosodik.”

Csönd-oratórium

„Csönd-napra” gyűltünk össze a város fölött hosszan elnyúló várban. A délután-este különleges pillanata volt, amikor Kováts Péter hegedűművész John Cage híres/hírhedt művét, a 4'33-at játszotta el, a mértéktartóösszpontosítás alázatával. A 4'33 című műben az előadónak egyetlen hangot sem kell megszólaltatnia, *elégendő figyelnie a feltáruuló csöndre*, „csendüljön” fel bárhol is a darab. Cage a csönd-művével kapcsolatban írta, hogy a kritikusok, miután részt vettek némelyik hangversenyén, vagy meghallgatták valamelyik előadását, gyakorta dadát kiáltottak. Mások a zen iránti érdeklődésén sajnálkoztak. Mivel a dada és a zen is az „üresség csöndjének” felfedezésével ajándékozhat meg, ezért méltányolható rokonságban állnak Cage művével. Cage lényegében nyilvánvalóvá tette, hogy a csönd elérhetetlen, mert bennünk és az univerzumban (a tudat telített terében) örökké hallunk egy valamilyen pulzálást: szívdobbanásunkat, véráramunk lüktetését, a világegyetem alapzaját. Miközben hallgattam Kováts Péterrel és a hallgatósággal lassan egy ritmusban verő szívemet, egy régi oratórium szólalt meg a csönd nyelvén bennem.

Úgy emlékszem, 1997 tavaszán kértek fel arra, hogy állítsak össze egy olyan szöveggyűjteményt, amelynek alapján a Balaton-felvidék *genius loci*-ja egy huszonnégy tételű oratóriummá formálható Veszprém Város Vegyes-kara millenniumi bemutatójára. A zenei terv szerint a világ és a hazai zenei stílusok szimultán polifóniája bázisán, mozaikokból, töredékekből „zenei tájképet” komponált volna a zeneszerző. A hagyományos szimfonikus zenekar, vegyeskórus, gyermekkórus, négy szólista (szoprán, alt, tenor, basszus) mellett elektronikus hangzást is alkalmazott volna, ugyanakkor a kb. 50 percesre tervezett művet erősen „kórusorientált” formában képzelte el. A szövegkollázs 1997 őszére készült el. Az összeállítás azonban jóval nagyobb szabású lett a tervezettnél, azt kell mondanom, hogy minden előzetes elképzelésemet felülmúlta. A zenei, költészeti, dramaturgiai megvalósítása azonban – a szerző visszalépése miatt – elmaradt. Az alábbiakban megkísérlem vázolni a Pannon Sanctuarium oratórium szövegkollázsának témáját és szerkezetét.

A címe: Pannon Sanctuarium. A magyar fejedelmek Pannónia alatt mindig az egész Magyarországot értették. Szabó Lajos *Biblia és romantika* című írásában mondja a szellem önmegtéréséről: „Magyarország vált alkalmas edényé és hadszínterré Kelet és Nyugat megújuló szel-

lemi hagyományainak megütközésére. Itt talált produktív visszhangra minden kísérlet, melyben az életkutató pionírok visszakeresték önnön életüket a szellem, az alkotás és a zsenialitás problémáinak centrumba helyezésével...” Nem tudjuk milyen eredetű a Pannónia szó, de azt tudjuk, hogy a latinok csaknem minden névadásnál először görög alapokról rugaszkodtak el. A görög nyelvben a „pan” annyi, mint „teljes, egész, minden”. A megmaradt szótöredék azonosításakor ismét és ismét a „nóos” (nús) szóhoz érkezem vissza. A „nóos” jelentése „ész, értelem, szellem”. „Pannóos” annyi, mint „minden szellem”. Pannónia tehát nem más, mint „Mindenszellem Földje”. A „sanctuarium” először is „szentély”-t jelent, másodsor „titkos levéltár”-at. Az oratórium mostani állapotában „titkos levéltár”, zenéjének megkomponálásával „szentély”-é válhat, ami tudvalévően: gyógyít.

A téma: gyógyító Boldog Ilona. A magyar legendakincs különös darabja Boldog Ilona legendája. A veszprémi Szent Katalin Rend nővérei hagyták ránk a történetet. Boldog Ilona, nővértársai szemeláttára, s tiltakozása ellenére, kezén, lábán és mellén stigmatizálódott. A sebek nem csupán egyszerűen megjelölték, hanem gyógyító erővel ruházták fel. Az első csodatétel során egy beteg a Boldog Ilonától kapott „Úr testétől” meggyógyult. A második alkalommal az oltáron lévő két kereszt leszállt a

kezébe, amelyet semmilyen földi erővel nem tudtak elvenni tőle. Harmadszor a jelenlétében gyertyák lobbantak isteni fénnel az oltáron, az eset többször más változatokban megismétlődött. Negyedszer, több gyógyítás és prófétálás után, egy szelencében megmutatkozott számára az „Úr csodálatos alakban levő teste”, amelyet angyali hang kísért. Ötödször szentek jöttek hozzá, akikkel beszélgetett, „csodálatos fény ragyogott a házban, és csodálatos illat maradt azután”. Hatodszor egy elpusztult gödölyét érintésével életre keltett. Hetedszer a teljesen sötét kápolnában imádkozott, amikor (véltetően az evangélisták) négy fényes ruházatú férfi ereszkedett le hozzá és égi fény ragyogta be a kápolnát. Nyolcadszor nem csupán sebek jelentek meg testén, hanem Szűz Máriához imádkozva fehér liliom nőtt a hasán. Halála előtt minden sebe eltűnt. Halála után bénák, szélütöttek, s más betegek jártak sírjához, ahol meggyógyultak. Egy későbbi vizsgálat során felnyitották sírját, amelyből virágillat-áradat áradt széjjel, s teste egy könyöknyi távolságban lebegett a földtől minden irányban. Ezt követően a sírjához zarándokoló betegek még sokáig tódultak és ott felgyógyultak. Boldog Ilona sírját ma nem találjuk. Talán az oratórium lehetne az a zenei tér, ahol Boldog Ilona ismét gyógyíthatna.

A centrum: a négy forrás. Boldog Ilona gyógyító létének négy forrása:

1. az evangéliumok görög nyelvű nagy gyógyító mantrája, a jézusi „boldogmondások” és az ószövetségi héber „tízparancsolat”;

2. a régi magyar sámáni gyógyító ráolvasások és korabeli nyelvemlékek;

3. a magyarok letelepedésének görög nyelvű krónikái, köztük a veszprémvölgyi apácamostor görög nyelvű renovációja (újjászervezése);

4. a világban ezer évek óta távolról, folyamatosan rezgő gyógyító mantrák, énekek, imák (sumér, egyiptomi, arab, szanszkrit, tibeti, kínai), versek, nép- és gyermekdalok.

Az oratórium alaptémáját, Boldog Ilona gyógyításainak történetét, a négy forrásból fakadó energiák hatják át és emelik egy időtlen zenei térbe és a látható „Mindenszellem Földjé”-re.

A Pannon Sanctuarium oratórium néma maradt. Visszaömlött szülőjébe, a csöndbe. Mindenki hallhatja, ahogy hullámszik a most és örökké lüktető csöndben.

Sanctus Januarius

Az év első napján a városka melletti erdőkben és dombokon sétáltam. Ragyogott a Nap, szikrázó gyöngyruhákban vibráltak a mozdulatlan táncukat járó fák, és nem tudtam eldönteni, hogy a tenger-ég vagy gyémánt-hó nevet-e jobban menetelésemen. Órák ringtak el, mint egy óriás-pillanat. Aztán a kép megváltozott. Az erdő mellett kanyargó fehér úton megjelent egy lassan növekvő szürke folt. Egy ember aludt a fagyban. Vékony alkatú, borostás, részeg fiatal férfi volt. Kezén kesztyű helyett lyukas zokni, a kabátba kétszer is belefért. Felébresztettem, talpra állítottam, és bekísértem a városba. Dülöngélt, olykor elesett, de folyamatosan összefüggéstelenül beszélt. Egyszer csak megállt és józanul azt kérdezte: „Te Isten vagy?” Rávágtam, hogy „Igen”. Mentünk tovább, aztán úgy hallgatott, mintha megfontolna valamit, végül kibökte: „Nem jársz jól velem...”

A januári National Geographic címlapján jelzik: valamikor az idén, 2011-ben, eljön a pillanat, amikor már 7 milliárdan élünk a Földön. Amikor 55 évvel ezelőtt leszülettem, még csak 3 milliárdnyian voltunk. A folyóirat spotján olvasom, hogy kétszáz évig tartana, míg elszámolok

7 milliárdig, vagy hét milliárd lépés elég ahhoz, hogy 133-szor körbe járjam a Földet. Ma minden másodpercben 2 ember hal meg és 5 ember jön a világra. Ha szorosán egymás mellé állnánk, akkor elférnénk Los Angeles városában. A Földön 194 országban több mint 7000 nyelven próbáljuk megérteni egymást. Az emberi biomasszánk súlya meghaladja a 100 millió tonnát, amely ugyan még mindig csekély része a teljes, mintegy 560 milliárd tonnányi biomasszának, ám teljesen uralmunk alá hajtottuk a növényeket és az állatokat. 1970 óta a Föld élővilágának több mint egynegyede eltűnt. A szárazföldi fajok populációja 25, a tengeri állatoké 28, az édesvízieké 29 százalékkal csökkent. A tengeri fajok esetében tíz év alatt, 1995 és 2005 között zajlott le a drasztikus csökkenés, az óceáni madarak állománya 30 százalékkal fogyatkozott meg a kilencvenes évek közepe óta. A legjobban érintett fajok közé tartoznak az afrikai antilopok, a kardhalak és a pörölyfejű cápák, a kínai édesvízi delfin pedig ebben az időszakban gyakorlatilag kihalt. A 16. század óta 134 madárfaj halt ki a Földön.

Legalább ötezer rigó pusztult el szilveszterkor egy kisvárosban az Egyesült Államokban (Arkansas, Beebe). A gátlástalan tűzijátékot és petárdázást követően a madarak tömegében hullottak alá az égből az óévbúcsúztató éjszakán. A feketerigók rémületükben nekirepültek minden

tárgynak, neki csapódtak fáknak, házaknak, oszlopoknak és egymásnak is, zavarodott állapotukban pusztultak el. Hasonló tömeges madárpusztulás volt Louisiana keleti részén, Pointe Coupee-ben, valamint a svédországi Falköpingben.

Konyha-asztrológiai és megélhetési-ezoterikus körökben a Vénusz évét hirdetik. Ami azt jelenti, hogy ebben az évben „szebbek és gazdagabbak lehetünk, s rengeteg szexi örömben lesz részünk”. Valóban, a Vénusz a kezdetek kezdetétől megigézte az embert. Ha közelebb lépünk a Vénusz iniciációjához, akkor megérthetjük, mit jelent: a valóságos legenda szerint arany-szekéren utazik, ahol megfordul, az emberek boldogok lesznek, minden megújul. Vénusz istennő madara a galamb. Szent növényei az alma és a rózsa. Esthajnalcsillagnak nevezzük őt, éjfélkor elbújik, és sosem láthatjuk a horizont felett. Pedig ez a rejtőzés az ő lényege. Hol van, mit csinál, mi történik vele? A Vénusz azért tud tündökölni az esti és hajnali ég alján örök szépségben, mert megmártózik abban a titokban, ami nekünk is adva van. Mundán-asztrológiai megközelítésben ehhez segít most valamennyiünket a Szaturnusz is. Miközben „királyok tűnnek el” az emberi erőszak lángjaiban, ez az év saját géniuszuk, „örangyalunk” megtalálásának éve lehet; amelyben beérhetnek a külső-belső spirituális zarándokutak, és a

szellemi erők felfokozhatják magát az életerőt, feltárulhat gyémánttudatunk, amely arra vár, hogy teljesen a miénk legyen.

A politikai próféciák nem ismerik az ember gyémánttudatát. A világot fenyegető túlságosan megalapozott fóbiák (az iszlám államok összeomlása és szétaradó erőszakhulláma, a terrorizmus soha nem látott méretű tobzódása, a vezető államok és szervezetek tehetetlensége, az atomháború fokozódó veszélye, a Föld élőlényeiének és a Föld erőinek őrült pusztítása, az emberi életek növekvő nélkülözései, járványok és természeti katasztrófák áradata... – lásd: *World Predictions Prophecies Future 2011-2012*) mind-mind ránk várnak. De minden pillanatban választhatunk. Vagy belefulladásunk saját ego-mocsarunkba, vagy megállunk, és azonnal belépünk igaz természetünkbe, és felismerjük gyémánttudatunkat, azt, hogy „istenek vagyunk”.

„Ez a gyönyörű ország csak álom, illúzió, értelmetlen belé kapaszkodni. Ha nem tudjuk legyőzni a negatív érzelmek hatalmát magunkban, akkor a külső ellenséggel folytatott harc soha nem ér véget.” A mesterek mestere Dilgo Khyentse Rinpoche végrendeletként hagyta nyugati tanítványaira a *Dzogcsen gyakorlat a mindennapi életben* című tanítást. Szolgálja minden érző lények megvilágosodását!

Dilgo Kjence Rinpocse: A Dzogcsen Gyakorlása a Mindennapi Életben

A dzogcsen gyakorlása a mindennapi életben egyszerűen teljes nyitottságot és gondtalanságot, a dolgok tökéletes elfogadását jelenti.

*Vegyük észre, hogy e nyitottság érzelmeink játszóté-
tere, és viszonyuljunk az emberekhez természetesen,
mindenfajta érdek és hátsó szándék nélkül!*

*Éljük át a dolgokat a maguk teljességében, sohase
vonuljunk vissza önmagunkba, mint a mormota a
barlangjába! Ezáltal felszabadítjuk azt a rengeteg
energiát, amit általában a szilárd vonatkoztatási
pontok fenntartására fordítunk. A viszonyítás csak
arra jó, hogy elzárkózzunk a mindennapi élet közvet-
len megtapasztalásától. A pillanatban való jelenlét
kezdetben félelmet válthat ki. De ha az ilyenkor je-
lentkező félelmet teljes nyitottsággal üdvözljük,
ledönthetjük szokásos érzelmi mintázataink szűkre
szabott korlátait.*

*Amikor a tér felfedezését gyakoroljuk, alakítsuk ki
magunkban azt az érzést, hogy teljesen megnyílunk
az egész világegyetem felé. E megnyílást tökéletes
egyszerűséggel, lecsupaszított tudattal hajtsuk vég-
re! Ezzel a roppant hatásos, közönséges gyakorlattal
lehullik rólunk az álarc, amivel általában védelmez-
zük magunkat.*

*Meditációnkban ne tegyünk különbséget az észle-
lés és annak tárgya közt! Ne legyünk olyanok, mint*

az egérre leső macska! Vegyük észre: a meditációnak nem célja, hogy "magunkba mélyedjünk" vagy elvonuljunk a világtól. Gyakoroljunk szabadon és fogalmaktól mentesen, kényszeredett befele fordulás és összpontosítás nélkül!

Létünk alapja a hatalmas, eredetlen, önmagában fénylő bölcsesség tere: minden zűrzavar itt kezdődik, és itt végződik. Ha a tudatosság ebben az őseredeti állapotban van jelen, nem érdekli sem a megvilágosodás, sem annak ellentéte. A lét alapja a kristálytiszt, eredendő tudomás, az a forrás, ahonnan minden jelenség ered. Ősanyának is nevezik, mert a lehetőségek méhe, ahol a dolgok önnön teljességükben, magától értetődő természetességgel merülnek fel és tűnnek el újra.

A jelenségek minden szempontból tiszták és áttetszőek. Az egész világegyetem korlátlanul nyitott. A dolgok kölcsönösen áthatják egymást.

Ha mindent tisztán és világosan, a maga csupasz egyszerűségében szemlélünk, semmi sem homályosíthatja el tapasztalásunkat, nincs mit elérnünk és megvalósítanunk. A jelenségek természete magától nyilvánul meg, és az időfeletti tudatosságban természetes egyszerűséggel van jelen. Minden tökéletes úgy, ahogy van. A dolgok a saját egyediségükben a Valóság állandóan változó mintázatának részeként jelennek meg. E mintázat minden pillanatban jelentéssel és jelentőséggel telített, ám mégsem kell neki semmiféle jelentőséget tulajdonítani megnyilvánulásának pillanatán túl.

Ez az öt elem tánca, ahol az anyag az energia, az energia pedig az üresség jelképe. Saját megvilágosodásunk jelképei vagyunk. A megszabadulás, a megvilágosodás már itt is van anélkül, hogy erőltetnünk és gyakorolnunk kéne.

(Agócs Tamás fordítása.)

Kalacsakra

A Kalacsakra, az „Időkerék” (tibetiül: Dükji Khorlo), a tibeti buddhista tanítások legmagasabb szintű tantrikus rendszere, amely tanítást Buddha végső paranirvánája előtt, nyolcvanéves korában adta. A legkülönösebb, hogy amikor Buddha átadta Shambala (az Égiország) királyának a Kalacsakra gyökértantrát (Amaravati közelében, a mai Andhra Pradesh államban), akkor, azzal egyidőben a Keselyűcsúcs mellett (a mai Rajgir közelében, Bihar államban), elmondta a Szív-szútrát is. A két helyszín között első pillantásra is legalább ezeröttszáz kilométer a távolság légvonalban. Azonban ez az egyidejűség legfeljebb korlátozott tudatunknak lehet felfoghatatlan, ugyanakkor még így is: jelentőség teli. Mert a Szív-szútra a végső tudás – mert a Kalacsakra tantra a végső gyakorlat. A Szív-szútra segítségével eljuthatunk a tudáson és nemtudáson túlra, a túlsópartra; a Kalacsakra tantra pedig a gyönyörön túli gyönyörben egyesít a tudáson és nemtudáson túlival, a túlsóparttal.

A Kalacsakra (Dhanyakataka) ősz-túpája töredékei Amaravati közelében őrzik Buddha megnyilvánult mandaláját, ott, ahol a tantrát

bemutatta. A sztúpák a tudat tökéletességének nem csupán szimbólumai, hanem ők a test-, szó (lélek-) és tudat-állapotainkat harmonizáló és inspiráló néma tanítóink, Buddha és a bodhiszattvák megszemélyesítői. Jelenleg 7 Kalacsakra sztúpa áll a Földanya testén. Európában kettő van, az egyik az andalúziai Vélez-Málaga városka felett, a Karma Guen kolostor mellett található – Európa Anya-sztúpája. Szívébe minden idők buddháinak ereklyéit és Buddha összes tanításának könyveit helyezték. A sztúpa szemei előtt nem marad rejtve elkülönült én-tudatom egyetlen titka sem.

Csak egy könyvet hoztam magammal, ide, a vélez-málagai sztúpához, Láma Anagarika Govinda: *Om Ma-Ni Pad-Me Hum* című könyvét. Ő idézi az Aganna-szútrát: *„A múltban szellemteremtette, szellemi-lények voltunk, elragadtatásból táplálkoztunk, önfényünkben ragyogva lebegtünk a léghen, semmihez nem hasonlítható szépségünkben. Hosszú időközön keresztül volt ez így. Időtlen idők elmúltával azonban kibukkant a jóízű föld a vizekből. Színe, illata és íze volt. Golyókká formáltuk anyagát és élveztük ízét. Miközben azonban így táplálkoztunk, eltűnt világló fényességünk. És midőn a fény tovatűnt, megjelentek a Nap és a Hold, csillagok és csillagképek, nappal és éjszaka, hónapok és hetek, évek és évszakok. Örövendztünk a jóízű földnek, élveztük és táplálkoztunk belőle – és így éltünk ismét hosszú időkig... Midőn azonban er-*

kölcstelen szokások rabjaivá váltunk, eltűnt a jóízű föld...”

A Kalacsakra sztúpa vad hegycsúcsok között, nagyon fent a tenger felett, mint vakító vitorla hasít a szétfolyó időbe, áthatítja és megnyitja...

Lányom könnyes szemekkel jön, leül mellém, bámuljuk a sztúpát. A felajánlások oltárán lefényképezett egy hófehér követ, amelyre ezt írta valaki:

*„Un bonito sueño uede volverse con una realidad.
En el amor no existent las distancias.”*

(Egy szép álm valósággá válhat. A szeretetben nem létezik távolság.)

Milyen ízű a Föld?

Egy nap

Hajnaltól ébredek. Régi álomból ébredek. Azt álmodtam, hogy itt vagy mellettem, hogy itt szuszogsz csöndesen, s nem tudom, hogy melyik nagyobb öröm: észrevétlenül megérinteni, vagy nézni, ahogy alszol. Ki csoda vagy? Olykor fölismerlek: akkor érzem, hogy mekkora áldás, hogy gyönyörködhetek benned. Lehet, te vagy önmagam legjobb része, avagy még inkább: önmagad egészének egy örömrésze vagyok. Úgy maradok itt, melletted, hogy közben mégis fölkelek, halkán behúzom a szobaajtót.

Az első őselem, amit gyakran észre sem veszek, hogy lélegzem. A légzés gyönyörűségét először rajtad figyeltem meg. Tihanyban feküdtünk mezítelen az ég alatt. A virradatban hirtelen minden fűszálat végig simogatott a lágy szél, s az a Föld első lélegzete volt. Akkor együtt, kéz a kézben, lélegezni kezdtünk. Ilyen lehetett az első lélekzet, amikor az Úr az ember orrába-szájába lehelte az élet leheletét. És emlékszem arra, amikor apám kórházi ágya felett magamba szívtam fájdalmai barna füstjét, s szívemen átfogatva, aranyfényként leheltem vissza.

Friss kedvet locsolok álmos arcomra, s a második őselem öreg vízcseppjei, mesélni kezdenek. A krétai kis falu fügefáktól szegélyezett forrás-kútja, amelyből a forró nyárban jéghideg víz folyik kőporos arcomra, s megérezem benne az újjászületés ízét. A Balaton, amint késő őszszel és kora tavasszal egyetlen áttetsző, rezdületlen vízcseppé válik, s finom tükrebe nézve leáll bennem a karmikus gondolatok karneválja. Az élet vize, ami olyan lehet, mint a delfineknek az El Lentiscal sivatagi partjánál a kristálytisza Atlanti óceán. Ilyen a csókod íze. Olyan, mintha az élet folyójából innék. A folyam partján az élet fái illatoznak, s leveleiktől meggyógyul minden nép.

Mostanában mindenfélét olvasok a Földről, az ökológiai lábnyomoktól a földcsakrákig. De nem az a kérdés, hogy Föld-Anyának fészke-magja szilárd fémként viselkedő nagynyomású vasolvadék vagy ki tudja micsoda, és átfordul-e a földköpeny alatt, vagy mi történik vele és velünk ebben a globálisból totálisba forduló krízisben, hanem az, hogy milyen láthatatlan entitás megnyilvánulása, kinek a magja. Ő, a harmadik őselem, hogy van?

...Látom a földkérget, a löszös földet a zalai horhosban, amelybe hosszan tekerdő kígyókat rajzol nagyapám szekérének kereke, mint a szamszára, miközben a tengely mozdulatlanul

dalol. A Somló hegyen reggel is langyos a bazaltos föld, amelyet apám gazdagon vetett kicsiny gyémántokkal – verejtékcseppjeit szórta a Föld szent porába. Ez az első Föld, az első testünk, elmúlik. Amikor egy átmenti lény, az ember fölismeri mély tudatán keresztül, hogy minden atom szent, akkor új Föld születik az új Ég terében.

A Nap minden este új előadásban hal meg a nyugati horizonton. Ebben a mindennapi halálban semmi borzasztó sincs. Ha jobban megnézem, mint titkos naplemente-vadász, akkor ennél csak egy dolog szebb a világon – amikor kinyitod a szemedet. Csillogó kicsi fénytó. Minden gyertyafényben látom. A világegyetembe szétáradó fényes tűz, bennünk a negyedik őselem. Minden maradék halál feloldódik ebben a kicsi tüzes tóban. Mert élsz, és veled élek.

A mai nap titka semmiben sem különbözik a többi nap titkától. Fölkeltem és nem voltál mellettem. Ha nem keresnélek, már rég megtaláltalak volna. Húsz ezer napja veled itt, ezen a Föld nevű gyönyörű entitáson. Egyre gyakrabban emlékeztet arra, hogy honnan jöttem.

2012 aranya

Isten kétféle módon szól hozzánk: a Természetben és az Igében. A természet minden embert az arany metszéshez vezet (Le Corbusier). Az arányt nemcsak a számokban és a mértékben kell felismerni, hanem a hangokban, súlyban, időben és elhelyezkedésben is, illetve bármely hatóerőben (Leonardo da Vinci).

Johann Sebastian Bach (aki megmutatta, hogy az ember hogyan játszik Istennek) *Das Wohltemperierte Klavier*-jében, az A-moll fűgában az arany metszési ponton lépteti be a negyedik szólamot. Rosalyn Tureck (1914-2003) a tizenhetedik születésnapja előtt éppen ezt a fűgát gyakorolta a New York-i Juilliard School of Music egyik próba-szobájában, amikor hirtelen elvesztette hétköznapi tudatát. Ahogy magához tért, Bach zenéjét teljesen új fényben látta feltárulni. Bepillantásában, olyan új gondolkodásmódban látta a zenei formákat és szerkezeteket, amelyhez teljesen újszerű zongoratechnika is párosult. A következő három nap során finomította ezt az új technikát, és a következő zongoraórán lejátszotta a fűga mind a négy szólamát. Tanára azt mondta: ez csodálatos, de lehetetlen, ezt képtelenség így csinálni...

És mégis. Korábban ugyanis három napba telt a fűgából akár négy sort megtanulni. Rosalyn a következőképpen idézte fel látomását: *„Minden, amire emlékeztem, csupán az volt, hogy átmentem egy kicsiny ajtón egy óriási, élő, zöld Világegyetembe, és lehetetlennek tűnt, hogy visszatérjek abba a világba, ahonnan jöttem...”* Szerencsénkre visszatért, híres zongoraművész lett, és az első nő, akit meghívtak a New York-i Filharmonikus Zenekar karmesterének. Látomásából tiszta és pontos játéktípus lett, amely Tureck egész életét végigkísérte.

Hamvas Béla Guénonról szóló tanulmányában égető kérdéseket fog meg, s nem bánja, ha éget:

„Nap – arany – uralkodó rokonok, ha nem is földi, de kozmikus távlatban. Analógiák.”

„Az arany nem az uralkodó tulajdona, hanem az istené. Senki ember fia, húsból levő lény nem mondhat belőle magáénak egyetlen szemet sem.”

„...aki magánál aranyat tartott, mindenki szentségtörőnek tartotta. Egészen természetes, hogy meg kellett halnia. Mert aki a maga számára egyetlen darab aranyat elrejt, az elrejt egy darabot a mindenkinek kijáró fényből és naptól és az eldug a magaszámára egy részt a hatalomból, amihez nincs joga. Önző és egyéni célra lefoglal önmaga számára valamit, ami az egész viláé. Ennél elvetemültebb bűn egyáltalán nincs. A materializált napfény elrejtése annyit jelentett, hogy a kozmikus rendet megzavarta és az isteni szimbólumot meggyalázta. Az arany a

templomon van és a templomban van, és egyedül istené, aki az emberre sugározza.”

Az Aranyvirág titka, a taoista klasszikus meditációs gyakorlat könyvében olvasom: „Az eredeti természet a három kincs a maga tiszta, egységes formájában: fénylő, gömbölyű, érintetlen. A három dantian neve még tiszta formájában: 1. alsó: Arany Hegy; 2. középső: Arany Fény, 3. felső: Arany Virág. Az arany a tisztaság, az eredeti természet szimbóluma. Ugyanannyi található a korlátolt felfogású és a bölcs emberben, vagyis az ember eredendően jó.”

Az Aranyvirág titkában ez áll: a fényt élő módon körben keringetni, és a fényt meg kell osztani a világgal. Az Aranyvirág az életelixír (a bölcsek köve). Az Aranyvirág életre keltésére irányuló varázslatnak a titka abban áll, hogy a cselekvést használjuk fel ahhoz, hogy eljuthassunk általa a nemcselekvéshez.

A név, a krizantém, két görög szóból származik: chrysos (arany) és anthos (virág). Magyarul a krizantém aranyvirágot jelent. Krizantémmal, az aranyvirággal már csak úgy jártunk: leginkább temetőbe szánt virág lett belőle.

A krizantém térben és időben is hosszú utat tett meg, mire elérkezett hozzánk. Először Kung Fu-ce tesz említést róla, tehát a legrégebben termesztett dísznövények közé sorolhatjuk. Kínából aztán Japánba és Koreába került. Japánban igazán kiemelkedő karriert futott be: a

császári család a címeréül választotta. Kicsi Nap. Virága gyulladáscsökkentő, vérnyomás-csökkentő és emésztési problémák ellen is használható. Kezelhető vele még láz, meghűlés és fejfájás is. Saláták ízesítésére kiváló. A kri-zantémbort a kínaiak azért isszák, hogy hosszú életűek legyenek.

Volt egyszer egy három és fél méter magas Buddhát ábrázoló stukkó-szobor Bangkokban. Nem számított műalkotásnak és egy kicsi pagoda mellett, bádogtető alatt tartották. 1955-ben új templomot építettek, a szobor útban volt, egy daruval próbálták áttelepíteni a szobrot. Emelés közben a kábel elszakadt, a szobor a sárba zuhant. Az építők rossz ómennek érezték, ezért elmenekültek a helyszínről. A rossz óment tovább erősítette, hogy szörnyű vihar érkezett, egész éjjel tartott, a várost elöntötte az áradat.

Hajnalban jött az apát, hogy felmérje a kárt, elkezdte eltávolítani a szoborról a sarat. Akkor a szétázott-repedt vakolat alatt valami fényeset pillantott meg. Némi segítséggel izgatottan bontani kezdték a stukkót. Előbukkant alatta a szobor – a világ legnagyobb aranyszobra, az Arany Buddha! (Három és fél méter magas, 5,5 tonna tömör arany.)

Úgy látszik, katasztrófa, kataklizma, krízis nélkül nem megy. 2012 fájdalmai és szenvedései (tanításai) kikerülhetetlenek. Utána majd

tudjuk: valójában nincs szükségünk több szenvedésre. Már most – aranybuddhák vagyunk.

A Genézis könyvében, a második teremtéstörténet leírásában fordul elő először az arany szó. A száraz pusztaság közepette (eden = szeppe) Isten külön gondoskodik az ember életkörülményeiről, öntözött kert formájában (parades=Paradicsom). Az ember maga összetett lény: a föld anyagából és az Isten által adott életető elemből áll. Ez az első isteni alkímiai „transzmutáció” – amikor az eredeti „anyagból” valami egészen más és magasabbrendű minőség jön létre Aranyországban:

„Akkor az Úristen megalkotta az embert a föld porából és orrába lehelte az élet leheletét. Így lett az ember élőlényé. Az Úristen kertet telepített Édenben, keleten, és oda helyezte az embert, akit teremtett. És az Úristen a földből mindenféle fát sarjasztott, ami tekintetre szép és táplálkozásra alkalmas; azután kisarjasztotta az élet fáját a kert közepén, meg a jó és a rossz tudásának a fáját. Egy Édenben eredő folyó öntözte a kertet, s ott négy ágra szakadt. Az egyiknek a neve Pison: ez átfolyik Havilla egész földjén, ahol arany található. Ennek az országnak aranya kiváló, van ott még bdellium és ónixkő is.”
(Ter 2,7-12)

Az Arany vagy a Mennyei Jeruzsálemről: *„Falai jáspiskóból épültek, a város pedig kristályhoz hasonló színaranyból. A város falainak alapjait mindenféle*

drágakő díszítette. Az első alapkö jászpis, a második zafír, a harmadik kalcedon, a negyedik smaragd, az ötödik szárdonix, a hatodik kárneol, a hetedik topáz, a nyolcadik berill, a kilencedik topáz, a tizedik kri-zopráz, a tizenegyedik jácint, a tizenkettedik amethyst. A tizenkét kapu tizenkét gyöngy: mindegyik kapu egy-egy gyöngy. A város utcái tükörfényes színaranyból voltak. De templomot nem láttam benne, mert a Mindenható, az Úr, az Isten és a Bárány a temploma. A városnak nincs szüksége sem Napra, sem Holdra, hogy világítsanak, mert az Isten dicsősége ragyogja be, világossága pedig a Bárány. Fényében járnak a nemzetek, és a föld királyai elhozzák bele dicsőségüket. Kapuit nem zárják be soha, hisz ott nincs éjszaka. A népek odahordják kincseiket és értékeiket. Nem jut oda be tisztátalan, sem gonosztevő, sem hazug, csak azok, akik be vannak írva a Bárány életkönyvébe.” (Jel 4,18-27)

Itt vagyunk a Földön – kiszállni nem lehet.

Soha, egyetlen történelmi korban sem volt szükségünk ennyire az arany-arányra, mint ma. Az aranymetszés gyógyító erejű, mert minden, ami valóban él, isteni arany-arány által él. Megkaptuk ezt a gyógyító erejű, külső-belső arányérzékét, amely a világegyetem minden zugában, a fénykvantumoktól a galaxisokig, a látható emberi világtól a láthatatlanig, a hallhatótól a csöndig, a halandótól a halhatatlanig – mindenütt megtalálható. A fénylő könnycseppben és az ölelő mosolyban. Az ártatlan pillangóban

és a tomboló tornádóban. Aránytalanság vagy arányvesztés: pusztulásunk. Arany-arány a szívünkben: arany-életre ébredésünk. De már önmagában az arany-arány sem menthet meg minket.

Hogyan lehetne ólomlelkünkéből aranyat csinálni? Úgy hallottam, hogy „az erő mindenben egészen egy-szerű...” (Paracelsus) – a Minden-ség aranyporból van.

„– Ha időtlenül tökéletes vagyok, akkor mi-
nek születtem egyáltalán? Mi a célja ennek az
életnek?

Nisargadatta mondja:

– *Ez olyan, mint azt kérdezni: mit nyer belőle az arany, ha ékszer készítenek belőle? Az ékszer elnyeri az arany színét és szépségét; az arany nem gyarapszik semmivel. Hasonlóképpen teszi a cselekvésben kifejeződő valóság a cselekvést jelentőségtejjessé és széppé.*”

„– Nincs olyan módszer, amellyel kitalálható, hogy ki megvalósult, és ki nem az?

– *Egyetlen bizonyítékod saját magadban van. Ha megtalálod a módját, hogy aranyra váltsd, az annak a jele lesz, hogy megtaláltad a bölcsék követ...*”

„– Nézd, te az arany ékszerekkel foglalkozol, és én – az arannyal...”

Az egyetlen különbség közöttünk az, hogy én tudatában vagyok természetes állapotomnak, míg te a gondolataidba vagy merülve. Mint ahogy az arany ékszer sem értékesebb az aranypornál, hacsak az elme

*azzá teszi, ugyanúgy vagyunk mi azonosak a létben
– csak megjelenésünkben különbözünk.”*

*„– Az vagy, ami vagy, időtlenül, de mi a haszna,
hacsak nem ismered, és hatással vagy rá? Lehet,
hogy a kolduló tálad színaranyból van, de amíg nem
tudsz erről, koldus vagy...”*

Téli töredékek

Több mint százmilliárd ember született le máig a Földre. Arthur C. Clarke a 2001: *Úrodüsszeiá*-ban azt írja, hogy minden élő ember mögött 15 szellem áll, ami egybevág azzal, hogy eddig mindegyikünkre ugyanennyi megtestesülés jut. Régóta próbálkozunk.

„...az emberiség – lassan mindannyian egyetértünk ezzel –, a krízis felé közeledik. Kapcsolatba kerülünk, nemcsak saját halandóságunkkal, hanem a fajunk halandóságával is, mivel lehetséges, hogy fajunk nem marad életben. Ez ugyanúgy, mint saját halandóságunk, a tudat megváltozását okozhatja, és ráébredünk, hogy kifutottunk az időből. Nincs több idő. Ilyenkor a tudatosság megváltozhat. Úgy gondolom, mint emberiség, rohamosan közeledünk ehhez a felszólításhoz... hatalmas nyomás van az emberiségen, mindannyian érezzük. Óriási a nyomás, hogy fejlődjünk, felébredjünk. Ösztönösen mindenki tudja, hogy ha nem történik drámai változás a tudatosságban, akkor elszalasztottuk ezt a lehetőséget. Mert ott van a személyes érdek. Én imádnám, ha ez az átalakulás a gyerekeimet és minden más élőlényt érintene... Valójába mi az igazság?... Valami olyat kell megérintenünk, aminek végtelen ereje van. Végtelen transzformáló ereje van.” De: „...nem indu-

lunk csatába, nem ordítunk, nem sikítunk. Nem kelünk hadra emberekkel. Mindezek alatt, a meg nem nyilvánult szinten, végtelenül hathatósabb, exponenciálisan erőteljesebb, ha tudatunk valamiért és nem valami ellen működik. A félelem nem győz. Pont. Ami engem illet. Senki nem tudja elkerülni örökre az igazságot...” (Adyashanti)

Legyél bátrabb önmagaddal szemben, maradj nyugodt és jámbor bárkivel (kicsi ánápánaszatik bárhol és bármikor), s figyelni a drága lényeket, akik már nem ébredhetnek fel ebben az életükben – lehet, hogy én is közéjük tartozom –, őket figyelmed minden erejével körülvenni, s leállíthatatlan tonglen-lénnyé válni... Gyűjtsa föl szívedet egy szempár, s égj el az együttérzés lángjaiban – ami maradhat: egy csepp bódhicittányi aranykönnyed.

Az éber lélek-kollapszus a legfájdalmasabb és a legtermékenyebb folyton esedékes kvantum-állapotunk – teljes átalakulást és emelkedést csak a legnagyobb önátadás hozhat. Elfogadni, ami jön. *„Örökre megbánnám, hogyha nem fogadnám el ezt a pillanatot.”* (Várhegyi Miklós) Ezt, ami van.

A mayák kétféle időt ismernek: most és nem-most. Ami nem-most, az nincs az embernek adva, de az ember találta ki.

Ne törődj a múlttal, és ne tervezd a jövőt. Nézd meg ezt a pillanatot, benne mindazokat az isteneket, akik Te magad vagy, akik emberbőrben éhesen fészkelődnek elkülönültségük-történetük sokkjában. Ez a külső. Folyton beszippant, felkavar, beleinkarnálódsz. Ami változik(!) – lényegtelen. Belül a félelem a test fájdalmaitól, a lélek szenvedéseitől, amelyek mind abból származnak, hogy nem fogadom el azt, ami van, ezt a pillanatot. Az öröm: felolvadni abban, ami van.

A legnehezebb egyhelyben maradni és mégis elindulni befelé. A gondolatok és az érzelmek bennem, mint homokszemek a viharban. Ha rábízom az isteni gravitációra, azaz a meditációra, akkor kitisztul minden. Ez a tisztaság nem szerezhető meg semmilyen vággyal vagy szerelmi társsal. Csak a lélek isteni gravitációjával. Semmi és senki nem kell hozzá. Hazatalálunk úgyis valamennyien.

Ittlétünk – drága kincs. Valamennyiünnké. Közben tanuljuk és tanítjuk, még a lélekzetvéte-lünkkel is, hogy egy pillangó repüléséhez is szükség van a teljes égboltra (Chénier), a világegyetemre, a térre, a Buddha-tudatra, a Krisztus-üdvre... Lépni egyet befelé, ahogy egyetlen lépés elvisz begörcsölt életünkből a bölcs öröm ragyogásába. Az út lehet hosszú, ám befelé csak egy lépés, s azonnal ott vagy – itt.

Az aktivitásról le kell mondani?

Nem. Egyáltalán nem. Csupán amit gondolunk, amit érzünk, amit teszünk, az olyan legyen, amilyen még nem volt soha előtte.

Mit tanácsolsz, konkrétan mit tegyék?

Először is arra kell felkészülnünk, amire nem vagyunk felkészülve – önvészélyes jámborsággal, mámoros józansággal, spontán éberséggel.

Másodszor: ismerd fel és ismerd el, hogy a világegyetem, a makrotheos perifériáján élünk, oly messze a középponttól, ám mégis a világegyetem középpontjának éljük meg önmagunkat, mert valójában mindenki mikrotheos.

Harmadszor: itt a rendkívül értékes földi életben is élnek velünk együtt szent lények, akik tudásukkal és szeretetükkel vigyáznak ránk, amikor rámutatnak valódi – mindig jelenvaló – középpontunkra. Hallgassuk őket a megtalált belső közös csöndben.

A Szépség már nem lakik itt

Tudom, hová megyek.

Járt előttem valaki.

A Szépség a Semmi kezdete.

Ahonnán kinéz az Angyal.

Én voltam - vagyok az...

Megyek, időben szóltam

Halálom előtt történt, hogy pontosan mikor, ezt nehéz volna onnan megmondani, de bizonyos, hogy előtte történt, mivel 'énmagam' adtam róla hírt. A július első forró hetét édesanyámnál töltöttem, aki egy reggel kertjéből egy alig pihető madárkával a tenyerén fordult felém, azt mondta, már megitta, de most mit tegyen. Rémülten csak annyit tudtam szólni, hogy hagyja békén, majd megpillantva a lágy pihéből menekülő kicsinyke lelket, láttam, hogy itt van a jel, ez itt a vég, nem csupán egy madaré, hanem az egész viláé. Aztán a televíziók hipnózisával kúráltuk megrémült elménket, el a madárka utolsó szívdobbanásától minél messzebbre, a forróság bugyraitól is menekülve a nyilvánvaló elől, hogy tömegkultúránk és ostoba kényelmünk, a kény-elme célja a tudatvesztés beállítása anélkül, hogy a tudatunk tudna róla. A reménytelenség halott birodalmainak kora óta tartó, és korunkban, az új rabszolgatar-

tó birodalmak korában kibontakozó művelet fenntartása, a kollektív tudatvesztés egyre több verejtékbe és pénzbe került, és erre egy örületes globális nagyüzem alakult ki, parlamentnek álcázott sufnik fölött behálózva és lebéklyózva önmagunkat. Ez a tudatvesztéses állapot egy törékeny és látszólagos állandóságérzetet jelentett egy vibráló világban, ami a viszonyok legalább feltételes bizonyosságának a képzetét reinkarnálta nap mint nap újra. Anyám hallgatása a madárról nem az a csönd volt, amibe a madárka másnap reggelre örökre visszatért. Nem tudom mi fáj jobban, az, hogy nem tettem valami nyilvánvalót, imádkozó tenyerembe vehettem volna őt remegve, vagy az, hogy a közöny káosza nagyobb volt szívemben a világegyetemnél. Nem tudtam, hogy az a madár az utolsó Angyal.

Ha egyszer majd a Sarkcsillag felé nézel, akár Benalmádenából vagy a Soós-öbölből, vagy ez idő szerint Monopoliból, akkor Duinónál éppen megtalálasz. Mert visszamentem oda, ahol már voltam. Két harangszó közötti hallgatásban, ott vártam rád. Miközben kerestem azt a perspektívát, amit Rilke láthatott, azon töprengtem, honnan veszem a bátorságot, hogy a tengerbe omló sziklák szépségének formájáról, egyáltalán bármilyen formáról valami igazságot, igazságformát kimondhatok. A formák, bármily szépek, vagy a szépség alsóbb fokozataiban

bármilyen „rútak” és „iszonyatosak” is legyenek, mind eltűnnek, nézőpontommal együtt. Elkezdtem figyelni tehát nézőpontomat. Az első megdöbbenő felfedezés az volt, hogy nem nézőpontom fedez föl Duino ösvényét, hanem az ösvény fedez föl engem, s ha nem lenne oly könnyű, azt mondhatnám, hogy az egész (az ég-ész) vesz szemügyre, mintegy „visszanéz” rám. A második fölismerés pedig az volt, ahogy a benső zajt elnémító sziklazuhatagos tengerpart és az égbe olvadó távlat megállított, úgy a bennem növekvő csöndben, közvetlenül a testemben, valahol azonnal a szívem alatti pontban megjelent az eddig nem tapasztalt figyelem, ami mindig is ott volt. Nem én néztem onnan, hanem minden oda nézett. Ám az egészben még mindig lappangott valami kétség, a mulandó Mindenség figyelni édenipokoli Énem foszladozó határait, személyiséggem jól kondicionált országán keresztül egy kicsinyke ponton át kitör a Szép. A Teljesség formája az: amit ez a pillanat éppen fölvesz. Mikor felejtettem el, hogy Isten küldött?

Az ösvényen járni és élvezni, hogy a tenger, a sziklák, a fenyők, a szél – mindez itt kívül: a benső Szép. Nem ismerhetném, ha nem látta volna a látó, és elégiáival, a látással nem jelölte volna meg örökre. A duinói part fölött Rilke, az európai Avalokitésvara, egyedül áll a magasba szökkenő nagy kék hal fején az égen, kezében

fehér porcelánváza, félig sötétkék vízzel, másik kezében fűzfaágból metszett toll. Lába alatt a tenger és a föld nyugodt, a fűzfavesszővel pedig tintát cseppent a földre. Esőt. Minden csepp egy írásjel. A perszóna jelentéktelenségéből a szubjektum felhőibe emelkedő költő így írja a belátás és vigasz érzéseken túli elégiáit feletünk, amelyeket elnyel tudatlanságtól kábult elménk, szomjazó lelkünk megállíthatatlanul növekvő sivataga. Olvasni annyi mint szomjagoltani. Ha a tudatosság fodrai visszاسimulnak a tudat tengerében, ahogy szétoszlik a fény láthatatlanul a térben, úgy oldódik fel minden csepp szó a csöndben. Csendes eső dudorászik, szemünkben a könny virágozik. Könnyvirág. Magod honnan hullt? Minden virág gyönyörű. Köszönöm, hogy kertnek választottál. Ezek a földre hulló cseppek tanítanak. Az élet ott kezdődik, ahol elfogynak a belső szavak.

A törékeny madártest lélek nélkül fekszik kiterítve. Tolla, pihéi borzasan szanaszét gyűrődnek, eltűnt az a remegő lüktetés, az a fénylő ragyogás. Szép a halott is, mert minden atom Szent. Az is, aki önmagára maradt. De hová tűnt e fényatomokból a Szép Szent áramlása, a részekből az Egész, a kicsi szolgák mellől az Úr? Visszament a merengések káprázatképein át, a látható világ kiterjesztésein át, a túlon-túlin át, a meditációk mélyedésein és repedésein át hirtelen visszاسzivárgott a valóban láthatatlan-

ba, az emberi elme nézőpontjainak innenső, föltárhatatlan oldalára. Ahonnan nézlek. A Szép eltűnt oda, ahová semmilyen forma nem követheti, ahová az utolsó Angyal száll. A tengeren egy toll táncol rendületlenül. Honnan nézzelek?

Ha... – itt vagyunk

XXI. század

Ha össze tudnánk zsugorítani a Föld 7 milliárdnyi népességét egy pontosan 100 lelket számláló falura, akkor ebben a faluban a mai napon élne:

61 ázsiai, 12 európai, 8 észak-amerikai, 5 dél-és közép-amerikai, 13 afrikai, 1 óceániai;

49 ember lenne nő, 51 lenne férfi;

9 lenne munkaképtelen;

70 lenne színesbőrű, 30 lenne fehérbőrű;

32 lenne keresztény, 23 lenne muszlim, 15 hindu, 7 buddhista, 13 más vallású lenne, 10 pedig nem-vallásos;

89 lenne heteroszexuális, 11 lenne homoszexuális;

47 ember élne városban, 43 nélkülözi az alapvető higiénéjét, 31 nélkülözi az egészséges ivóvizet, 80 él elégtelen lakáskörülmények között, 1 ember AIDS-beteg;

1 lenne majdnem halott, 1 lenne majdnem megszületett;

csak 7-en járnak középiskolába, 1 (igen: csak 1) rendelkezne felsőfokú végzettséggel, 10 rendelkezne számítógéppel;

6 ember birtokolná az egész bolygó gazdagságának 59 százalékát és mind a 6 az Egyesült Államokból származna;

Ha van pénzed a bankban, a tárcádban, és aprópénzed valahol egy edénykében..., akkor a világ gazdagjainak felső 30 százalékába tartozol.

18-an éheznek, s nap mint nap küzdenek az életben maradásért napi 1 dollárból, 52-en kevesebb, mint napi 2 dollárból próbálnak megélni, egy ember életben tartásához elég volna 8 dollár.

Ha van ennivalód a hűtőben, ruha a testeden, tető a fejed fölött, és egy hely, ahol nyugvóra hajthatod a fejed..., akkor gazdagabb vagy, mint a világ népességének 75 százaléka.

Ha még sosem élted át a háború veszélyét, a fogságba vetettség magányát, a kínzás gyötrelmét, vagy az éhezés szenvedését..., akkor megelőztél félmilliárd embert a világon. Ma 100 emberből 46 szenved vallási, faji, politikai üldöztetéstől.

Ha részt vehetsz egy egyházi összejövetelen a zaklatás, letartóztatás, kínzás vagy halálfélelem nélkül..., akkor áldottabb helyzetben vagy, mint 1 milliárd ember ezen a világon.

Ha élnek még és házasok a szüleid..., akkor nagyon ritka példány vagy.

Ha el tudod olvasni ezt az üzenetet, akkor kétszeresen áldott helyzetben vagy, mert valaki gondolt Rád, és még áldottabb helyzetben vagy, mint majdnem 1 milliárd ember ezen a bolygón, akik egyáltalán nem tudnak olvasni.

Ha ma reggel inkább egészségesen, mint betegen ébredtél fel..., akkor áldottabb helyzetben vagy, mint azok a milliók, akik nem fogják túl-élni ezt a hetet.

Amikor ilyen kicsinyített vetületben tekintünk Világunkra, kiáltóan feltűnővé válik, hogy mekkora szükség van elfogadásra-odaadásra, megértésre-megtérésre és tanításra-tanulásra. Muszáj változnunk ahhoz, hogy jobb világot hagyjunk magunk után, mint amit kaptunk. Változnunk kell.

Eső után

A tenger azonnal megváltoztatja az agy, az elme, az egész test-lélek torzulás frekvenciáját - mert azonnal és mindig ránk tükrözi az eget, a csillagokat és az egész univerzumot, a Nap és a Hold fürdőzésével megtisztítja, s az ember maga lesz az ég és a tenger...

Az önszuggesztió és a kölcsönös hipnózison túl meglépni a legfontosabbat: nem a másiktól függővé tenni a boldogságot!

A Naprendszer mozgása még ennél a DNS-szerű spirális mozgásnál is összetettebb, mivel galaxisunk egyik karjának periferiáján mozog, ugyanakkor galaxisunk egy lokális galaxisrendszer tagjaként mozog, és így tovább - minden mozgás-leírás leegyszerűsített modell csupán, tudatunk egy belátási-megértési szintje, nem végleges... A megnyilvánult bármely forma-változása az érzékelést meghaladó varázslat. Semmi sem befejezetten kifejezett!

Megnyilvánult tudásra helyezett hangsúly - tévedés! Egyszer majd a mostani tudásunk is tudatlanságunk egyik lépcsőjévé válik egy magasabb-finomabb-összetettebb nézőpont világi-

tótornyából – és egyetlen világítótorony sem fogja bevilágítani a világegyetem óceánját. Az ember jó ha egyetlen tudat- vagy tudásformánál sem ragad le. A Föld tudja ezt – nem áll le, hanem mozog.

Biorobot

Az ember helye a léttudatban-tudatlétben: az ember (akinek most látszom, s akivel sajnos azonosítom magam – torzulásom, mégpedig én-önmagamnak torzulása) bármely részével (test, tudatalatti, ego=nappali tudat, tudatfeletti) való azonosítás nem csak téves, hanem újabb hibák magjának elvetése (karma), az „Abszolútom”-ból elfodrozódó tudathullám besűrűsödése az öntudatlények hierarchiája és terek-idők (világegyetek) sokasága, a hierarchikus öntudatlények (istenségfokozatok) alakítják-tervezik-teremtik ezt a világegyetemet (benne én-önmagam is, hierarchikus szintemen teremtek), az emberi testet nagyon magas öntudatlények tervezték, mégpedig mint (az öntudatosság legalacsonyabb fokát, az ötérezkszervvel identifikálódó énség) határállapotot (isteni-emberi-emberalatti határállapotot) hordozni képes önjáróművet (testet, amely önreproduktív és önregeneráló), ebbe az isteni alkotású, tehát szent testmechanizmusba (önjáróműbe) jön le önként az énönmagam tudatosságú-lélek azért, hogy az „Abszolútom”-vagyokságomra ráébredjek örömhullámban, azonban énÖnma-

gam a testben elfelejtem, hogy valójában ki vagyok, és csak az önjároműben (testben) található műszerekre, az öt érzékszervre hagyatkozom és kezdem eltorzulva azonosítani magam egy (ének énekének) énecskének (egónak=nappali tudatosságnak), a testben (önjároműben) eleve fut egy szent isteni program (kiindulópontja a kettévált petesejt, féfi-női oldalaink), amely teljes egészében önönmagamságom felébredését szolgálja, ugyanakkor a folytonos energiahullámzásban változó testbefolyamatosan beleírhatok és beleírok (persze tudatlanságom és torzulásom fokának megfelelően) kisebb-nagyobb módosításokat, de ha ezek nem szolgálják önönmagam felébredését, akkor az eredeti alapprogram a testben javamra rendeltetészerű használatra figyelmeztet (sérülések, betegségek), a test jelez, akkor is ha letérek az „Abszolútumhoz” vezető útról, és akkor is ha feléje tartok – fokozhatatlan örömben a test isteni programjában az alap a jang és jin (jobb és bal) megnyilvánulása, ezt kell tisztázni a Biológiai Különprogramok önönmagam segítő megnyilvánulásakor – az analógia vertikális, a testrészek sérülései-betegségei fölött teljesen meghatározott érzelmetesti (lelki) játszmajelenségek-felhők vannak, amelyek a testbe csapódnak, a test pedig kizárólagosan válaszol...

Senki sem segíthet – csak Önmagam. Kicsoda ez az Önmagam?

A belső akadályokat le tudom győzni, a belső hétpróbán túl tudok jutni, nem ez a nehéz, nem a győzelem a nehéz, hanem Önmagamat keresve és a győztest megtalálva: önmagamat elveszíteni – a küzdelem mindig esedékes, de soha nem elég, minden küzdelmen túl meglátni a könnycseppen megcsillanó fényt, megérezni az egész Földet, megérteni a sült krumpli illatát...

A Földön ma [2014-ben] több mint 7 milliárd 213 millió ember él, közülük 721 millió ember, azaz a tíz százalékuk a leggazdagabb – én jövedelemem szerint közéjük tartozok. Gaznak lenni könnyű, gazdagnak lenni kivételezett ajándéksors-felelősség.

Meg kell ismételnem: a (belső)tenger azonnal megváltoztatja az agy, az elme, az egész testlélek torzulás frekvenciáját...

Meditációs hely már rengeteg van itt – tehát egy sincs. Elég, ha meditálsz. A hely is benned van. Bárki élete ugyanaz, mint Önmagam élete. Ha helyesen szemlélem és élem, akkor nincs szükség szenvedésre.

Az előző életek nem érdekelnek. Nem hagyom általuk hipnotizálni a jelent. Nem uralkodhat a múltam (sem ami megmaradt belőle) a mostani életemen. A jelen pedig nem lehet szolgája a múltnak. A jelen olyan, mint egy virág. Van.

Gyémántvirág. Illatos, színes, szeretem. Megnyugodni. Szolid tudással szelíden élni. Önmagammal nem beszennyezni, hanem felszentelni az általam teremtett világot.

A test íze

1.

Elkérni egy virág illatát – lélek.

Hallgatni a rügy kibontakozását – Isten.

Jelenlétben választás nélkül megnyugodni – a teljesen felébredett ember.

Az élet íze – ez a három.

2.

Lenyalni arcodról a tenger és ég útján járt esőcseppet – lélek.

Szemed íriszében meglátni kicsiny önmagammat – Isten.

Vágyakból és félelmekből szőtt kötélén táncolni – a teljesen felébredett ember.

Az élet íze – ez a három.

3.

Bűntudat nélkül beleharapni az almába – lélek.

A világegyetem minden napja egy aranyalma – Isten.

Leülni a láthatatlan aranyalmafa alá – a teljesen felébredett ember.

Az élet íze – ez a három.

4.

Ahogy lélekedet lélekzetemmé válik – lélek.

Ahogy visszaverődik rólad a fényem – Isten.

*Ahogy az univerzum háta mögött feltűnik egy
szempár – a teljesen felébredett ember.*

Az élet íze – ez a három.

5.

A test íze – a lélek.

A lélek íze – Isten.

Isten íze – a teljesen felébredett ember.

Az élet íze – ez a három.

Mester

Kunszt György szánkhja-kúrája

Öreg barátom, Kunszt György november 9-én meghalt. Legalább öt könyvet, két tematikus folyóiratszámot csináltunk együtt, s oly sokat tanultam Tőle, mentem vele és utána, hogy tanítóm volt mindenképp. Születése évfordulóján halt meg, ezzel is jelezve, hogy élete teljes volt. Utolsó könyve, az *Identitásom és végső szavam* című a napokban hagyta el a nyomdát. Eme könyvének első részét (a kötet kétharmadát kitevő írást, a *Szánkhja esettanulmány – Ön-életrajzi vázlat* címűt) a keletkezése utáni napokban, tíz évvel ezelőtt elküldte nekem, amelynek szövegével kéziratként többszörösen összefo-nódtam, s akkor egy hosszabb levélben reagáltam rá. Most újra olvasom, hogy így vegyek búcsút Kunszt Györgytől, és így maradjon velem szelleme.

A Nirukti, a védikus értelmező szótár szerint a *szánkhja* a dolgok részletes leírását jelenti, avagy a végső (eszkatologikus) „számvetést”; ugyanakkor a *szánkhja* arra a filozófiára utal, amely a lélek igazi természetét írja le. A *szánkhja* filozófiára – értékelői szerint – az anyag (Prakriti) és az egyéni lélek (Purusa) következetes dualiz-

musa jellemző. A kettő eredetileg különálló, de az evolúció során a Purusa tévesen azonosítja magát a Prakriti bizonyos aspektusaival. A helyes tudás a Purusának (Léleknek) azt a képességét jelenti, amellyel meg tudja különböztetni magát a Prakrititől (anyagtól). E szemlélet alapműve a *Szánkhja-káriká*, amely mint a szánkhja esszenciája nem *sruti*, azaz nem kinyilatkoztatás, hanem *szmriti*, azaz értelmezés. Azonban ez a *szmriti* különleges erejű: kételyen túli *sruti* nyelven, a *logos*zban végső erővel, végleges értelemmel (*sziddhánta*) – befejezetten kifejezett módon született.

Shankara (Patandzsáli nyomán) azt mondja: „*A megszabadulás eléréséhez a tudás is elegendő – ez a lustaságot mutatja.*” Ez a megjegyzés rendkívül súlyos bírálólat a szánkhja rendszerére nézve. Az advaita-védánta (a nemkettősség filozófiája) álláspontja szerint mester nélkül nem képzelhető el a megszabadulás, magányos törekvés nem visz a célhoz, akármilyen tudásra teszünk is szert általa. „*A tudóval is előfordul, hogy a hibák miatt értelme összezavarodik. A tudás viszont, amit a mester átadott, lerombolja az ember nemtudását, a test-tükör hibáit pedig a jóga által lehet megszüntetni...*” (Sankara: A védánta filozófiája). Tehát a szánkhja önmagában, egyedül nem hoz megszabadulást. Ugyanerről tanúskodik Buddha megvilágosodása előtti keresése, először a szánkhja iskolát keresi fel, majd a jóga iskolát – számára egyik sem elég. Végül: egye-

dül – így válik önmaga mesterévé. Így minden-
kiben ott él, ego-rétegeink mélyéből tekint ránk
reszketve és rázkódva a mesterek mestere...

Kunszt György végső számvetése – szánkhja-
kúrája – a legkeményebb és legkíméletlenebb
önfeltárás, olyan önvizsgálat, amely nem hagy
kibúvót az önmagától elérzékenyülő ego trükk-
jeinek, s szembenéz az ego minden élethazug-
ságával. Aurobindo *Bhagavad-gíta* könyve és
Eliade: *A jóga – Halhatatlanság és szabadság* című
könyve alapján indult meg, hogy folyamatos
spirituális krízisét felszámolja. Életének ego-
alakváltozásai, -törekvései, -vágyai során, gon-
dolkodásának alapkérdése, identitásának cent-
ruma mindig ugyanaz maradt: keresni „a hívő
gondolatot”; megtalálni az emberi létezés szak-
rális, spirituális, transzcendens dimenzióját a
„hívő gondolattal”. Underground szellemi élet-
ében, kibúvót nem hagyva alkalmazta önmagá-
ra Szabó Lajos biblicista módszerét a visszake-
resést: az eredeti teljesség keresését, a „keressé-
tek először az Isten országát” (Máté, 6:33)
nyomvonalán. Ennek lényege: az első helyet, az
ősforrást, az eredetet, a létezés teljességét, a
„lehető legszélesebb sort”, a leginkább teljes
tapasztalást kell felkutatni *logocentrikus* módon,
a spekulatív gondolkodás segítségével, a meg-
ismerés helyes rangsorát keresve. Módszere
pedig a reflektálás, a diszkusszió és a szellemi
konfrontálás termékenysége; és ragaszkodás

minden követelés önmagára való alkalmazásához, a „vezess vagy kövess!” alapelvéhez.

Kunszt György célja az volt, hogy szánkhjá-kúrájával, számvetésével, az önéletrajz-írás műveletében megjelenő önreflektív gondolkodással, élete átvilágításával elérje-felismerje-átélje „szabad lelkét” – a Purusát [az Ént]. Mert a Purusa szabad, semmire vissza nem vezethető, minőségektől mentes, s nem bír 'értelemmel' mert vágyak nélkül való, és a szellem, amiből a Purusa van, örökké szabad. A Purusához vezető út: 1. neti, neti (sem ez, sem az); 2. független, érzéketlen, kötődéstől mentes; 3. vágytalan, közömbös, egyszerű, tétlen szemlélő; 4. lát, szemtanú (sáksin); 5.[maga van]; 6. [nem született és nem szülő – örök]; 7. [szabad].

A Purusa elérésének talán ez a hét lépcsője, hét szintje, hét meditációs foka. Az első, hogy ráébredünk arra, hogy a finom és nem érzékelt prakriti energiák számos megnyilvánulásával nem és nem azonos (neti-neti) a Purusa – és én sem. A második, hogy túl van a finom prakriti-energián, nem kötődik semmi érzékelt és nem-érezkelt megnyilvánulttól – én sem kötődök. A harmadik, hogy szenvedéskioltást elérő vágytalanságban csupán szemlél – én is vágytalanul szemlélek. A negyedik, hogy lát és tanú – én is látok: tanú (sáksin) vagyok. Az első négy fokot el lehet érni a szánkhjával, mert a szánkhjá alapvetően a prakriti-buddhival (-értelemmel) illetve a prakriti-buddhin (-értelmen) dolgozik.

Az ötödik (hatodik és hetedik) lépcső: [...]. Innen, az értelem fokáról: meg-nevezhetetlen, ki-mondhatatlan, meg-nyilváníthatatlan.

Mit ért el Kunszt György, amikor elindult „a valakivé lenni” válás útján? Önéletrajzi vázlatában, biográfiai elemzésében, életét hét elemre/mozzanatra bontotta, amelyet így írt le:

„1.) az a széles – mind testi, mind lelki, mind szellemi értelemben vett – biológiai adottság, képesség, energia, amit örököelve magammal hoztam, s ami mind a mai napig az életem motorja;

2.) az az Ego, ami az életem során bennem kialakult;
3-6.) az a négy történelmi hullám, amibe az életem belekerült, s amelyek meghatározták, hogy az öröklött, magammal hozott energiák segítségével bennem működő Ego milyen konkrét formákat ölthetett, milyen konkrécio(k)ban válhatott valósággá;

7.) tudatomnak az a szintje, amely saját életem tanújaként még a bennem dolgozó egótól is meg tudja magát különböztetni, s épen úgy módjában áll, hogy ettől az egótól megváljon, mint az, hogy ezzel az ego-val, vagy annak valamilyen változatával, módosulatával azonosítsa magát.

A szánkhja szellemében e hét elem közül az első hatot a prakriti derivátumának kell tekinteni, s a hetedik az, ami a létben jelen lévő purusa. Mármost: elvileg van lehetőségem arra, hogy teljesen megváljak a bennem lévő ego-tól, s ugyanakkor bejelentsem a teljes érdektelenséget azzal a – számomra

ötödik – történelmi hullámmal szemben, amibe most alighanem belegyalogolunk...

Önigenlésem legmasszívabb blokkja a filozófiai stúdiumok végzése, s eredményeik és az életre gyakorolt hatásuk írásos regisztrálása. Ezt nem akarom felszámolni önmagamban, még akkor sem, ha ezekben a stúdiumokban az ego-m is érdekelt, s bennük, velük önmaga beteljesülésére törekszik. Ha tetszik, ez az a nietzschei 'mű', amire 'töreksem', s ennek feladását hitvány meghátrálásnak érezném, annak, amitől Krishna Arjunát annyira óvta.

Mármost: a négy legrégebb és ugyanakkor mind a mai napig legerősebb filozófiai hatás, ami ért az életben:

- a katolikus filozófia,
- a Nietzschében tetőző, majd Heideggerbe ereszkedő német filozófia,
- az indiai filozófia és
- az ó-és újszövetségi háttérű dialogikus perszonalizmus.

És, ami döntő fontosságú: ezek a filozófiák nem szenttelen érdeklődést jelentenek számomra, hanem az önazonosítás alapvető és egymást sokban kizáró lehetőségeit, amelyek terében lezajlik az a – Szabó Lajos kifejezésével élve – 'identifikációs dráma', amely a sorsom végkifejletét eredményezi."

Ahogy ezt a drámát Szabó Lajos az 1940-es évek végén a halmazelméleti és a hozzá kapcsolódó axiomatikai viták matematikafilozófiai irodalmával kapcsolatosan definiálta: „minden mozzanatot az identifikáció problémájához kell vi-

szonyítani! Az identifikáció problémája: hogyan lehetséges azonosulás ember és ember között? Ezzel a matematika forrásainál vagyunk: szavak latolgatása."

Minden önértékelés: krízis. Ami történt, nem más, mint az én folyamatos önértékelési krízise, amely folyamatosan megakadályozta az én életének álmodott-vágyott-akart mértékű érvényesülését. Az én egyszerre akart a Parama-Purusa királya és szolgálja lenni. A szolgálja kiszámíthatatlan (bár ismerjük a "hibaszámítás" lehetőségét) lázadása, az én=testek hisztopatológiája. Az éndetronizáció – bárhonnan jön – szövetséges, amit Szabó Lajos így fog meg: „*elébemeni a szenvedésnek; egyenes vonalon áttörni ezt a hálót!*” Az én trónfosztása: a Purusa-tudatküszöbe. Könyve legdrámaibb pontján Kunszt György idézi Tábor Béla „lepergett” levelét (sűrítve): „– önértékelési krízis – önértékelési konstrukciód összeomlása – szellemi léted sterilizálódása és bürokratizálódása – institucionalizmusod – expanzív, féltékeny nárcizmusod – képesség és igény diszcrepanciája – szellemiszomjúságod: nem cél, hanem eszköz – Én-Te tiszta szomjúságába betör az Én-Én reláció narkotikus szomja – szellemi súlyod identifikációs Traumája: végül a társadalmi érvényesülés igénye – nem lehet büntetlenül társadalmi karrierre törekedni, ha hiteles szellemi egzisztenciát akarsz élni – az ellentétes törekvés frusztrá-

ciós rohamokhoz vezet – teljesítményed... zsugorodik –”.

Egy ilyen (produktív) szövetséges én-telenítő hadjárat után, senki sincs a csatatéren: az én halott. Aki itt, ebben a halálban megszülethet: annak semmilyen lényegtelen tulajdonsága nincs már, csak a legyőzhetetlen, győzedelmes szellem-szomjúsága. Egyedül van. Közömbös. Tétlen szemlélő. Tanú.

Úgy látom, Kunszt György eléggé nem méltányolt, rendkívüli érdeme, hogy Szabó Lajos biblicista bölcséletének teret nyitott; továbbá a legszűkebb listával – Platón Phaidonjával, a Bhagavad-gitával, a Tao Te Kinggel és a János-evangéliummal – fémjelzett szellemi hagyomány jövőjének zálogát, szellemi hídját egyre nagyobb meggyőződéssel Szabó Lajos gondolkodásában – annak alapvetően monoteista-trinitárius avagy biblikus világfelfogásában – látta(tta); valamint Nietzsche, Heidegger, Derrida, Deleuze és Aurobindo, Nishitani, Radakrishna és Ferdinand Ebner, Karl Rahner, Hans Küng és Le Corbusier, Peter Eisenman, Lindsay Jones és mások műveinek beavató interpretálásával a személyes-szagrális-planeáris gondolkodást példaadóan szuggerálta hallgatóiba és olvasóiba.

Azonban a szánkhja-kúrája nem sikerült. A szánkhja ugyanis – az anyagba folyton inkarnálódó éntöredéket, az egot lényegteleníti senki-

vé. Kunszt György élete kitörési kísérletei, az alapvető filozófiai táplálékainak-témáinak feldolgozásai, reflexiók-körei fogságában játszódtak le; nem sikerült az olvasást, úgy az ebből fakadó reflexiók módszert eldobnia (bár fokozódó látásromlása ezt előírta számára); témáit nem a belső látás által inspirált koncentrált intuícióik könnyed leírásával-diktálásával folytatta, s nem hagyta, hogy eme spirituális spontaneitások tematizálják témáit. Továbbá, konkrétan, száz nagy füzetből álló naplói szövegeiből nem rostált ki egy olyan könyvet, amely Baader-i gyémánthegyű szigorral és/vagy Novalis-i reális költőiséggel egy őáltala meghatározott „nagy művé” állt volna össze; azaz nem fragmentizálta és hagyatékalanította az egyébként lényegében elveszésre írt-ítélt füzetait gyöngysor-gyémánt-gyűjteménnyé. Purusává.

Kunszt György elment. Egy lenyűgöző, de végül is ki nem próbált módszer, a szánkhjá-kúra maradt utána.

Ken Wilber integrál térképe

Wilber a legokosabb kortársunk, akiről még lehet, hogy soha nem hallottál. Ő az a filozófus és misztikus, aki megpróbálja az emberiség minden tudás és tudomány területét a megértés egyetlen modelljébe vagy keretébe integrálni. Amikor azt mondom, hogy „minden tudományterületet”, szó szerint értem. Wilber úgy véli, hogy a tudás minden területe tartalmazza az igazság legalább egy aspektusát, legyen az bármilyen kicsi is, és hogy a különböző tudományágak összeegyeztetése nem más, mint a részleges tévedések miatti leértékelés kérdése. Ahogy Wilber mondja: „Senki sem elég okos ahhoz, hogy az esetek száz százalékában tévedjen” – ezért arra kell összpontosítanunk, ami helyes, a többit pedig hagyjuk ki. Az összes tudás egyetlen térképén ábrázolható, s ez a térkép a wilberi „Mindenség elmélete”. Mindezekelőtt világos és ragyogó prózában sikerül mindezt megmagyaráznia. Szó szerint úgy érzem, okosabb leszel, ahogy olvasod őt.

A csodagyerek Wilber a Duke Egyetem biológiából doktorandusza volt, amikor felhagyott a programjával, hogy – ahogy ő fogalmazott – „egyedül üljön egy szobában és bámuljon egy

falat öt évig”. Ezután a keleti szellemiséget, a vallásbölcseletet és a pszichológiát kezdte tanulmányozni. Több ezer alapkönyvet dolgozott föl, többek között a „neo-perennialis filozófiának” nevezett jelenségeket, de elutasítja a kapcsolódó evolúcióellenes (regressziós) történelemszemléletet. Mindeközben magas szintű zen-gyakorlóvá vált: képes leállítani és elindítani agyhullámaint a meditáció különböző formáival. A spirituális gyakorlatot és hitet óriási munkával igyekezett összeegyeztetni a tudományos ismeretekkel és szigorral. Wilber a legbefolyásosabb, kultikus gondolkodóvá vált – ő a „tudat Einsteinje”.

Wilber az AQAL kategóriákkal – minden kvadráns (négy szemléletmód), minden fejlődésvonalak, minden tudatszint, minden tudatállapot, minden típus – megalkotta a „Mindennek az integrál térképét”, avagy „a Kozmosz javasolt architektúráját”. Térképe segítségével, ha valóban fejlődni akarunk, akkor részleges tapasztalatainkat beépítjük és integráljuk valami nagyobb dologba, nem pedig úgy, hogy kitöröljük. A viszonylagos igazságok rendszerében ránk vár a kettősség-nélküliség tapasztalata: a világ misztikus hagyományai hozzáférést és ismereteket biztosítanak egy transzcendentális valósághoz, amely örök, és minden időben és kultúrában ugyanaz.

„Minden” tudásterület egyetlen modellbe való integrálásának hallatlan nagyszerűsége, szépsége, hogy a modell széles körű hatással van valamennyi tanulmányi területre. Amint megértjük Wilber következtetéseit, nyilvánvalóvá válik, hogy modellje és elképzelései átalakítják életünk összes aspektusát a politikától a tudományon és a pszichológián át a spiritualitásig.

Wilber egész pályafutása során visszahúzódó volt, minden interjút visszautasított, és nem volt hajlandó bármiféle cselekvést vagy modelljének alkalmazását előírni az őt körülvevő világ számára. Több mint húsz évet töltött csendben. Ráadásul Wilber egészségi állapota nagyon megromlott (ritka betegséget diagnosztizáltak nála). Abba hagyta az írást, a briliáns tudósból előbb szerzetes aztán remete lett. Kritikusai is elismerik, hogy mint a legtöbb ragyogó gondolkodó esetében, az ő univerzális és globális befolyását és elképzeléseit mások oly módon fogják továbbvinni, amelyekre senki sem számított. Wilber szellemi megértése és átadása óriási, és azt is megéri, aki a tudat legtávolabbi pontján állva utasítja el.

Wilber térképe, az Integrál-keretrendszer, modellje az egón való túllépésének, s nem az ego tagadásának. Szellemi szigorra és értő értékelésre szólít fel. Mert az árnyék-én és tudattalan vágyaink szabotálják nagyobb céljainkat. Ho-

gyan találjuk meg elsődleges és biológiai természetünk egyensúlyait, valamint alacsonyabb impulzusainkat hogyan kell elfogadni és korában tartani és meghaladni, amelyekre figyelmeztet minket. Mindannyian választunk valamit, amit imádunk, akár észrevevesszük, akár nem. Hogy mit választunk az imádat mellett, attól függ, hogy milyen szintre vagy tudatszintre fejlődtünk. Ám bármely emberi szinten ott lappang: a hiúság, hatalom, büntudat, megszállottság. Senki sem immunis. Emberként hajlamosak vagyunk az ideológiákhoz ragaszkodni. Bármilyen pozitív hiedelemkészlet gyorsan rosszindulatúvá válhat, ha ideológiaként kezeljük, nem pedig a nagyobb igazság becsületes intellektuális vagy tapasztalati törekvéseként. Az ideológia egész gazdasági rendszerekben és országokban működik, vallások ezreinek követőit mézárására késztet, az emberjogi mozgalmakat tekintélyelvű szektákká változtatja, és bolondot csinál az emberiség legragyogóbb elméiből. Azonban a deviációkká torzult állapotainkból tovább léphetünk.

Wilber ragyogása, átfogó tanítása bevilágítja az ember divinációs útját: Kikerülhetetlen lépcsőkön járunk. Nincs utolsó lépcsőfok. Nincs ideológia. Nincs guru. Csak mi vagyunk és a csend.

Ken Wilber: Egy Íz

Halál: a misztikusok egyöntetűen úgy vélik, hogy a halálban rejlik az élet titka – valójában az örök életé. Ahogy Eckhart mondta, a misztikusokat mindenütt visszhangozva: "Senki sem kap annyit Istenből, mint az, aki alaposan meghalt." Vagy Ramana Maharshi: "Idővel tudni fogod, hogy a dicsőséged ott van, ahol megszűnsz létezni". Vagy a Zenrin: "Amíg élsz, élj úgy, mint egy halott, alaposan halott".

Ők nem a fizikailag halottra gondolnak; ők a különönmagam-érzés szempontjából gondolnak halottnak. És "tesztelheted" saját szellemi tudatosságodat a halállal kapcsolatban, ha megpróbálsz elképzelni a következő elemeket:

1. Egy híres zen koan azt mondja: "Mutasd meg nekem az Eredeti Arcodat, azt az Arcot, ami a szüleid születése előtt volt". Ez nem trükkös kérdés vagy szimbolikus kérdés; ez nagyon egyenes, világos és egyszerű válasszal. Az Eredeti Arcod egyszerűen a tiszta, alaktalan Tanú, a megnyilvánult világot megelőzően. A tiszta Tanú, aki maga is időtlen vagy az idő előtti, az idő minden pontján egyformán jelen van. Tehát természetesen ez az az Én, ami a szüleid születése előtt is megvolt; ez az Én, ami az ősröbbanás előtt is megvolt. És ez az az Én, ami a tested – és az egész világegyetem – felbomlása után is meglesz. Ez az Én már a szüleid előtt is létezett, és az ősröbbanás előtt is, mert az idő előtt létezik, pont. És közvetlenül kapcsolatba léphetsz azzal az Éneddel,

amely már a szüleid születése előtt is megvolt, ha egyszerűen csak a tiszta Tanúban pihensz most. Ezek egy és ugyanaz a formátlan Én, most és most és most és most.

Azzal, hogy "elképzelted", milyen voltál, mielőtt a szüleid megszülettek, arra kényszerülsz, hogy eldobj minden azonosságot a jelenlegi testeddel és egóddal. Kénytelen vagy megtalálni benned azt, ami valójában túlmutat rajtad – nevezetesen a tiszta, üres, alakatlan, időtlen Tanú vagy ősi Én. Amilyen mértékben képes vagy ténylegesen megpihenni az időtlen Tanúként ("Nem ez vagyok, nem az vagyok"), akkor meghaltál a különálló énnel, és felfedezted az Eredeti Arcodat, azt az arcot, ami a szüleid születése előtt, az ősröbbanás előtt, az idő születése előtt volt. Valójában megtaláltad a nagy Megszületetlent, ami éppen ez.

2. Hasonlóképpen képzeld el, milyen lesz a világ száz évvel a halálad után. Nem kell konkrét részleteket elképzelned, csak azt kell felfognod, hogy a világ száz évvel azután is folytatódik, hogy te már nem leszel. Képzeld el azt a világot nélküled. Annyi minden megváltozik majd – más emberek, más technológiák, más autók és repülőgépek... De egy dolog nem fog változni; egy dolog ugyanaz lesz: az Üresség, az Egy Íz, a Szellem. Nos, ezt már most is megízlelhetitek. Egy és ugyanaz a formátlan Tanú fog kinézni minden szemmel, hallani minden füllel, megérinteni minden kézzel... ugyanaz a formátlan Tanú, ami most a saját ősi Éned, ugyanaz az Egy Íz, ami most a tiéd, ugyanaz a sugárzó Lélek, ami most a tiéd.

Valaki más voltál ezer évvel ezelőtt? Ezer év múlva is más leszel? Mi ez az Egyetlen Én, ami örökké a saját legmélyebb lényed? Muszáj hinned az idő hazugságainak? Muszáj lenyelned azt az őrülséget, hogy az Egy Szellem nem létezik? Meg tudod-e most azonnal mutatni nekem az Eredeti Arcodat, amelyből az egész Világon csak egy és egyetlen egy van?

Hallgasd meg Erwin Schrödinger, a kvantummechanika Nobel-díjas társalapítóját, és hogyan győzhetlek meg arról, hogy ő ezt szó szerint érti?

"A tudat olyan egyes szám, amelynek többes száma ismeretlen.

Nem lehetséges, hogy a tudásnak, az érzésnek és a választásnak ez az egysége, amelyet ti a magatoknak neveztek, egy adott pillanatban, nem is olyan régen a semmiből keletkezett volna, hanem ez a tudás, az érzés és a választás lényegében örök és változatlan, és számszerűen egy minden emberben, sőt minden érzékeny lényben.

A létezésetek feltételei majdnem olyan régiek, mint a sziklák. Évezredek óta küzdenek és szenvednek és nemzenek az emberek, és fájdalmak között szülnek a nők. Száz évvel ezelőtt [itt a próba] egy másik ember ült ezen a helyen; hozzátok hasonlóan ő is áhítattal és vágyakozással a szívében nézte a gleccserek haladókó fényét. Hozzád hasonlóan ő is férfitől nemzett és asszonytól született. Fájdalmat és rövid örömet érzett, mint te. Ő valaki más volt? Nem te magad voltál az?" – Erwin Schroedinger.

Nem te voltál az, az ősi éned? Nem te voltál maga az emberiség? Nem érintesz-e minden emberi dolgot,

mert te vagy az egyetlen Tanúja? Ezért nem szereted-e a világot, és nem szeretsz-e minden embert, és nem szereted-e a Kozmoszt, mert te vagy annak egyetlen Énje? Nem sírsz-e, ha egy embert bántanak, nem sírsz-e, ha egy gyermek éhezik, nem sikítasz-e, ha egy lelket kínoznak? Tudod, hogy szenvedsz, amikor mások szenvednek. Ezt már tudod! "Valaki más volt az? Nem te magad voltál az?"

3. Ha arra gondolsz, hogy milyen voltál ezer évvel ezelőtt vagy ezer évvel később, akkor eldobod a jelenlegi testtel és egóval való azonosságodat, és megtalálsz magadban azt, ami túlmutat rajtad – nevezetesen a tiszta, alakatlan, időtlen Ént vagy az egész Világ Tanúját. És huszonnégy óránként egyszer teljesen leveted egós identitásodat, nem pusztán képzeletbeli gyakorlatként, hanem tényként. Minden éjjel, mély, álomtalan álomban visszazuhansz a formátlan birodalomba, a tiszta, tárgy nélküli tudatosság birodalmába, a formátlan, időtlen Én birodalmába.

Ezért mondta Ramana Maharshi: "Ami nincs jelen a mély álomtalan alvásban, az nem valóságos". A Valósnak mindhárom állapotban jelen kell lennie, beleértve a mély álom nélküli alvást is, és az egyetlen dolog, ami mindhárom állapotban jelen van, az a formátlan Én vagy a tiszta Tudatosság. És minden éjjel meghalsz a külön-ön-érzésnek, meghalsz az egónak, és visszazuhansz a végtelenség óceánjába, ami az Eredeti Arcod.

Mindhárom eset – az Én, ami a szüleid születése előtt volt benned, az Én, ami száz év múlva lesz

benned, és az Én, ami mély álom nélküli álmodban van benned – egy és ugyanarra a dologra mutat: a benned lévő időtlen Tanúra, ami túlmutat rajtad, a tiszta Ürességre, ami egy minden Formával, az ősi Énre, ami radikális Egy Ízben átöleli a Mindent. És Ez, ami éppen ez, nem változott, nem fog változni, soha nem fog megváltozni, mert soha nem lép be az idő romboló folyamába, annak minden könnyével és rémületével együtt.

A végső "spirituális teszt" tehát egyszerűen a halálhoz való viszonyod (mert mindhárom eset a halál példája). Ha meg akarod tudni annak "végső igazságát", amit most teszel, egyszerűen csak vetesd alá e tesztek bármelyikének. Asztrológiát gyakorolsz? Ha nincs jelen mély álomtalan álomban, akkor nem valóságos. Farkasokkal futsz? Ha nem lesz jelen száz év múlva, akkor nem valós. A lélek gondozása? Ha nincs jelen mély álomtalan álomban, akkor nem valóságos. Belső gyermeked gyógyítása? Ha nem volt jelen a szüleid születése előtt, akkor nem valós. Emlékszel reinkarnálódott előző életeidre? Ha nincs jelen mély álomtalan álomban, akkor nem valós. Diétát használsz a spirituális tisztuláshoz? Ha száz év múlva sincs jelen, akkor nem valós. Gaia imádata? Ha nincs jelen mély álomtalan álomban, akkor nem valós.

Mindezek a relatív gyakorlatok és translatív hiedelmek rendben vannak, és nagyon hasznosak lehetnek – igazán nem akarom egyiket sem lekicsinyelni –, de soha ne feledjétek, hogy másodlagosak a nagy Megszületetlenséghez, a ti Eredeti Arcotokhoz, a Szellem

*Arcához képest, annak minden sugárzó formájában,
a saját lényetek és válásotok formáiban, most és újra,
most és örökké, mindig és már most.*

"Valaki más volt az? Nem te magad voltál az?"

(Részlet Ken Wilber *One Taste* című könyvéből.)

Ken Wilber: pre/trans

A transzcendens élményekről szóló beszámolókat többnyire kétely és gyanakvás fogadja. Transz-tapasztalásaink megértéséhez Ken Wilber segítsége, a „pre/trans fallacy” exponálásával:

„A tudatfejlődés szintjei és a tudat állapotai. Mindkettő fontos. A tudati állomások ismerete azért fontos, mert megmutatja, hogyan bontakoznak ki a tudat képességei egymás után. A racionalitásról sokan rossz véleményrel vannak, s ez helytelen, mindamellett, hogy a racionalitásnak valóban vannak hátulütői, mint láttuk. Az emberek általában félreértik, mit jelent lélektanilag a racionalitás... A kognitív fejlődés a műveletek előtti szintről halad a konkrét, majd a formális műveletek szintjére. A formális műveletek a racionalitás szintje. A fejlődés ezután halad tovább az integrált rendszergondolkodásba, azon túl pedig a transz-rationális, meditatív, kontemplatív spirituális megismerés (kogníció) szintjeire. A műveletek előtti szint azt jelenti, hogy csak egy nézőpontból vagyok képes a világot látni, ez pedig a sajátom. Ez az első személy nézőpontja. Érzem a testem, tudatában vagyok az érzéseimnek, de nem tudom a másik szerepébe, helyzetébe képzelni magam. Nem tudom más szemével nézni a világot. A saját érzéseimhez ragaszkodom egyoldalúan, ezért

ez a fázis nagyon is egocentrikus és nárcisztikus. A műveletek előtti, első személyű állapot csak rólam szól, minden én-én-én, csak az érzéseim fontosak. Sokan gondolják úgy, hogy ez egy spirituális állapot, szerintem azonban nem. A legtöbb spirituális ember ezt nárcisztikusnak, egoisztikusnak mondaná. Ebben rejlik az 'előtte és az utána' összekeverésének csapdája (pre/trans fallacy)... Ha az emberi tudat fejlődését nézzük, azt látjuk, hogy az a preperszonálistól a perszonálison át a transzperszonálisba halad, és ugyanígy a preverbálistól a verbálistól át a transzverbálisba, és a preracionálisból a racionálison át a transzracionálisba. Az emberek gyakran összekeverik a pre- és a transzracionálisat, egyszerűen azért, mert mindkettő nem-racionális. Kétféle módon szoktak ez emberek ebbe a csapdába esni. Az egyik a 'felemelés', amikor a pre-t gondolja transz-nak. Az egyén ilyenkor a preracionális impulzusait (pl. a kitörő, impulzív érzelmeit) megéli, és azt hiszi, ez transzracionális (spirituális). Minden, ami nem racionális, ekkor spirituálissá válik az egyén szemében. Minden, ami racionális, ördögivé.

A másik tévedés, amely ugyanilyen gyakori, ha nem még gyakoribb a modern időkben, az ellenirányú tévedés. Ez esetben bármikor, amikor egy valódi, hiteles transzracionális (spirituális) állapotot lát az egyén – pl. a teljes tudati tisztaság, a mindennel való egység, az univerzális szeretet és transzcendens öröm állapotát –, akkor azt preracionálisnak tekinti. Azt mondja, ez nem más, mint infantilis regresszió, gyermeki, nárcisztikus állapot. Ennek Freud volt a

mestere. Valahányszor azt látta, hogy valaki a világgal való egységet éli meg, azt mondta, ez regresszió, visszalépés a csecsemőkori óceáni állapotba. Freud e tekintetben redukcionista volt. Jung, épp ellenkezőleg, minden archetípust spirituálisnak, transzperszonálisnak gondolt, miközben az általa leírt archetípusok egy része tisztán preperszonális, preracionális emberi állapotok ősképei, és csupán néhány valóban transzperszonális, spirituális. Ez a kétféle összekeverés együtt a racionalitást ördögivé festi át, és ez katasztrófa. A racionalitás valóban lehet problematikus, de önmagában nem az. Ha pl. az ember túl akar jutni a racionalitásán, és transzracionális állapotba akar jutni, akkor valóban problémát jelenthet a racionalitás. Ekkor képesnek kell lennünk elengedni az összes mentális, narratív tevékenységet (a belső beszédet, gondolkodást, a dolgok kommentálását a fejünkben), legyen szó akár a képzeleti, képi tevékenységről, a belső, verbális gondolkodásról, a költészetről, vagy a racionalitásról. Ezeket mind el kell engednünk, ha a transzmentális vagy szupramentális szintekre akarunk lépni. Ezen a ponton a racionalitás akadály, minden formájában, itt az egész elme meghaladandó. Ha azonban valaki még nem jutott el a racionalitásig, és a preracionális, első személyű érzéseit éli át, akkor csupán az egocentrikus és etnocentrikus létállapotokat erősíti. Ez nagyon problematikus, és ma elég sok területre hat, pl. megjelenik a New Age-ben, és sok mai spirituális mozgalomban.

Egy másik gyakori kérdés, ami felmerül az emberekben, hogy az egész fejlődés valóban ilyen lineáris-e, mint egy létra. Sokan ezt nem fogadják el, nem hiszik el. Valóban nem csak így van. A szakaszos fejlődési létra mellett vannak olyan tudatállapotok is, melyek örökké jelen vannak, és bármikor, bármely szintről elérhetőek. A fejlődés bármely szintjén átélhetünk megváltozott tudatállapotot. Amikor azonban megszűnik ez az állapot, az átélt élményeket azon a szinten értelmezzük, ahová visszatérünk, ez pedig éppen az a szint, ahonnan indultunk. Ha ez a műveletek előtti tudatszint, akkor annak megfelelően mágikus szemléletben értelmezzük a saját transzélményünket (lásd. pl. törzsi spiritualitás). Ha a konkrét műveleti szintről értelmezzük, akkor mítikus színezetet kap (pl. intézményes egyházi vallások), ha pedig a racionális szintről értelmezzük, akkor annak megfelelően tudományos magyarázatot adunk. Tekinthetünk élményeinkre az integrált szintről is, ekkor integráltan értelmezzük. Ha például misztikus fényélményt éltünk át, a mágikus szinten az ősök világának tarthatjuk, a mítikus szinten Jézussal való találkozásnak, vagy ha keletiek vagyunk, Avalokitesvara vagy Krisna megjelenésének. Tehát amellett, hogy van egy szakaszokra bontható fejlődési utunk, bármely szakaszon átélhetünk spirituális élményeket, de ettől még ugyanúgy végig kell haladnunk az adott szakaszokon a személyiségfejlődésünkben.”

(Gánti Bence fordítása)

*

A transz-élményeket gyakran elutasító érzelmek fogadják. Ezek a negatív gyökérezelmekhez tartoznak. *„Ebben a sötét korban, mely a korok salakja”* (Dilgo Khjence Rinpoce), amelyben *„a lények állandóan el vannak merülve a három méreg, a tudatlanság, az ellenszenv és a ragaszkodás keltette szenvedésekben; amikor az öt kegyetlen érzelem jobban forrong a lelkekben, mint valaha, s amikor rettenetes szenvedéseket keltenek a betegségek, a szegénység, az éhség és az állandó háborúk...”* (Szögyal Rinpoce: *Dzogcsen tanítások*) amelyek megakadályozzák, hogy felismerjük valódi természetünket, tehát ez az *öt kegyetlen érzelem*:

- a félelem szülte harag,
- a mások lekezeléséből születő büszkeség,
- a belső szegénység szülte sóvárgás,
- a befogadás hiányából születő irigység
- és a kételyekből származó zavarodottság.

*

A nyugati gondolkodás csupán Daniel Goleman érzelmi intelligencia [Emotional intelligence (EI)] 'megoldásáig' jutott – az öt érzelmi készség:

1. A képesség felismerni és megnevezni saját érzelmi állapotunkat; megérteni a kapcsolatot az érzelmeink, gondolataink és tetteink között.
2. Az érzelmeink kezelésének a képessége – képesnek lenni ellenőrzést gyakorolni felettük, illetve a nem kívánatos érzelmi állapotokat

kívánatosabb érzelmi állapotok irányába tolni el.

3. Képesség arra, hogy tudatosan olyan érzelmi állapotba kerüljünk, amely produktiváshoz és sikerességhez vezet. (Az önmotiválás képessége.)

4. Képesség mások érzéseinek olvasására, érzékenynek lenni azokra, illetve befolyásolni őket.

5. Képesség kielégítő kapcsolatok létrehozására és fenntartására.

Az öt (nem-személyes) *kegyetlen állapot* megakadályozza, hogy teljes nyitottsággal és rendíthetetlen együttérzéssel nézzünk egymásra. Kezdetnek 'megoldás' a Goleman-recept.

*

Dilgo Khjence könyve: *A megszabadulás ékköve*. Amikor olvasom: megmagyarázhatatlan öröm áramlik ereimben. Minden szava szívemig hatol. Égre író ember.

*

Azok a sorok és szavak válnak számomra felhővé, madárrá, csillaggá az ég kék lapjain, amelyeken átdereng az egész világegyetem. Azok a sorok, amelyekben csupán az én-érzet hullámozik, azok a megrekedt én-energiák állóhullámú rezgései (nekem kell feloldanom). Ha a forrásokból merít valaki – a transz-szenzuális és transz-rationális cseppekig jutva el –, akkor lényé kicsi patakká válik, vagy föloldódik a mindent átölelő Megnevezhetetlenben, és úgy

ölel, hogy önmagát is átöleli, mindent átkarol.
Kezében minden verssé változik.

*

Az égi vers – vigasz. Gyolcs. Virág és drágakő.
Nem tanít, hanem letörli a könnyeket. Nem
követel, hanem visszavisz a csöndbe. Oda, ahol
jó. A vers képeiből folyton áramlik a létezés
öröme, a vers sorainak lüktetése összehangol a
világegyetem csöndes ritmusával. A vers haza-
visz. Egyszerre ő a tenger és a hajó, a szél és a
vitorla. Sarkcsillag. Kevesen ismerik ezt.
Weöres és Basó. Khajjám és Rumi. Tagore és Li
táj-po.

*

A transz-tapasztalásra mindig itt van az esély,
az én-érzeten és az elmén túl. Ne álljak önma-
gam elé! Még csak ágaskodni sem kell, hogy
keresztüllássak ezen a legfőbb akadályon.
Ahogy Dilgo Khjence mondja: *„A pillanatról
pillanatra felmerülő új felfedezések, rádöbbenések és
sugallatok szakadatlan áradatában tudati tisztasá-
gunk nyilvánul meg.”*

Oltalomkeresés

(Egy kérdésről – „ez a tapasztalatod”?)

Az Axial Age-től a New Age-ig eltelt kétezer ötszáz év a mesterek ideje volt. A Nagy Bepillantók, az Éberek jöttek és Mártírként vagy Sáksinként (mindkettő jelentése: Tanú – Witness) tanúskodtak arról, amit láttak, s annak alapján születtek a beavató rítusok és tanítások, amelyek kizárólagosak (a tanítások minőségének szintjei, a három "e": exclusive, exoteric, esoteric). Ez a (tanítványok érdekében kiforrott) szűkséges kizárólagosság (e³) megakadályozza a mesterek követőit abban, hogy más, ismeretlen tanításokat saját bepillantásaikkal egyenrangúnak elfogadjanak.

Ez történik gyakran velünk.

Egyémsről nemtudásban élünk. Tudatunk exclusive nézőpontjai (nem összeegyeztethetetlenek, hanem csak össze-nem-egyeztetettek) irdatlan távolságra vannak egymástól. Kötelességem mindennap fölébredni ebből az elképesztő és minden fényt elnyelő tudatlanságomból.

*

Eckhart Tollénak, az indiai elvonuláson, kérdést tett föl egy hallgatója-tanítványa. A kérdés mérhetetlen tisztelettel zengő hangon szólalt

meg. Eckhart Tolle lehunyt szemmel hallgatta, mintegy azonnal megérezve benne a végső lényegiség csöndjét. Amikor felfedeztem ezt a „kérdést”, ráébredtem arra, hogy nincs több kérdés. S már ez sem az. Ha valaki ezt a „kérdést” megérzi, rálel mindarra, amit keresett vagy kereshetett volna – mert már nincs mit keresnie („nem keresnél, ha már meg nem találta volna” – Pascal). Ahogy a kérdésre: „mi volt előtte?” – ezernyi találgatás futott be az idők folyamán, úgy Tolle tanítványának „kérdése” (mindjárt olvashatod!) után már nem lehet föltenni azt: „mi van-lesz ezután?”.

A tanítvány kérdez. Nem, a tanítvány: válaszol.

*

„Nagyon örülök, hogy találkoztunk. Már sok éve hallottam rólad. Körülbelül hat éve. Nagyszerű a jelenlétedben lenni. Te az vagy.

Sok évvel ezelőtt Biharban élt egy herceg, 2546 évvel ezelőtt. Fölébredésekor ő tudta, miként manifesztálódott a világ.

Így fogalmazott:

‘Már! Láttam, hogyan építetted föl a szamszára e házát. Feltártam titkodat. Soha nem fogod újra fölépíteni ezt a házat.’

Ramana Maharshi, a nagyszerű tanító szavaival szólva:

*‘Íme a végső igazság:
soha, semmi sem létezett,
semmi sem létezik,*

semmi sem fog létezni.

Ez a végső végesség.'

A fölébredésben van egy lényegi bölcsesség, amit túl van az elmén, csak ennyit mondanék róla. Van egy olyan 'tudás', ami 'vanság'. Ez kétségtelen, egyértelmű. Ezek a nagy mesterek mind ugyanazt mondják:

'Mindez illúzió. Ez nem létezik, nem létezett és soha nem is fog létezni.'

Ez a tapasztalatod?"

*

„(Én) nem (vagyok) itt. A láthatatlanból érkező (nem-érzéki) lények vagyunk. Nem szólhatok hozzád úgy, hogy sohasem fordultál meg odaát. Magány nem létezik. Az idegenség nem múló íze, ahogy a tükörből egy bukott angyal fel nem ismert arca csodálkozik rád. Azt mondd: embernek lenni nagyon nehéz. Nem tudom „ki”-ről beszélsz.

Minden vita, minden bizonyosság-igény és teodicea nélkül elismerni a (Név) létezését és nemlétezését; úgy élni, mintha nem létezne, vagy létezne és távol lenne – mert ez az egyetlen, nem kívülről ránk kényszerített követelmény, aminek eleget tehetünk: a (Név) segítségével élni, nem dölyfösen-gőgösen, hanem csupán nem számítani arra, hogy rendbe hozza életünket és lekapcsolja utánunk a villanyt.

Honnan jövünk, hová megyünk?

A semmiből jövünk, a semmibe megyünk.

Mi a „semmi”?

Innen nézve (nem-érzéki) (szellemi) (személyes) lények valósága, ahonnan jön ez a szó – „semmi”. Végső soron a „semmi” tagadó szó, és ha jobban megnézzük, azt jelenti: „nem tudom”. (Ne légy távol, 1993.)

Most írom: (még mindig) nem (vagyok) itt. Bárcsak itt lennék!

*

„Ki vagyok én?” – Ramana Maharshi, akinek jelenléte – 1950. április 14-én történt halála óta – egyre bővülő hullámokban érzékelhető önmagunkban, ezt az egyetlen kérdést helyezi kezünkbe önkutatásunk eszközeként. Ez a legazonnalibb és legegyszerűbb módszer elkülönült öntudatunk radikális megnyitásához. Gyökeres megnyíláshoz. Ám mégis nagyon nehéz. Mi ebben a nehéz? Az, hogy ne legyen bennem több kérdés, csak ez az egy.

Ugyanakkor *„a konzekvensen, koncentráltan és állhatatosan feltett kérdés során, a 'Ki vagyok én?' kérdés gondolata az összes többi gondolatot elpusztítja”* (Ramana Maharshi)

*

Számos módszer vagy térkép van a tudat megtapasztalására. Nézem az előttem haladó mesterek lábnyomát. Igyekszem pontosan a nyomukba lépkedni. Egyszer csak megállok, és rádöbbenek, hogy körbe-körbe megyek. De ez még nem minden. Villámként hasít belém, hogy nem haladok, nem is a Mesterek után megyek,

hanem folyton saját lábnyomomba lépve körö-
zök.

*

A tudattal – a „semmi formájával” – kapcsola-
tos metaforák közül számomra a legelevenebb
rámutatások egyikét László Ervin *Kozmikus
kapcsolatok* című könyvében találtam, amelyben
a Gazdag László-féle vákuumot így írja le:

*„...amikor a héliumot az abszolút nulla fokhoz
közeli hőmérsékletre hűtik, szuperfolyadék lesz belő-
le. A szuperhideg héliumban minden ellenállás és
súrlódás megszűnik... a tárgyak úgy mozognak ben-
ne, hogy nem találkoznak ellenállással... a benne
mozgó tárgyak és elektronok számára nincs 'ott' –
jelenlétiükről nem kapnak információt”.*

A tudat olyan, mint a vákuum, vagy mint a
teljesen lehűtött hélium: a benne lévő elkülö-
nült formák, azaz mi magunk azt tapasztaljuk,
hogy a tudat nincs itt, mert hogy benne ellenál-
lás nélkül mozgunk, a semmiben vagyunk.
Mint a halak a vizet, a madarak az eget, nem
érezékeljük a tudatot – teljesen benne vagyunk.
A tudat ezért bizonyos értelemben, a benne
lévő formákból nézve: nincs sehol. Szuperfo-
lyékony és szupertranszparens. (Én) nem (va-
gyok) itt. Akkor hogyan találhatom meg önma-
gamat ebben teljesen áttetsző öröm-
végtelenben. Így hallottam: a tiszta tudat a for-
mákon túl tapasztalható meg – a fölébredésben.

*

A jelenségeket megfelelően tapasztalva, amikor választás nélküli nem-kettősségben tapasztaló tiszta tudatállapotba 'lépünk', az öt energia – tapasztalásunkban – az öt bölcsességként jelenik meg:

- a földenergia az egyenlőség bölcsessége,
- a víz a tükör bölcsessége,
- a tűz a megkülönböztetés bölcsessége,
- a levegő az akadálytalan cselekvés bölcsessége,
- és a tér a tudat terének bölcsessége.

Az öt bölcsesség mindig és azonnal rendelkezésünkre áll. Bármikor ráhagyatkozhatunk a térre, a levegőre, a tűzre, a vízre és a Földre. Átadni önmagunkat a tiszta tudat bölcsesség-aspektusainak, azt jelenti – surrender vagy saranágati – oltalomkeresés.

*

A „Ki vagyok én?” a leggyorsabb út a megfoghatatlannak tetsző tiszta tudatba olvadásra. Erre kiváló tanú Michael Langford, aki önmagára nézve kíméletlen követeléssel feküdt neki a tudat feltárásának. Először is elkötelezett tanítványként, 27 évig tanulmányozta Ramana Maharshi írásait, és még további kétezer spirituális könyvet. Aztán egy napon rájött, hogy minden más útkeresés időpocsékolás volt, mivel csak Ramana Maharshi, Sadhu Om és Nisargadatta tanítja a „Közvetlen Utat”.

Félre tette a könyveket, és csak a kérdésre koncentrált, s közben több változatban töpren-

gett Maharshi instrukcióján: „az önkutatás inkább érzés, mint gondolat”. És akkor bevillant Langfordnak az egész: „az én jelenlévő tudatosságom figyel az én jelenlévő tudatosságomat”. Ez a figyelem-állapot nem valami ismeretlen vagy idegen érzés, hanem túlságosan is ismerős. Ganesan, Maharshi unokaöccse megerősítette, hogy valóban rátalált a tiszta tudatra, amelyet úgy hív: a „figyelmet figyelő figyelem”.

Eljön a tanítványok ideje. Már itt is van. De: a kifelé vagy befelé nézés helyett csupán magát a nézést figyelni. „Ha az objektumokra való kifelé nézés helyett magát a nézést figyeled, akkor minden dolog úgy ragyog, mint én, a néző.” (Muruganar)

S nem kell az elmét (az egót) legyőzni vagy kioltani. Áthaladni rajta keresztül, s közben elfogadni áldásait, amelyek az elme csúcsállapotai: az *imagináció*, az *intuíció*, az *invokáció* (i³). Az elme nem áll le. Velem marad. S figyelmen kívül hagyom. Nincs már szüksége rám.

*

A tudatról készült térképek közül Nisargadatta tanításai alapján készült összefoglaló olyan forma, amely meditációs objektuma az elmén keresztül törő tudatnak. Indulhatunk:

Amikor megkérdezték Nisargadattát, hogy mikor és hol született, nevetve azt válaszolta, hogy ő sohasem született (egyébként, tehát látszólagosan, nagyjából Hamvas Bélával egy időben, 1897 tavaszán). Az 1930-as évek közepéig tökéletesen átlagos életében nem történt

semmi figyelemreméltó. Azonban 1937-ben, egy évvel mestere halála után elhagyta családját és üzletét, kolduló szerzetesnek állt, és legendája szerint, zarándokként mezítláb nekivágott a Himalájának, hogy az örök élet keresésének szentelje hátralévő éveit. De visszafordult, és ugyanazon az úton hazatért. Megértette, hogy az örök életet nem kell keresnie: már az övé volt. Miután túllépett az „én vagyok a test” meggyőződésén, elért egy oly eleven, oly békés és oly dicsőséges tudatállapotot, hogy ahhoz képest minden más jelentéktelennek tűnt számára. Elérte a hazaérést – az önmegvalósítást (self-awareness). Neve, Nisargadatta azt jelenti: „aki természetes állapotában lakozik”.

Maharshi mellett, a huszadik század legjelentősebb Advaita Védanta („a nem-kettősség tudása”) tanítója. A kutatás kérdését, hogy „Ki vagyok én?”, egy kutatási állítássá egyszerűsítette: „Én vagyok!”. Lényegében mindketten az Advaita Védanta gyökértanítását alkalmazták, amely így szól: Tat Tvam Asi (Tat = „Isteni”, Tvam = „Te”, Asi = „Vagy” – „Ez vagy Te!”).

*

Papaji, aki Maharshi legjelentősebb tanítványa, önéletrajzában beszámolt arról, hogy a huszadik század közepén felkereste India legnagyobb gurujait, hogy választ kapjon az egyetlen kérdésére: „Láttad Istent? Képes vagy megmutatni őt nekem?”. Ám senki sem adott választ. „Mindannyiuk azt bizonygatta, hogy Istent nem lehet úgy

felmutatni, mint egy nyulat a bűvész kalapjából, s ha látni akarom Őt, akkor évek fáradozhatatlan szádhanájának kell alávetnem magam.” Több éves keresés után lemondóan hazatért, s letett arról, hogy valaha találjon valakit is, aki képes megmutatni, hogy „hol lakik az Isten?”. Keserűen üldögélt otthon, amikor egyszer csak megjelent az ajtóban egy szádhu (szent koldus), akitől szintén megkérdezte:

„Meg tudod mutatni nekem Istent? S ha nem, ismersz valakit, aki képes erre?”

Legnagyobb meglepetésére biztató választ kapott:

„Igen, ismerek valakit, aki meg tudja neked mutatni Istent. Ha felkeresed őt, minden dolgod rendbe jön. A neve: Ramana Maharshi.”

Papaji a különös szádhu tanácsát követve elutazott a messzi dél-indiai asramba. Ott az egyik teremben az ablakon át megrökönyödve látta, hogy az ételt kolduló szádhu ugyanaz az ember, mint akit ott Srí Ramana Maharshinak szólítanak. Mérgében, hogy becsapták megint, azonnal haza akart indulni. „Ez az ember egy csaló” – dohogott magában. Ám Papajinak szerencséje volt, mert Maharshi maga elé engedte. Papaji azonnal neki rontott:

„Ugyanaz az ember vagy, aki meglátogatott engem Pandzsábbbban?”

Maharsi hallgatott. Papaji újra próbálkozott:

„Te jöttél el hozzám, és mondtad azt, hogy jöjjenek ide? Te küldtél ide engem?”

Ő most sem fűzött ehhez megjegyzést. Minthogy nem volt hajlandó válaszolni ezekre a kérdésekre, rátértem látogatásom fő céljára.

– Láttad Istent? – kérdeztem. – S ha igen, meg tudod láttatni velem is? Minden árat megfizetek, életemet is odaadom, ám a te részed az alkuban az, hogy meg kell nekem mutatnod Istent!

– Nem – válaszolta –, nem tudom megmutatni neked Istent, s nem tudlak képessé tenni arra, hogy meglásd Őt, hiszen Isten nem egy tárgy, ami meglátható. Isten az alany. Ő a látó. Ne foglalkozz olyan dolgokkal, amelyek láthatóak! Azt találd meg, ki a látó!

Majd hozzátette:

– Egyedül te vagy Isten.

Ezt úgy tette, mintha megdorgálna azért, hogy egy olyan Istent keresek, aki rajtam kívül található. Szavai nem tettek rám mély benyomást. Úgy tűnt, mintha csak eggyel több kifogást adhatnék ahhoz a hosszú listához, amelyet az ország szvámijaitól hallottam. Azt ígérte, megmutatja nekem Istent, s most mégis azt állítja, hogy nem csak ő, de senki más sem képes erre. Minden további gondolkodás nélkül elutasítottam volna őt is és szavait is, ha nem következett volna egy megtapasztalás rögtön azután, hogy azt kérte, találjam meg, ki az az »én«, aki látni akarja Istent.

Miután befejezte mondandóját, rám tekintett, s ahogy a szemembe nézett, egész testem rázkódni és remegni kezdett. Egy idegi energiavillanás száguldott végig rajtam. Idegvégződéseim úgy érezték

*magukat, mintha táncra perdültek volna, s a hajam
égnek állt. Bensőmben tudatossá váltam a spirituális
Szívre.”*

Oltalom

Amikor visszavonom éneket a világtól, akkor úgy tűnik, hogy „sérülékenységem” az ok, pedig csak annyi történik, hogy nincs kinek adnom éneket, nincs kiből feloldani. Ilyenkor visszavonulok legfőbb tanítómhoz: a fájdalomhoz. Ő még sohasem hagyott cserben. Hű nevelőm. És visszavonulok halott tanítóimhoz. Akik még önátadó egójukkal sem válnak tiszta tanításaik akadályává. Aztán újra indulok – kinek és minek adhatom oda önmagamot teljesen.

Minden emberi kapcsolatban, bármely aktuális helyzetben, a régi törvény szerint veszünk részt, ha akarunk, ha nem – „Vezess vagy kövess!” (Szabó Lajos), és nincs más választásunk.

Miképpen működik e szellemi törvény? Bármely helyzetben ugyanúgy, legyen az gyógyítás, szertartás, beszélgetés vagy akár csendes együttlét. Az egyik ember feloldja énburkát és bizalommal a másik ember elé lép, ő pedig feloldja énburkát és szeretetével veszi körül azt, aki eléje állt. Ez a gyógyító gyógyulás (mindegy a történet vagy az elhatalmasodó módszer, amely az egóhoz tartozik csupán). Ez egyik önfeladással a másik önmagába-foglalással vesz részt – mindegyik: oltalomba-lépés (oltalomkeresés-oltalomadás).

Ramana Maharshi az ego két lehetőségét tárta fel nekünk: vagy feladom éneket teljesen, vagy éneketbe foglalok mindent. Az egyik a gurujóga (istenség-jóga), a másik az énkutatás (istenség-ego).

Az a sziporkázó, távlatos és sodró látásmód és tudás, ami az analitikus elemzésnek is hívható kivégzésekben, a „kard ki kard!” kstarija-játékokban elvérzik – nekem nem elég. Mert: mindenkitől tanulhatok valamit (mindenkinek van egy jó mondata). Mert: ha valamit tudok, azt érdemes elmondanom a „vezess vagy kövess!” [oltalmazó és oltalomkereső] elv szerint. Mert: nem kard, hanem fénylő és világító csillagpor vagyunk. [Mindenki lehetne] Gyógyító tudás.

A formanélküli szellem (Önmagam: tér-tudat-üdv – Maharshi)szemléletének korszakai:

- a korai idők szemlélete mágikus volt, amelyet animista-analógiásan próbáltunk megérteni;

- aztán mitikus látvánnyá színeződött át az egész, amelyhez determinációs logika társult;

- majd jött a racionális korszak, a maga kíméletlen analitikus logikájával;

- ma újabb cseberben vagyunk: a holisztikusnak nevezett káoszt, dualisztikus metalogikával és 'szellemi materializmussal' (Csögyam Trungpa) próbáljuk pórázon tartani.

Egyik sem kielégítő.

Nincs más választásunk: az egyik ember feloldja énburkát és bizalommal a másik ember elé lép, ő pedig feloldja énburkát és szeretetével befogadja és körül veszi azt, aki eléje állt. Átöleljük egymást. Mert oltalmazók és oltalomkeresők vagyunk.

Az oltalom élő és tiszta példája Amrita-Anándamají („Halhatatlan öröm Anyja), egyszerűen Amma (Anya), aki így szól hozzánk:

*„ha a bal kéz fáj, a jobb kéz megsimogathatja;
mások bánata és fájdalma az én bánatom és fájdalomam;*

a mások boldogsága az én boldogságom;

a mások lelke az én lelkem;

az első lépés az együttérés...;

mindent a saját lényem kiterjesztésének látok!”

Bárhol jár, magához ölel mindenkit (élete során négy magyarországnyi embert), mert *„a szeretet a boldog élet alapja, a szeretet az igaz természetünk”*.

Oltalomkereső szavakkal oltalmazlak,...

Ayahuasca-beavatás

Szédelegve állok a csillagos égbolt alatt, elmondhatatlan örömmé váltam. Már nincs történetem, s ahogy lepillantok, eltűnt a testem, és oly áttetsző, hogy átragyognak rajtam a szentjánosbogarakhoz hasonlóan szikrázó fűszálak és virágok. Felemelem a fejem, és Magyarország fölött az éjszakai égen törékeny arcok világítanak. A kozmosz halvány ködein át Sophia tiszta és mély arca tekint rám. Az orra hegyén csillagom csillog, s arcában lányai arcai derengenek. Mindegyik égi arc alig észrevehetően, de soha nem látott élettéliséggel mosolyog. Egyikük lehunytt szemmel figyel és szempillái csendesen vibráló kicsi csillagok. Segítőimnek nevetve kiáltozom, látjátok! A Hold elindult és egyre erősebben világol, betölti látóteremet és nevet. A segítők kérdezik, hogy „mit kell látnunk?”. Azt kiáltom: mindent. S érzem, hogy könnyek helyett harmatcseppek születnek szememben, és csillámló buborékokká nőve nem pattannak szét, hanem a tűz mellett virrasztó testvéreimet gömbjükbe foglalják. Visszatá-molygok a jurtába, ahol ropog a tűz és szólnak a dobok.

*

Kajuyali Tsamani (a jelenlét mestere, a bölcsesség öröme, ő maga a gyógyszer-ember) már legalább hat órája folyamatosan finoman hullámzó rezgésben tart minket; énekel, dobol, és egy kemény, száraz levélcsokrot ráz. Az előbb a tökből készült csörgőt rázta. Amikor átjárt éles tisztító rezgése, leküzdhetetlen hányinger fogott el és próbáltam gyorsan kimenni. Alig tudtam felállni és kiszédelegni. Az utakat gertyák világították meg, mint angyalszerű szárnyas-embereknek való leszállópályák, de nem jutottam el a végéig. Hirtelen hatalmas barna sugárban hánytam ki valamit. Nagy tócsa toccsant a fűben, amely azonnal egy barna, keserű és meglepett női arccá változott, és rémülten vissza akart loccsanni belém. Ám lezuhant a zöldarany fűbe és örökre eltűnt.

*

Kajuyali Tsamani elhozta nekünk a tisztító ajándékát – az Ayahuascát. Az Amazonas népei több ezer éve használják tisztításra, gyógyításra és a belső istenélmény aktiválására. Kajuyali Tsamani (William Torres) kolumbiai bennszülött indián és hispano ősök fia, gyermekkorában mély benyomást tett rá nagyapjának elbeszélései a Putumayo folyó törzsei életéről. Antropológiai egyetemi tanulmányai során eljutott a kolumbiai kogi néphez. A kogik úgy ismerik magukat, mint „az emberiség idősebb testvérei”, akik „minden igaz tudás gazdái”. Számukra a többi ember „kicsi testvér”, akik ha elfog-

laják egyszer a kogik lakóhelyét, „a Föld Szívét”, s akkor megsemmisítik a Földet. Kajuyali Tsamanit kivételesen befogadták, és több év elteltével koka-sámánná avatták. Ez volt a kezdete egy tizenöt éves hosszú útnak, amely során Kolumbia minden táján tanításokat kapott a sámánoktól, akiktől megtanult dolgozni a Kokával, a Dohánnyal, a Yopoval és az Ayahuascával. Sámánmesterei voltak: Muinane, Kamsa, Inga, Huitoto és Sikuaní. Kajuyali Tsamani feleségével és két gyermekével Dél-Kolumbiában él. Központját, malokáját Nabi Nunhue-nak (Jaguár-háznak) nevezi, ahol együtt dolgozik a növények és Pachamama (Földanya) gyógyító energiáival. Ő vezeti a Fundacion de Investigaciones Chamanistas-t, eddig egy könyve jelent meg: *Ayahuasca–Yage, Der Weg zu Schamische Neuen Erkenntnissen* címmel. Számára a sámáni ösvény a küldetés, a tanulás és kísérletezés. Az Ayahuascát így nevezi: „az Univerzum köldökzsinóra”. Mert amikor náluk egy gyermek születik, és elvágják a testi köldökzsinórát, akkor egy cseppnyi Ayahuascát cseppentenek ajkára, amivel azonnal visszakötik a teljességhez.

*

Az Ayahuasca kecsua nyelven „lélekszőlőt” jelent. Az Ayahuasca szertartás során tudatmódosító, „entheogén” („a belső istenélményre elhívó” – Timothy Francis Leary) vagy „holotropikus” („a teljesség felé irányító” – Stanislav

Grof) állapotban megízlelhettük az igazi léte-
zést, tudomást kaphattunk arról, Akik Valójá-
ban Vagyunk. Egymásba áramló lélekzetek,
csöndoszlopok vagyunk, amelyekben Ég és
Föld elképzeltetlen gyönyörben egygké ör-
vénylenek, és szívünköl aranyszalak hullám-
zanak mindenkihez és Hozzád. Alig elmondha-
tó, hogy mi történik velünk, egyet azonban
tudhatunk: életünk visszavonhatatlanul meg-
változik.

*

Az amazonasi indiánok megkérdezték a vezető
sámánokat, hogy miért adják a tudatlan és vi-
lágpusztító fehér embereknek az Ayahuascát.
Így válaszoltak: „Az Ayahuasca-gyógyszert elő-
ször az erdő népének adta az, Aki gondozza a Kertet.
A nép azért kapta, hogy segítségével orvosolja a
betegségeket, s most ugyanígy tovább kell adni a
világ többi részének. Aztán jöjjön, aminek jönnie
kell.”

*

Amikor a szertartás előtt azon töprengtem,
hogy mit kérdezzek a Növénytől, nem találtam
kielégítő kérdést. Szedtem pár szál virágot Ka-
juyali Tsamani oltárára. A sűrű bozótoson át-
törve hoztam egy kérget a Látókő feletti kiszá-
radt fától, s a közös dohány-áldozatkor, a tűz
előtt ezt mondtam:

*”A Látókőtől délre áll a hegy kiszáradt fája,
már csak néhány holló szánja ágára szállva,
e csipetnyi dohányhoz elkértem kéréget,*

hogy itt és most az élet tüze újra átjárja."

*

És akkor rájöttem, hogy mi „a kérdés”. Nem kell kérdeznem semmit sem. Legyen mindig elég dohánycsipet és harmatcsepp nálam, azok majd folyton segítenek: hogy hogyan lehetek az Ayahuasca ajándéka. Mert „az univerzum köldöksinóra” elkülönült ego-tudatomat megnyitotta és lényemet visszaáramoltatta létünk mandala-virágmezőibe és a kozmosz istennőinek csillagarcaihoz.

Cancer

I.

A rák, ebben az ostoba korban, a legyőzhetetlen halál szinonimája. A Rák az élethez és a biológiai családhoz mindenáron ragaszkodó próteuszi ember csillagjegye. S amíg a Cancer csillagkép befolyása az egyéneken, a családokon, a nemzeteken drámaian csökken, addig a cancer, mint teremtő akarat az emberek testében tör utat magának fokozódó lendülettel. Ugyanakkor rohamosan növekszenek lunáris ellenállásaink és áthatolhatatlanul merev érzelmi köveink várfalai, miközben spirituális családjaink még nem elég erősek a hívásban és a megtartásban.

A világon minden negyedik ember rákban hal meg. A rák a legfélelmetesebb belső „ellenség”. Miért nem látjuk annak, ami?

A rák-betegség az a rendkívüli és intenzív tudatállapot, a nem-választható és kikerülhetetlen tanító tapasztalás, ami az élet-Egy-ízére tanít. Radikálisan – komoly igyekezettel, kibúvót nem hagyva. A rák arra tanít, hogy meghalok, ha nem oldódom azonnal fel az ittlét örömeiben.

A Rák csillagjegy a túlélést hangsúlyozza, a félelmet, sokak hozzáállását – az amúgy végleg eltűnő – pénzhez, amely a szeretet nélküli em-

beri kapcsolatok és önzésáramlatok fiktív realitása, örület-szimbóluma. A lunáris ösztönök is a túlélésről, és a hasban, a napfonatban keletkező merkúri félelmek táplálásáról szólnak, továbbá a szakrális központ, amelyhez a Hold csatlakozna, az anya-születés-gyökér-csakra gyökértelenségéről. Hogyan lehet ezekből a régi beidegződéseket tükröző állapotokból ki- és fellépni, hogy léphetnénk és élhetnénk a szeretet, a táplálóbőség szívcsakrájában?

...A Rák csillagjegyben választhatjuk a biológiai családdhoz köröm- és életszakadtáig való ragaszkodást, vagy hozzájárulhatunk spirituális családdunk háza épüléséhez, amelyben kavargó Vízöntő lelkünk a kollektív ölelésben megnyugvásra és egyensúlyra találhat végre.

Rákból születik a rák.

*

Nisargadatta (1897. április 17. – 1981. szeptember 8.), aki Maharshi után az advaita (nincskettősség) legjelentősebb tanítója, 84 éves korában halt meg, torokrákban. Shunryu Suzuki (1904. május 18. – 1971. december 4.), aki a zen csöndes mestereként az "örök kezdők szellemét" tanította, 67 évesen epehólyag-májrákban halt meg. A Dalai Lámáról 2003-ban azt híresztelték az újságok, hogy gyomorrákban szenved, amire azt válaszolta, hogy nem volt rákos, ugyanakkor elismerte, hogy súlyos bélpanasza volt. Csupán annyi bizonyos, hogy a Dalai Lá-

ma a Rák csillagjegyében született (1935. július 6.).

A huszadik század mérhetetlen jelentőségű tanítója, a megvilágosodott mester, Ramana Maharshi (1879. december 30. – 1950. április 14.) rákbetegségben halt meg. Sokan kérdezik, hogy a megszabadult és megvilágosodott Maharshi hogyan kaphatott egy ilyen betegséget, mint a rák – „méltatlan és érthetetlen”.

Akkor most próbáljuk meg méltatni és megérteni.

A nagy példa, Ramakrishna (1836. február 18. – 1886. augusztus 16.), a 19. századi India legnagyobb szentje, az isteni hattyú is rákban halt meg. Torokrákban. Már nem tudott enni, egyetlen falat sem ment le a torkán, már nem tudott inni egy kortyot sem, amikor a nagy tanítvány, Vivekananda kétségbeesetten kérdezte: „Miért nem hívod Káli istenanyát? Csak egy apró kérés, és egy pillanat alatt meggyógyítaná a torokodat...” Ramakrishna csak nevetett és nem szólt semmit.

Pár nappal később, amikor a tanítvány kissé megnyugodott, azt mondta:

„Te ezt nem érted. Muszáj befejeznünk a létben való megnyilvánult életünket, anélkül, hogy bármit is tennénk, különben vissza kell jönnünk, hogy ez valóban véget érjen. Így helyes, lehetővé tenni, hogy

semmiféle történés ne történjen; és helytelen volna ezt megakadályozni.”

Erre Vivekananda azt mondta:

„Rendben, ha nem akarod kérni, hogy meggyógyulj, akkor legalább azt kérjed, hogy amíg a testben vagy, addig a torkod elég jó legyen ahhoz, hogy a falat és a korty rajta akadálytalanul áthaladjon. Ellenkező esetben, elviselhetetlen fájdalom téged ilyen állapotban látni.”

Ramakrishna beleegyezett, hogy kérje. Amikor másnap felébredt, azt mondta:

„Nagyon tréfás volt. Miután kértem, az istenanyja azt mondta: ‘A torkodnak kitüntetett, egyedüli, kizárólagos, uralkodó szerepe van a működésben? Milyen nehézség számodra étkezni mások torkán át?’” Majd így folytatta: „Mivel hallgattam a tanácsodra, úgy jártam, mint egy nagy bolond. Feleslegesen zaklattatok engemet. Ugyanis miért lenne a torok bármilyen monopólium? Így a mai naptól, amikor ételt vesztek magatokhoz, tudomásul veszem, hogy én is étkezem a torkotokon keresztül.’

Ramakrishna egész nap nevetett. Aztán jött az orvos, aki azt kérdezte:

„Miért nevetesz? A test olyan fájdalmas állapotban van, hogy nincs is ennél fájdalmasabb állapot.”

Ramakrishna így válaszolt:

„Igen, nevetek, mert nem tudom, hogy mi történt az elmémnel, hogy nem emlékezett arra, hogy minden torok az enyém, és hogy tudok enni minden torkon át. Miért lennék megszállottja ennek az egy toroknak?”

A test egyetlen állapota sem a legfelsőbb tudatállapot. Az érzések – boldogság és szenvedés – az elmén át a testben megjelennek, jönnek és mennek. A megszabadult ember nem azonosul a múltból a testben is megjelenő következményekkel. Ramakrishna mondta, hogy *„aki egyszer elmerült ebbe az egyéniségen túlba, az soha nem tér vissza onnan.”*

Malik Tóth István: *Az isteni hatyú* című könyvében kérdezi: de akkor Ő miképpen volt képes beszámolni a tapasztalatairól?

„Azért, hogy képes legyen munkálkodni az emberiség üdvéért – írja Szvámí Nikhilánanda –, az Istenanya nem tüntette el belőle nyomtalanul az egót, amit a Mester, hangulatától függően, a »Tudás egójaként«, az »Önátadás egójaként«, »egy gyermek egójaként« vagy »egy szolga egójaként« jellemzett. A Mester egója – amit elemésztett a Brahman ismeretének tüze – minden esetben látszólagos volt csupán, hasonlatos egy elégett kötélrészhez. Egójára gyakran mint »érett egóra« utalt, ellentétben a rabságban lévő lélek egójával, amit »éretlenként« vagy »zöldként« írt le. A rabságban élő lélek azonosul testével, hozzátartozóival, tulajdonaival és a világgal, ám az »érett ego«, amit az isteni Tudás áraszt el fénnel, valótlanként ismeri fel a testet, a hozzátartozókat, a tulajdont és a világot, s egyedül Istenhez köti a szeretet kapcsolata. Srí Rámakrisna ezen az »érett egón« keresztül érintkezett a világgal...”

Ramana Maharshi egészsége 1947-ben kezdett megromlani. Nem volt még hetven éves, de akik beszámoltak róla, azt írták, hogy sokkal idősebbnek látszott. 1948 végén kis csomó jelent meg a karján, a bal könyök alatt. Ahogy a csomó csaknem tojás nagyságú lett, az Ashram egyik orvosa vágta ki. Ám a csomó egy hónap múlva újra feltűnt. Ekkor madrasi sebészek megműtötték. A seb nem gyógyult és a daganat ismét kinőtt. A további vizsgálatok azt diagnosztizálták, hogy ez osteosarcoma, rendkívül fájdalmas formája a csontráknak. Az orvosok a kar érintett részének amputációját javasolták. Ramana egy mosollyal válaszolt: *„Nincs szükség riadóra. A test maga is betegség. Legyen ez is a végéig természetes. Miért rongálnánk meg? Azt, ami az érintett rész, egyszerű öltözködése.”* Még két részleges eltávolító műtétet kellett elvégezni, de a daganat újra megjelent. Ősi gyógyító rendszereket vetettek be és a homeopátiát is. A betegség nem engedett a kezeléseknak. Ramana, a bölcs érdektelenül és hihetetlenül közömbösen fogadta a szenvedést. Mint egy néző, aki nézi a betegséget a testben. De a szeme fénylett, fényesebben, mint valaha, és kegyelmét tovább áramoltatta minden lényre. Egyre nagyobb tömeg érkezett hozzá. Ramana ragaszkodott ahhoz, hogy lehetővé kell tenni számukra a darshant (amikor közvetlenül „látni” a mestert). Hívei mélyen kívánták, hogy a bölcsset meg kell gyógyítani, mivel a testén keresztül

közvetíti és gyakorolja a természetfeletti hatalmat. Némelyikük azt képzelte, hogy a Ramanának tulajdonított hatáskörök elveszhetnek, amelyeket a maguk előnyére eddig élveztek. Ramana könnyörülettel fordult mindazokhoz, akik bánkódtak az ő szenvedésén, és igyekezett megnyugtatni őket, emlékeztetve őket az igazságra, hogy a Bhagavan nem a test. 1950. április 14-én adta az utolsó reggeli dashant. A kísérői és hívei himnuszokat énekeltek, s akik jelen voltak, tudták, hogy ez a vég. Ramana még egyszer kinyitotta fénylő szemét, egy mosoly és egy könnycsepp volt az utolsó üzenete. Este, amint leállt a légzése, abban a pillanatban egy fénylő csillag szállt keresztül az égen, elérte a szent hegy, Arunachala csúcsát, és eltűnt felette.

Azt mondják, hogy amikor az orvosok kezelni próbálták, a mester így tiltakozott: *„Mivel egy fizikai test eleve a nagy betegség a lélekkel szemben, ezért ki akarom használni a kis betegséget, a rákot, hogy megszabaduljak a nagy betegségtől, de ti mind akadályoztok célomban.”* Amikor a rák előrehaladt, az orvosok tehetetlenül kérdezték: *„Ugye nagy fájdalmak vannak?”* Ramana így válaszolt: *„Igen, nagyok a fájdalmak, de nem velem történik. Éber tudatában vagyok annak, hogy nagy fájdalom történik ebben a testben. Nem velem történik, tanúként látom azt.”*

II.

A világról, testünkről, érzéseinkről, gondolatainkról nappali tudatunk által veszünk tudomást. A tudatunk teremti gondolatainkat, érzéseinket, testünket és világunkat. Tudatunknak a teremtés teljesen hatalmában áll. Mégsem vagyunk világunk, világaink urai. Ugyanis tudatunk tudatossága nem teljes, hanem töredékes, mert vágyaink és félelmeink – azaz tudatlanságunk – által korlátozott. A tudat elhomályosodása, a tudat lefokozása, a tudatvesztés abból a vágyból, létszomjból, életéhségből fakad, hogy az Önmagam által varázsolt változó világot, mint tükörképemet, annak leggyönyörtelibb pillanatait, kimerevítve maradandóan megtartsam. Mivel ez nem lehetséges, megindítom a hajszaát a gyönyörért, közben árnyékát, a kint üldözöm. Ez a hajsza meredeken lefelé gyorsulva az eredeti teljességtudatból való kizuhánásom. A létet így nem-létté, az életet így halállá változtatom. *„A baj forrása a szégyentelen életéhség, amelynek rejtett arca a halálvágy.”* (Hamvas Béla) Ezzel folytonos szenvedést hozok magamra, miközben tudatosságomat lefokozom. Az ebből degenerálódó korlátozott és megzavarodott tudat-töredék: az elme – az ego, a kis-én –, amely még rendelkezik testtudatossággal. A testünktől is elkülönülő érzet-érzelem és gondolat destrukciónk, a sokat emlegetett és mindenáron megvédendő personánk („létreszomjazó kiszáradottságunk”), a személyiségünk.

Hiedelmeink és szenvedéseink zsákutcája: a személy (a persona), aminek már testtudatossága sincs, teljes tudat- és elmefogyatkozás. Programja: minél többet és minél gyorsabban élni. A személy „látás”-módja, a szem-éjszakája – életvakság és életéhség. Alvás. Ebben az alvó állapotban, még csak nem is álomban, holdkórosan éljük át tudatlanságaink drámáit.

*

Míg elménkből újra meghódítani akarjuk a részlegesen uralt tudatunkat, mivel „tudjuk”, hogy valamikor teljesen hatalmunkban állt, s ez egyben aktuális életfeladatunk (onnan jövünk és oda megyünk), addig testünk egyáltalán nincs ránk bízva. A test (a Forrásra, Egyízre, Abszolútumra – a personából tekintett Istenre) a Tudat Teljességére, az Önvalóra, Önmagamra van bízva. A test (mint mikrokozmosz) ugyanolyan komplex egész, mint az Univerzum (makrokozmosz) – szent templom, minden megnyilvánultnál tökéletesebb. A test működésének törvényei és helyre-állító rituáléi úgy vannak megalkotva (Önmagam által), hogy Önmagam örömteli egységének megtapasztalását szolgálják. A test válaszai, reakciói, helyreállító rítusai (a personából tekintett) Isten válaszai az elmének. A test minden isteni csillagpor-sejtje szolgál – a szakrális, templomi test az ostoba elme minden vágyának és félelmének engedelmeskedik, annak minden parancsát maradéktalanul végrehajtja.

*

A test válaszai – Isten válaszai az elmének.

*

A cancer (lent) a mikrokozmosz egység helyreállító erőinek gyógyító csillámfénye, a Cancer (fent) a makrokozmosz egység konstellációs erőinek gyógyító csillagfénye.

*

Personánk a személyes életben nem tapasztalhatja meg az egységet-egyetemességet és az egyetemességen túlit. A létforogatóból, a számszárából még csak az egység ígérését sem olvashatjuk ki. Ez a személy szenvedélye és szenvedése. Csak a tudat tudatosságának teljességében tapasztalható meg az egység, csupán a „túlsó partról”, a nirvána felől. Ez az Önmagra ébredés minden szert tartalmazó, mindent szertől megszabaduló szertelensége – az öngyógyítás szabadsága. A test minden porciája eleve felébredett és szereket nem igénylő, ő maga a szerető-gyógyszer.

*

A cancert az elkülönült, personává szűkült elménkből (auton), mint félelmetes másságot (heteron) nézzük. Így is bánunk el vele. John Eccles (Nobel-díjas agykutató). aki az emberi agyat az univerzum legszebb, legbonyolultabb, egyben legkifinomultabb és minden lehetőséget (pluripotenciált) magában hordozó produktumának látja, azt mondja: „*a modern tudomány tele van mindenféle hiedelemmel és meggyőződéssel.*”

De talán még megrázóbb az a tény, hogy az emberek – akiknek ez előbb-utóbb élet-halál kérdés – vakon átengedik a felelősséget másoknak és elhiszik, hogy a tudomány tévedhetetlen, s hogy mindenre van magyarázata!” Ostobán engedelmessé válnak személyünk, családjunk, barátaink és az orvosok jól megalapozott – iskolákkal és egyetemekkel kiképzett, kórház-gyárakkal és gyógyszergyárakkal felfegyverzett, kiváltságokkal és hatalommal körülbástyázott – tudatlanságának. A személyünket beteggé varázsoló ember az élet-halál játékban csupán egy szenvedő báb... – ebből az állapotából már csak a halálban röpköd fel a lélek-pillangó.

*

Bármely individuum csak annyira képes feloldódni a kollektívumban-univerzumban, és mint mikrokozmosz a makrokozmoszban, amennyire énség-rögje-köve engedi. Személyünk (személyiségünk) határokat érzékel-lát-varázsol mindenütt. A tudatosságát nélkülöző ember főképp személye szerint választ orvosi technológiát. A személyt elkülönül és elkülönít. Ezért kivágatoperáltat és vegyszereket vet be. Ez az institutionális és személytelen és elkülönítő (mégis) személyes technológia a legmesszebbre taszítja a harmonizációtól, az egység-élménytől, ugyanakkor a teljesség átélésének a legmélyebb kezdete lehet. Ráébredni arra, hogy senki és semmi sem elkülönült, hanem valóban minden egy (hen panta einai – Hérakleitosz) – ez a leg-

nagyobb gyógyszer. A rák nem betegség, hanem méregtelenítő-tisztító és az egészséget helyreállító, az egységben való feloldódást tanító processzus. Radikális tanítás.

III.

A belátó felismerésig eljuthatunk szavak, könyvek, tanítások hallgatása, diskurzusok által. Azonban a belátó-felismerés nem elég. A tapasztaló-felismerés során vehetjük birtokba saját világunk egy kicsiny részét. Az egészet pedig megpillanthatjuk az éber tudatosság tétlen tanúságában.

A cancer nagy lehetőség arra, hogy felébreszse természetes gyógyító tudatosságunk. A depresszió, a rák, az AIDS vagy bármilyen betegség – szenvedés – a boldogság árnyéka. Életünk kizárólagossá tett célja: a boldogság, a betegség árnyéka: hogyan legyek egészséges, gazdag, hogyan legyek népszerű vagy híres, és legyen sok barátom, szeretetteljes családom. Még ha mindezt el is érem vagy megkapom, és élek ezer évig, ám egy napon arra ébredhetek, hogy nyomorúságos üresség lakozik bennem. Mindent megkaptam, amit csak kívántam, és mindezek elvesztésének rettegését is. Ebből a félelemből és rettegésből, irigységből és gyűlöletből, hazugságból és képmutatásból, kizsákmányolásból és erőszakból keletkezik a szenvedés, a betegség, a rák. A test válaszol az ös-

szeomlott értékelési rendje alatt vergődő elméknek.

Lama Zopa Rinpoche a *Depresszió átalakítása* című előadásában mondja, hogy az életem igazi célja az, hogy halálom hasznos legyen mások számára. Még ha rákos vagyok is, az a feladatom, hogy a tapasztalataim segítsenek minden lénynek, hogy az együttérzésemet sohasem veszítsem el; és ha nekem mégsem sikerül, akkor mások elérjék a megvilágosodást. Ily módon a rák lesz az oka a boldogságnak.

Nisargadatta a teljesen felébredett mahatma, aki felébredését megelőzően spirituális tudással nem rendelkező, iskolázatlan, alacsony kasztba tartozó családapa volt, utcai árus, aki cigaretta készítőként és árusítóként tengette életét Bombay nyomornegyedében álló bódéjában. Felébredését követően egy, a boltja közelében lévő nyilvános vizelde fölötti padlásszobában tanított. Többek között a következőket:

„Nincs semmilyen természet, amivel harcolni kell, vagy aminek engedni kell. Semmilyen tapasztalat nem fog megsebezni, feltéve, hogy ha nem teszed szokásoddá. Te vagy az egész univerzum oka.”

„A természet se nem élvezetes, se nem fájdalmas. Intelligenciával és szépséggel van tele. Fájdalom és öröm az elmébe vannak. Változtass értékrendet, és minden megváltozik. Élvezet és fájdalom pusztán zavarai az érzékeknek; bánj velük egyformán, és csak boldogság lesz. És a világ az, amivé teszed, mindenképpen tedd boldoggá.”

„A bölcsesség azt mondja: 'semmi nem vagyok'. A szeretet azt mondja. 'én vagyok minden'. A kettő között áramlik az életem.”

IV.

A betegség: beavatás. Eljön hozzám a tanító, a Betegség Szelleme. Elhív a magam teremtette fájdalom és szenvedés világomból. A javulás, az épülés, a gyógyulás, az átalakulás, az átváltozás tőlem függ. Test-lélek-szellem együtt vannak. Ha beteg valamelyik formarészem, akkor a többi is beteg. Mindenki gyógyító és önmaga gyógyszere. Ismerd fel: mindenki önmagát Önmagával gyógyítja.

A Bölcsesség tanítói

Miközben mélyalvásban és álomban már mindenki elindult a tiszta tudatosság ösvényén, ugyanakkor még nappali tudatunk mechanikusan ismétli vágyainkból és félelmeinkből barkácsolts ego-megmentő katasztrófa-végjátékainkat – spirituális forradalom zajlik a szubjektum mindent magába foglaló, de még elszigetelt zónáiban.

Spirituális felébredés, néma forradalom zajlik a hatalmi, hivatalos tudomány intézményeiben, az egyetemeken és a kutató-laboratóriumokban is. A tudósok közül egyre többen képesek úgy felfogni a világot, mint akár egy kiváló spirituális tanító, aki független saját kora hatalmi intézményeitől. Közülük emelkedik ki a ljubjanai egyetem informatika professzora, Igor Kononenko, aki a tudomány és spiritualitás, tudás és bölcsesség duáljaiban nem ellentétet lát, hanem hieratikus magába-foglalást: a szubjektivitás magába foglalja az objektivitást; a folytonos magába foglalja a különállót; a realitás magába foglalja a racionalitást; a spiritualitás magába foglalja a tudományt; a bölcsesség magába foglalja a tudást; a tudat magába foglalja az intelligenciát. A magasabb magába foglalja az alacsonyabbat – és megfordítva: ez az alacsonyabb

részvételének esélye: pars pro toto – a rész az egészért...

A rész egybevágó az egészszel (lásd: hologram és fractál) – az ember, mégha ez hihetetlennek tűnik is – istenarcú, vagyis Te = én vagyok. Amint a régi maya köszöntésben: *in la'kech* – másik önmagad vagyok és te önmagam vagy...

Ne feledd: *„spirituális lények vagyunk: mindenkinek (egyszer) teljes mértékben kifejezésre kell jutatnia spirituális természetét”* – mondja Kononenko. Közöttünk néhányan már kifejezésre jutatták, hogy ők az *„önmegvalósító, öntudatra ébredt, megvilágosodott, üdvözült, megváltott, szabad, a szeretet és bölcsesség mesterei: túlléptek minden ragaszkodáson és illúzión, megszabadultak minden kívánságtól, elvetették az előítéleteket és minden félelmet, és felismerték az ego összes játékát.”*

...Kononenko egy részleges listát állított össze arról, hogy a bölcsesség tanítóinak mi a közös tanításaikban:

A Bölcsesség tanítói közös tanításai

1. NINCS HALÁL: A fizikai test halála pusztán átmenet a lét egyik formájából egy másik realitásba, a spirituális fejlődés egy következő lépésője.

2. NINCS GONOSZ: Abszolút értelemben nem lehet semmilyen gonosz, mivel mindenben Isten lakozik, és minden dolog Isten maga: az

univerzum minden szörnyű megjelenése csak az ő álarca.

3. NINCS ÖRÖK ELÁTKOZOTTSÁG: sem a világ, sem a Föld nem örökéletű. Minden dolog a kozmikus megjelenés végtelen folyamatában kel életre, tűnik el, illetve jelenik meg újból.

4. MINDEN ÖSVÉNY ISTENHEZ VEZET: A lélek Istenből emelkedett ki, és előbb vagy utóbb biztosan vissza fog térni Istenhez. Az emberek mindig és minden ösvényen az ő útját járják, mivel minden út hozzá vezet.

5. MINDEN LÉTEZŐ EGYSÉGE: MINDEN ISTEN; MINDANNYIAN ISTEN VAGYUNK, csak a tudat szintjei változnak. Ha az ember felismeri az Igazságot, ráébred, hogy minden-kivel egy.

6. SEMMIT NEM KELL MEGVÁLTOZTATNI, CSAK MAGAMAT: Minden úgy tökéletes, ahogy van – ezt meg kell tanulnunk elfogadni. Az egyetlen valódi változás bennünk magunkban van.

7. AZ ÚT AZONBAN NEM KÖNNYŰ: Tele van csapdákkal, és csak kevesen érik el a Célt viszonylag gyorsan; a többség hosszasan körben forog, kipróbál különböző vonzó egérutakat, és zsákutcákba kerül...

8. AZ IGAZSÁG NEM LEÍRHATÓ: ezért a mesterek tanításait nem csak az elménkkel kell olvasni, hanem azokat igazolni is kell és azokra intuitív módon rá kell érezni – a szívünkkel.

9. AZ ELME KORLÁTOZOTT: Elkülönültséget és az igazság hiányát hozza létre; bár hasznos eszköz lehet, nem szabad uralkodnia; a szív és elme harmóniája nélkülözhetetlen.

10. A DOGMÁK A TUDATLANSÁGBÓL FAKADNAK: a tanításban nincs helye végső szabályoknak és dogmáknak. Ettől függetlenül minden koncepció, vallási irányzat és vallás hasznos és szükséges is lehet.

11. BÁRKI RÁJÖHET AZ IGAZSÁGRA SAJÁT MAGÁTÓL, KÖZVETLENÜL: Isten valós megismerése aztán lehetséges, hogy felülemelkedünk minden koncepción, és megértésen, egy élő és közvetlen misztikus megtapasztalásba.

12. MOST: Az egyetlen realitás a jelen pillanat, most és csak most lehet az Igazságot felismerni. Múlt és jövő nem létezik – ezek csak emlékek.

13. AHHOZ, HOGY EGY LEGYEN, AZ EMBERNEK MEG KELL HALNIA SAJÁT MAGA SZÁMÁRA: az ego (személyiség) akadályt jelent az Úton, bár az ego nélkül nem lehet követni az Utat. Ha az ember készen áll, feláldozza az egót, hogy MINDENT megnyerjen.

14. AZ IGAZI SZABAD AKARAT CSAK A MEGVILÁGOSODÁS ÁLLAPOTÁBAN LÉTEZIK: Minden egyéb állapot feltételes, és ezért nem szabad.

15. A TANÍTÓ SZÜKSÉGES: A tudás csak akkor hasznos, ha azt a tanítvány szintjére adaptálják. Egy Tanító azonban nem tehet semmit a tanítvány helyett.

16. SZENVEDÉS ÉS MEGPRÓBÁLTATÁSOK SZÜKSÉGESEK A HATÉKONY TANULÁSHOZ: a dualitás világa a fájdalom, szenvedés és megpróbáltatások világa – hosszú távon az 'ideális' élet ebben a világban lehetetlen. Ha az ember megadja magát, a szenvedés eltűnik, mivel nincs már rá szükség.

17. A RAGASZKODÁS ÉS A KÍVÁNSÁGOK FÉLREVEZETNEK: ezek eltérítenek bennünket az Igazságtól. A legnehezebb, de szintén szükséges dolog KITANULNI mindenből, amit megtanultunk.

18. A NEM MEGVILÁGOSODOTTAK ÉLETE ALVÁS – A TUDAT HIÁNYA: csak a megvilágosodásban ébred fel az ember az álomból és válik tudatossá.

19. ÉN VAGYOK a végső felismerés – annak felismerése, hogy csak Isten (Énönmagam) létezik, és hogy az elkülönültség csak képzelt volt – a játék része.

20. AZ ÉLET CÉLJA A MEGTAPASZTALÁS: Az egyetlen cél maga az élet, és semmiképpen nem bárminek a megszerzése. Az út a fontos, nem a cél. Ahhoz hogy megtapasztalja magát, Isten elfelejti magát – azért, hogy képes legyen ön magát megtapasztalni. Az élet játék.

21. A VÉGSŐ CÉL A MEGVILÁGOSODÁS; MEGVÁLTÁS; ÖNTUDATRA ÉBREDÉS; SZABADSÁG; ELMERÜLÉS AZ ABSZOLÚTBAN, ISTENBEN; EGGYÉ VÁLÁS; HAZATÉRÉS (A JÁTÉK VÉGE).

A Bölcsesség tanítói

A Bölcsesség tanítói a vigasztalás mesterei, akik jelenlétükkel, együttérzésükkel és főképp szavaikkal tanítanak. Mivel bölcsességként közvetlenséget a szavak elméből-szött közvetettsége helyettesíti, ezért kicsi az esély, hogy tanításaik betörjenek elménk határain és kondicionáltságán, az elmehálóban csomósodott egónkon. Mindazonáltal tanításaik olvasása komoly repedéseket építhet ellenállásainkon. A Bölcsesség tanítóinak szavai lehetnek mankók a tudatosság ösvényén, azonban ne feledjük, hogy szubjektív tapasztalásainkkal, azaz önálló és önkénytelen lépéseinkkel tudunk csak kimozdulni ebből a közös és személyes sötét nappali rémálomból. Hová? A tiszta tudat tudatosságának fényébe.

1. Ókori Közel- és Távol-Kelet:

- **Sri Rama** (kb. i.e. 45. század), legendás indiai megvilágosodott mester, király és bölcs.
- **Sri Krishna** (kb. i.e. 32. század), legendás indiai megvilágosodott mester, herceg és bölcs.
- **Hermes Trismegistos** (? i.e. 3. évezred), legendás mester és spirituális tanító.
- **Zarathustra** (Zoroaster) (? i.e. 2. évezred), a perzsa zoroaszter vallás alapítója.
- **Mahavira** - Vardhamana (i.e. 599?-527?), megvilágosodott mester és spirituális tanító, a dzsainizmus megújítója.

- **Laozi** - Lao Tsu; Lao-ce (i.e. 570?-490?), kínai bölcs, filozófus, a taoizmus alapítója.
- **Siddhartha Gautama Buddha** (i.e. 560?-480?), megvilágosodott mester és spirituális tanító.
- **Zhuangzi** - Zhuang Zhou, Csuang-ce (i.e. 369?-286?), a "pillangó álma" taoista bölcsélet mestere.
- **Garab Dorje** (Prahevajra) (i.e. 187?-57? között), az Atiyoga avagy a Dzogcen, a "Nagy Tökéletesség" tanítója.

2. Görög és római ókoriak:

- **Pythagoras** (i.e. kb. 569-475), görög filozófus, matematikus, bölcs és spirituális tanító.
- **Heraclitus** (i.e. kb. 535-475), görög bölcs.
- **Sokrates** (i.e. 470?-399?), görög filozófus.
- **Jézus Krisztus** (i.e. 6? – i.sz. 29?), megvilágosodott mester és spirituális tanító.
- **Seneca** (i.e. 3? – i.sz. 65), római filozófus és drámaíró.
- **Tyanai Apollonius** (15?-100?), görög neopythagoreus filozófus.
- **Plotinus** (kb. 205-270), görög neoplatonista filozófus.

3. Európai középkor:

- **Assisi Szt. Ferenc** (1182?-1226), boldog, az alázat mestere, a ferences rend alapítója.
- **Magdeburgi Mechthild** (1209?-1282?), keresztény misztikus.

- **Meister Eckhart** (1260-1327?), keresztény teológus, filozófus és misztikus.
- **Marguerite Porete** (1255?-1310), misztikus, bölcs, spirituális tanító.
- **Nicholas of Cusa** (1400?-1464), keresztény filozófus, bíboros, diplomata, matematikus és metafizikus.
- **Paracelsus** (1493-1541), orvos, alkímista, misztikus, laikus teológus és filozófus.
- **Avilai Szt. Teréz** (1515-1582), keresztény apáca, szent, misztikus, a karmelita rend megújítója.
- **San Juan de la Cruz** (1542-1591), misztikus teológus, szent, a Mezítlábas Karmeliták alapítója.

4. Szufizmus:

- **Omar Khayyam** (kb. 1048-1131), perzsa matematikus, csillagász, költő és a szufizmus tanítója.
- **El-Ghazali** (1058-1128?), iszlám filozófus, teológus és szufi.
- **Nishapuri Attar** (1142?-1220?), perzsa szufi-költő, a szufizmus tanítója.
- **Rumi, Jalal ad-Din** (1207-1273), perzsa költő és szufi, a táncoló dervisek alapítója.
- **Hafis** (1325?-1389?), perzsa költő és szufi.
- **Jami, Nur ad-Din Abd ar-Rahman** (1414-1492), perzsa szufi-költő és misztikus.

5. India és Távol-Kelet:

- **Nagarjuna** (150?-250?), a mahájána buddhizmus iskolájának alapítója.
- **Bodhidharma** (470?-539?), megvilágosodott mester és spirituális tanító.
- **Kanachi Sosan** (510?-606?), megvilágosodott mester és spirituális tanító, a kínai Zen (Chan) 3. pátriárkája.
- **Hui Neng** (638-713), megvilágosodott mester és spirituális tanító, a kínai Zen (Chan) 6. pátriárkája.
- **Padmasambhava** (8. század), a tibeti buddhizmus alapítója, a "Tibeti halottoskönyv" szerzője.
- **Jese Cogyal** (757-817), Padmasambhava hitvese, az "Eredendő Bölcsesség Óceán Királynője".
- **Kukai** (774-835), a kínai karakterek japán nyelvre alkalmazója, a Shingon ("igaz Szó") buddhista iskola alapítója.
- **Sri Adi Shankara** (788?- 820?), megvilágosodott mester és spirituális tanító, filozófus, költő, vallási reformer.
- **Huang Po** (9. század), a Zen mestere és spirituális tanító.
- **Rinzai** (?-866), a Zen megvilágosodott mestere, spirituális tanító.
- **Atisha** (980-1054), a buddhista tanítások megújítója, a bodhicitta, tonglen, lonjon felélesztésének mestere.

- **Tilopa** (988-1069), a tibeti buddhizmus Kagyü vonal alapítója, a Mahamudra első mestere..
- **Marpa Chökyi Lodrö** (1012-1097), a buddhista tanítások legjelentősebb tibeti fordítója, tantrikus tanító.
- **Naropa** (1016-1100), megvilágosodott mester, spirituális tanító.
- **Jetsun Milarepa** (1052-1135), tibeti jógi, költő, mágus, megvilágosodott mester és spirituális tanító.
- **Sakya Pandita** - Kunga Gyaltsen (1182-1251), a sakya buddhista rend kiemelkedő alakja, a Trungpa-vonal alapítója.
- **Dogen Zenji** (1200-1253), a Zen japán mestere és spirituális tanító, költő, a Soto-Zen alapítója.
- **Je Tsongkhapa** - Lobsong Drakpa (1357-1419), a tibeti buddhizmus Geluk iskolájának alapító mestere.
- **Kabir** (1440?-1518?), misztikus költő, indiai szent, megvilágosodott mester és spirituális tanító.
- **Guru Nanak** (1469-1539), megvilágosodott mester és spirituális tanító, a Sikh vallás alapítója.
- **Mira Bai** (1498-1547), indiai szent, bölcs, misztikus költő.

17. század

- **Jakob Böhme** (1575-1624), keresztény misztikus.

18. század

- **Hakuin Ekaku** (1686-1768), a Rinjai Zen iskola megújítója, híres koanja: „...ha egy tenyér csattan...”
- **Emanuel Swedenborg** (1688-1772), keresztény misztikus, Menny és Pokol hírnöke.
- **Baal Sem Tov** (1698-1760), a chasszidizmus alapítója, "Isten Nevének Mestere".

19. század:

- **Bahá'u'lláh** (1817-1892), a bahá'i spirituális mozgalom alapítója.
- **Maharishi Dayananda Saraswati** (1824-1883), az Arya samaj (vissza a védákhoz) mozgalom alapítója.
- **Lahiri Mahasaya** (1828-1895), megvilágosodott mester és spirituális tanító.
- **Helena Petrovna Blavatsky** (1831-1891), parapszichológiai médium és a Teozófiai Társaság alapítója.
- **Sri Ramakrishna Paramahansa** (1833-1886), megvilágosodott mester és spirituális tanító.
- **Sri Sai Baba of Shirdi** (1840?-1918), megvilágosodott mester és spirituális tanító.
- **Sri Yukteswar** (1855-1936), megvilágosodott mester és spirituális tanító.
- **Ohiyesa**, Charles Alexander Eastman (1858-1939), amerikai indián író, orvos, az indián bölcsesség írója.

- **Rudolf Steiner** (1861-1925), osztrák filozófus és természettudós, az antropozófiai mozgalom alapítója.
- **Swami Vivekananda** (1863-1902), Indian filozófus, bölcs és spirituális tanító.

20. század:

- **Rabindranath Tagore** (1861-1941), indiai költő, filozófus, Nóbel-díjas.
- **Usui Mikao** (1865-1926), a Rei Ki alapító mestere.
- **Mahatma Gandhi** (1869-1948), az igazságért és emberi jogokért folytatott erőszakmentes harc mestere.
- **Sri Aurobindo** (1872-1950), megvilágosodott mester és spirituális tanító.
- **Carl Gustav Jung** (1875-1961), svájci pszichiáter, pszichológus és filozófus.
- **George Gurdjieff** (1877-1949), görög-örmény spirituális tanító és misztikus.
- **Bhagavan Sri Ramana Maharshi** (1879-1950), megvilágosodott mester és spirituális tanító.
- **Edward Bach** (1886-1936), angol orvos, a (Bach) virág-terápia megalkotója.
- **René Guénon** (1886-1951), szúfi misztikus író, a tradicionális létszemlélet legkiemelkedőbb gondolkozója és szerzője.
- **Sri Siddharameshwar Maharaj** (1888-1936), az Advaita Vedanta tanítók (Nisargadatta, Ranjit) Guruja.

- **Mikhail Naimy** (1889-1988), libanoni spirituális író, költő, filozófus.
- **Don Juan Matus** (1891?-1973?), amerikai indián sámán, látó és bölcs, spirituális tanító.
- **Paramahansa Yogananda** (1893-1952), a jóga mestere és spirituális tanító.
- **Meher Baba** (1894-1969), megvilágosodott mester és spirituális tanító.
- **Maharajji Neem Karoli Baba** (?-1973), a bakhti jóga nagyhatású mestere.
- **Jiddu Krishnamurti** (1895-1986), megvilágosodott mester.
- **Hamvas Béla** (1897-1968)
- **Sri Nisargadatta Maharaj** (1897-1981), megvilágosodott mester és spirituális tanító.
- **Shunryu Suzuki** (1904-1971), japán Zen-mester, az USA-beli Soto-Zen közösség alapítója.
- **Peace Pilgrim** (1908-1981), megvilágosodott mester, zarándok és bölcs.
- **Teréz Anya** (1910-1977), albán keresztény apáca, a Szeretet Misszionáriusai Rend alapítója, Nobel-békedíjas.
- **Dilgo Khyentse** (1910-1991), a huszadik századi tibeti buddhizmus legjelentősebb Dzogcsen tanítója.
- **Sri Ranjit Maharaj** (1913-2000), az Advaita Vedanta tanítója.
- **Alan Watts** (1915-1973), teológus, misztikus filozófus és spirituális tanító.
- **Jean Klein** (1916-1998), az Advaita tanítója.

- **Richard Rose** (1917-2005), az Advaita nyugati misztikájának, a gurjieffi "belső munká"-nak a tanítója.
- **Idries Shah** (1924-1996), szufi író és tanító.
- **Swami Rama** (1925-1996), a Himalájai Mesterek Szánkhja Jóga hagyományának vonaltartója, intézetalapítója.
- **Elisabeth Kübler-Ross** (1926-2004), orvos, pszichiáter, tanatólógus, az együttérzés mestere.
- **Bhagavan Sathya Sai Baba** (1926-2011), megvilágosodott mester és spirituális tanító.
- **Seung Sahn** (1927-2004), a nyugati világban legelterjedtebb Kwan Um Zen Iskola alapító mestere.
- **Jr. Martin Luther King** (1929-1968), a feketék jogaiért való erőszakmentes küzdelem mestere, Nobel-békedíjas.
- **Anthony de Mello** (1931-1987), indiai jezsuita, misztikus és spirituális író.
- **Osho** - Bhagwan Sri Rajneesh (1931-1990), megvilágosodott mester.
- **Sri Chinmoy** (1931-2008), megvilágosodott mester és spirituális tanító, költő, író, zenész, festő, atléta.

Napjainkban:

- **14. Dalai Láma** - Tenzin Gyatso (sz.: 1935), a tibeti nép spirituális vezetője, Nobel-békedíjas.

- **Chogyal Namkhai Norbu Rinpoche** (sz.: 1938), a Yantra Yoga mestere, a Dzogchen Community alapítója.
- **Eckhart Tolle** (sz.: 1948), megvilágosodott mester és spirituális tanító.
- **Ken Wilber** (sz.: 1949) az integrál szemlélet alapítója.
- **ShantiMayi** (sz.: 1950), a Sacha sziddhi-jóga vonaltartó mestere, a Gayatri Mantra iskola tanítója.
- **Amma Mata Amritanandamayi Devi** (sz.: 1953), az Ölelés Szentje, avagy a Szent Átölelő Anya.
- **Malidoma Patrice Some** (sz.: 1956), afrikai sámán, író és spirituális tanító.
- **Adyashanti** - Steven Gray (sz. 1957), az Open Gate Sangha alapítója, zen mester.
- **Meera Anya** - Kamala Reddy (sz.: 1960), megvilágosodott mester és spirituális tanító.

[Egészítsd ki és folytasd...]

Hamvas Béla munkáskabátja születése 115. évfordulóján

Akkoriban, az 1980-as évek közepén már megjelent néhány könyv Hamvas Béla hagyatékából (1985-ben például a *Karnevál* című regény), amikor a kutatásban társammal, Várhegyi Miklóssal elhatároztuk, hogy keresünk egy folyóiratot, hogy – nem az egyik, hanem mindezidáig – a legjelentősebb magyar nyelven teremtő bölcsnek emlékszámot szenteljünk. Éreztük és tudtuk, hogy Hamvas az a tanító, aki a legmagasabb színvonalon tanít és megtart itt minket. Hamvas tanításainak szétáradását szolgálni a lélegzéshez hasonlatos természetességű létezésé vált számunkra. Az első jelentős közös munkánkat, a szombathelyi *Életünk* folyóirat 1987/9. számát újra kellett nyomtatni, a Hamvas iránti nagy éhségre való tekintettel. Egy év múlva megjelent a tradíció könyve, a *Scientia Sacra* csonka változata, és 1990-től az életmű-sorozat. Akik nem ismerték e műveket korábban kéziratossan terjesztésben, azoknak mindez óriási reveláció lehetett.

A második alkalom a szolgálatra a tatabányai Új Forrás folyóirat 1993/10. száma volt. Ebben – sok más mellett – St. Auby Tamásnak megjelent

egy különös rajza, amit *Összehasonlító Szoteriogram*nak nevezett, amelyen 24 általa tetszőn kiválasztott embert helyezett el egy kör kerületén, és megpróbálta ábrázolni őket, mégpedig e rendkívüli lelkek (mindannyian azok vagyunk) teremtőerőinek viszonyát az Ósképhez. E lelkek közül többen torzó húrokkal ábrázolható szoteriológiát alkottak életükből, míg a Hamvas Béla teremtőerejét ábrázoló rádiusz csaknem az Omega középpontig ér. (A *Szoteriogram*hoz hasonló vizsgálat a csoportos átvilágítás hatékony módszere lehet.)

Ez után más – ugyanakkor Hamvassal többnyire szoros kapcsolatban álló – témákkal foglalkoztam, és változatlanul látómezőmben tartottam a Hamvas-kiadást-irodalmat-kultuszt. A kultusz annál inkább is érdekelt, mert fogalmam sem volt arról, hogy a hamvasi tanításokból-könyvekből egyáltalán realizálható-e valami önmagamon túl – közösségben. (Mindenkinek tud mindent, csak én nem.) Láthattam az intézményesülés különböző formáit, amelyek eleve nem jöhettek számításba, már csak azért sem, mert rendezvényeiken Hamvas nem jelenhetett volna meg (és nem is jelent meg) erős dohányfüstjével és kopott munkáskabátjában. A kultusból kiemelkedve, a legerősebb, említésre érdemes impulzust a hazai „metafizikai tradicionalisták” csoportja alkotta, amelynek centrumában, egy „tanítvány” állt. Észrevétle-

nül ballagtam utánuk, de aztán elmaradtam, mert írásaik abszurd referencia alapjai (például az „imperium” eszméje), továbbá szövegeik militáns (valójában torz ksatriyaságú) hangja és hiperszikár-teológiai terminológiája számomra csaknem sivataggá szántotta a „hagyományt”. Ami megmaradt: a koncentráció szigorúsága, a kibúvót nem hagyó következetesség és a komolyság szeretete. Hamvas „tanítványának tanítványai” közül néhányan rátaláltak a Hamvas által elsőként bemutatott tradicionalista és neoperenniális szerzőkre, és legkiváltképp az advaita tanítás legnagyobb mestereire, és szolgáló közvetítésükkel ajándékoznak meg minket.

Karácsony volt, gyertyát gyújtottam, s leírtam ennek a naplónak az első sorait, amelybők végül összeállt a *Florilegium* könyv. Aznap kaptam meg a *Concordantia Carpathensis* című tanulmányra formált látomást. Ez az! – gondoltam. Végre egy megvalósíthatónak tűnő elképzelés Hamvas Béla *Öt Génuszának* harmonizálásáról. A Földet körül ölelő Aranygömbmező fölragyogott. Fölismertem, hogy nincs jelentősebb feladat itt, ahol élnünk adatott, mint összehangolni az embereket, az állatokat, a növényeket, egymást és a Föld ránk vigyázó, csillagokban fürdő arcának ráncait. Lejátszani ember és táj pentaton összhangzatát.

Az is világos volt, hogy mindez a lehetőség, egy minden elképzelést fölülmúló szoteriológiai menetrend része, amelynek a legnagyobb áttekintését a Három Szövetségek Útja adhatja:

☒ *először* volt a vér (avagy) *a test szövetsége* a Kimondhatatlan és Ábrahám-Mózes népe-vére között – egy nemzet szövetsége;

☒ *másodszor* volt *a lélek szövetsége* a Kimondhatatlannal Jézus véráldozatán keresztül az emberiség között – az emberiség szövetsége;

☒ *harmadszor* most itt van a lehetőség: *a szellem planetáris szövetsége* a Kimondhatatlan segítségével az emberiség és a vérző Föld között – a planetáris szövetség.

Hamvas Béla, a magyarok legnagyobb tanítója, logocentrikus mágusa, az öt géniusz intuitív látomásával pentagrammát (egy vonallal ötágú csillagot) rajzolt a Kárpát-medence fölé, amely bajelhárító jel, ugyanakkor a láthatóvá vált az öt elemből felragyogó Nagy Géniusz arca, ami az embert itt nagy dolgokra hívja el. (Talán ezt a csodálatos arcot pillanthattam meg a tavalyi nyári napforduló előtti ayahuascás éjszakán, amikor a csillagképek hátrahúzódtak, és az égen egy gyönyörű lehunyt szemű arc volt, amelyben szépséges lehunyt szemű arcok ragyogtak le ránk.)

A Concordantia Carpatiensis fluktuálódó csoport, amelynek belső köréhez a 2011. év tavaszi napéjegyenlőség idején csatlakoztam és amely-

ből most hátra léptem. A csoport az Öt Génusz harmonizálásának kísérlete során öt teremtő erejű mozzanatot, – értékelésbe nem vonható jelentőségű – ötfokú skálát alkotott:

1. Az első hang – a teremtő szó. Hamvas Béla *Az öt génusz* c. könyvének analógikus-sámánista redukciója: a csoport vezetője, Nádor Judit elhívásos látomást kapott, amelynek le nyomata a *Concordantia Carpatiensis* című tanulmány, amely aztán sok nehézséggel beleíródott a dél-amerikai szent helyeken feltöltött nagy kristályba is. A tanulmány, bár színvonala kétségeket ébresztett, programos elsősége transzcendens rangjának ereje aktivált és csoporttá szervezett számos különböző felkészült-sége és háttérű embert. A résztvevők együttese nem, csak a lét henid.

2. A második mozzanat – az első fizikai, látható megnyilvánulás: a Látókő születése. Ami születik, aktuális tudással-tudatlansággal körülvéve, a születés védelmező-óvó-tápláló burkában, öntudatlanul születik. Az első magvető csoport-szertartások egyikén, spontán módon találtak rá az Öt Génusz szabálytalan pentagramma középpontjára, az Esztergom melletti Látóhegy közelében lévő erdőszélre. Két éve, a tavaszi napéjegyenlőség idején, ide állították fel a litopunkturás Látókövet – amelynek íriszét, az Öt Génusz egy-egy távoli helyéről érkezett kőből illesztette össze Rhea Marmentini szobrász.

3. A harmadik, immár univerzális hangolás, a Látókő, az Öt Génusz szabálytalan pentagramma középpontja mellett bemutatott hódolat és áldozat, amely egyben a középponttal való egyesülés közvetlen és egyetemes akta, és részben spirituális megerősítése volt – a pütkösdi Egy-Nap-Fordulat, amelyet Goda Gábor mozgásművész alapított és hajtott végre, és forgott tovább szent helyeken és időkben.

4. A negyedik mozzanat volt, a tudatosság arany metszése, amely visszaigazolta, hogy a Látókő valóban centrum, nem csupán imaginárius dimenzióban, hanem a Föld, a térség morfológiai odaadása és együttműködése szerint is. A centrumot egy éves szertartási sorozatban kiterjeszthettük a négy égtáj irányába, mégpedig arany metszéssel kiserkesztett védelmező-lehorgonyzó pontokra: a beszélő nevű helyekre: délen a Kétágú-hegyre, nyugaton a Kis-Strázsa-hegyre, északon a Vaskapura, és keleten (még mindig nem tudjuk mekkora ajándékként és kontrollként) a Hamvas-kőre.

5. Az ötödik a finomhangolás, a concordantia (szív szövetség) szintjének emelésére tett kísérlet volt, amelynek megalapozását és előkészítését, azaz a csoport tagjainak közvetlen spirituális élettisztítását, Kajuyali Tsamani az isteni növény, az Ayahuasca szertartásának segítségével végezte el bennünk.

Ezt az öt mozzanatot különböző módon éltük át, többnyire mélyalvásban, álomban és hét-

köznapis tudatossággal – minden alkalommal hiányos létszámban, az alapvető asztromágiasophiai felkészülést mellőzve. Tehetetlenül néztem a három "f" felvonulásait, ahogy a szándék kimagyarázhatatlan közönybe és „felületességbe” fullad Goda Gábor tisztító és ébresztő (rítus-abécét tanító) Újholdszertartásainak kezdeményezése, aminek a tétje minden addigit felülírt. Ugyanakkor csoportvezetőnk, Nádor Judit „agresszív fajtájú” rákbetegsége megjelenítette a „fenyegetést”. A megoldás ez lett: kórház, három műtét, kezelés – korunk „fölnyes” inténciói. Lassú gyógyulás.

Az ötödik meghatározó, behangoló, élettisztító mozzanat után, annak szárnyas lendületében, 24 napon keresztül, a benalmadénai Megvilágosodás-sztúpánál jártam. Napi gyaloglásaimban egyesével mindenkit „felvittem”, jázmin és olaj felajánlással, és a Szív-szútrával a szívemben, s mindenkit azonosítottam a buddhista megismerés 24 tárgya egyikével. A szeptemberi, az északi pontot „lehorgonyzó” csoporttalálkozón a félelem és az aggodalom volt az úr. Ez után egy levelezési témát nyitottam: „Az Öt Génusz összehangolásának rítusaihoz” címmel, hogy kezdjünk párbeszédet (mert egyre erősebbé vált bennem a gyanú, hogy senki sem olvasta Hamvas könyvét), egy darabig monologizáltam aztán – aztán elsüllyedtem az érdektelenségben. A decemberi, a déli pontot egyesítő

találkozó előtt a csoport vezetőjével gyalogoltam a Kétágú-hegy és a Látókő között. Felidéztem *A kis Buddha* című film egy jelenetét, amikor a szerzetes némán áll a forgalmas hídon és letepsi, amit hozott: egy csészét. Mondtam, hogy visszamegyek a hídra. Minden írásom egy ilyen csésze.

A decemberi találkozó alatt egy látomás kísért végig. Nem értettem, lenyűgözött. Amikor egy hete, a tavaszi napfordulóhoz közelítve, a szer-tartásház alapozásához érkeztem, összeállt a kép. Tudtam, hogy Goda Gábor, a csoportban a legfontosabb társam, nem jött el. Veszprémből busszal mentem Esztergomba, aztán gyalog a Látókőhöz, ahogy egyedül többször is. Azon töprengtem, hogyan születnek a szent helyek – azoktól az emberektől lesznek szentek, akik odamennek és azon a helyen megdobbantják a Föld szívét... Tudom és nem-tudom. Adtam, amim van, szolgáltam, amíg tudtam. Búcsúzom. Még szorongatom a gyolcsba és kagylóhéjba zárt kristályt (még nem tudom, hogy tovább adom) – Goda Gábor Egy-Nap-Fordulatokat látott kristályát is így készítem elő, gyolcstengerbe és kagylóhéjba, hogy úgy növekedjék, mint az igazgyöngy (még nem tudom, hogy aki átveszi, szétszedi...). Nincs meg bennem az építő csönd.

A Látókő mellett, egyedül. Hogyan gyógyíthatnálak, amikor mindenki tud mindent, én meg

beteg vagyok. A Látókő írisze, mintha szeme szemem volna, bevérzett, bárcsak fényt sírna. A zűrzavar felett, hirtelen a keleti Hamvas-kónél ismét megjelenik egy hatalmas Aranymadár, szárnyaiból és tollaiból, mint aranyszikókútból sugarak ömlenek a térségre. Az északi Vaskapu fölött, a Sarkcsillag köré Aranygalaxis szövődik és finoman forogja-szórja ránk csillagait. A nyugati Kis-Strázsa-hegy fölött egy hatalmas "T" alakú jel kezd pörögni, amit először római jelvénynek vélek, ám ez egy fokozhatatlan sebességgel pörgő és üres Aranykorpusz, ragyog. A déli Fehér-szirt és Öreg-szirt között áll az öreg Aranytölgy, aki mint egy hatalmas medúza, ritmikus aranyhullámokban szakadatlanul hullámozza leveleit, virágait, terméseit a világba. A Látókő csöndben föltekint. Követem. Fent egy nagyon ismerős, Egy-Nap-Fordulat tengelyében vitorlázó Aranyhajó, mozdulatlanul úszik az égen, a hajó hídján áll testvérem, föl-szállok mellé, talán elvisz egy darabig.

Hamvas Béla szavaival köszönöm, hogy testvéreim veletek mind-együtt része lehetek annak, aminél nem ismerek nagyobb feladatot Magyarországon, összehangolni önmagunkat a hely szellemével – *„A hely sohasem definiálható..., ahol nincsenek könnyek..., ahol jobb lesz az ember.”* (Hamvas Béla: Az öt géniusz)

*

– És most mihez fogsz kezdeni?

– Csatlakozási kísérleteimben elbuktam. A test, aminek látszom, komoly figyelmeztetéseket adott, mindig tiltakozott, ha utat tévesztettem. Sokszor erőszakkal levertem, ám végül meg kellett hajolnom a test kiáltása előtt. Nyilván tudod, az embernek is öt génusza van. A test az ember látható génusza, amelyet körül vesz a (félelemben és vágyban reszkető) lélek génusza, amely benne van az (elkülönült) elmélet tudat génuszban, amely elfelejti láthatatlan forrását az „én vagyok” (a tér és a csend) génuszt, s végül mindent magába foglal az „Önmagam” (lét-tudat-üdv) génusz. Utunk, szoteriológiánk, az emberi öt génusz (még nem hallható mély csöndrétegeink pentatóniája és látomásainkban már ránk várakozó pentagrammikus génusz arcának, hangjának és képének) összehangolása... Az öt az emberiség száma, a tökéletesség felé hajlik, fontos átalakulásokat indít el az egyensúly és a harmónia elérése érdekében. Az 5-ös szám, mivel a $2 + 3$ összege, olyan szám, amely magába foglalja a létezés kettősségét (2) és az istenséget (3). Az ember egy kettős lény: egyszerű, földi jelenléttel és isteni szellemmel. A világ vallásaiban 5 alapelv létezik: igazság, jóság, becsületesség, bölcsesség. Az öt elem: víz, levegő, tűz, fém és föld. Az öt a szeretet Aranyszáma.

*

– Hogyan tovább?

– A játék véget ért. Kudarcot vallottam. Csupán a tanúság marad. Bámulom a különböző színvonalú tudatosságok (tudatosságaim) fodrozódó és egymást tükröző hullámait. Látom, hogy semmi sem változik. Akkor én változok. Az öreg hármaskérdés: mit tudok, mit remélek, mit tehetek? – lassan kiürül. Egy marad: hogyan változzak? A válasz egyszerű, Nisargadatta mondja: *„Nem az számút, mit csinálsz, hanem az hogy mit nem csinálsz tovább.”*

– Mit nem fogsz csinálni többé? Kétlem, hogy nem fog felháborítani a tudatlanság, ami az élet szuperdomináns alakítója és formálója a Földön.

– Igen, valószínűleg továbbra is összetörök – mások tudatlanságai az én – tudatlanságaim kövei alatt, amiket én is, és körülöttem tükröképeim milliárd alakban megszemélyesítenek. De már azzal a tudattal, hogy *„a létezés értelme és célja, a szenvedés titka, az élet tudatlanságtól való megváltása”* (Nisargadatta). Azzal a tudattal, hogy bármely lény és a Föld állapota, egyben az én állapotom. Azzal a tudattal, hogy igyekszem cselekvő szeretettel nem-cselekedni. Ehhez kell a csönd.

– A virágok tudatlanok?

– Csöndes illatuk vezet ki a tudatlanságból.

Homo normalis

Ha mottót kellene választani tanúságtételéhez, akkor a lehető legparadoxabb a következő lehetne:

"reám soha senki sem hivatkozhat"

(Hamvas Béla: Magyar Hüperion).

Hamvas Béla 119 éve született, most tehát a 11-es lenne a számmisztikai személy-száma, ami azt jelenti, hogy holtában is elszánt arra, hogy jobbra tegye a világot. A 11-es mester számot két 1-es alkotja. Az 1-es szám önmagában a Napot képviseli, a hatalmat, az erőt és a függetlenséget szimbolizálja. Ha a két 1-es összeadjuk, a 2-es egyszerű szám lesz az eredmény, mely a finomságot, a művészi érzéket és a fantáziagazdagságot is képviseli.

Egyik [Palkovics Tibornak, a Medio könyvkiadó vezetőjének írt] levelemben (nagyon vázlatosan) vázoltam, hogy milyenek képzelem a Hamvas-életmű kiadóját. Ebben jeleztem, hogy szerintem a kísérő könyvsorozatnak és a kiadó folyóiratának címéül a Scientia Sacra cím tűnik magától értetődőnek.

És lehet, hogy mégsem az.

Kemény Katalin írja (*Élet és életmű* c. esszéjében): Hamvas Béla "intuíciójával és a hagyományokba merüléssel, s ezáltal az egyetlen hagyomány éberségével maga elérte a másodszor született, a hiteles ember éberségét, mert >a beavatás az a folyamat, amikor az ember leszűkült életének határait áttöri<, – a határokat áttörte, de úgy látszik ezt még >részlegesnek és tökéletlennek< érezte. Még hátra volt >a létezés egészének helyreállítása<. Csak így érthető a különös jelenet, amelyben fiatal barátai kérdésére, melyeket tartja élete legfontosabb írásainak, a *Scientia Sacra*t meg sem említette. A csodálkozó figyelmeztetésre kiderült, a mellőzés szándékos volt: >hol van már az...< "

Dúl Antal írja (*Elöljáróban*): „Az utolsó évben (1968) lendülete megtörik, életereje kimerül. Korábbi terveit, így főként a *Scientia sacra* második részének még hiányzó kötetait már nem tudja megvalósítani. A tizenkét kötetre tervezett és a kereszténységet születése pillanatától a legújabb időkhöz áttekintő tanulmányból csak négy korábban írott könyv készül el (1960-1963). A végső összefoglalás, a *Scientia aeterna* pedig csupán mű-terv maradt. A feladat, amelyet magának kitűzött, mindig is tudta, egy élettel nem valósítható meg. Nevetve mondta, ha minden tervét beváltaná, napi munkabírását tekintve ötszáz évre lenne szüksége.”

Kemény Katalin írja (i.m.): „A végső művet, amire készült, a *Scientia Aeterna*t jegyzetekben hagyta

hátra, talán mert annyira készen volt benne a >mű, ami az emberi élet anyagából készül, ami mintha végleges alakja lenne annak, ami veszendő<, hogy nem volt miért leírni. Aki vele élt [sic!], 1968-ban, halála évében úgy látta, elérte nemcsak a konstelláció felszámolását (a képességek gyakorlását, ahogy nevezte, feladta), hanem a létnek azt a határát, ahol a lényeges dolgok helyükre kerülnek, s ahol az összeütközés, a tragédia megsemmisül, a sorsból való kilépést.”

Tehát a nagy mű csak terv maradt. Iránytűként valami mégis fennmaradt: a jegyzetek és a címe – *Scientia Aeterna*. Lehetne ez a kiadói folyóirat és könyvsorozat címe. Vagy mégsem.

*

Mottóm jegyében menjünk tovább, és keressük a kulcsszót, ami a mennyek országába vezet. Talán itt van valahol.

Hamvas a „szentet” (és a „tehetséget”) ájult tudatállapotnak tartja („éppoly kevésbé szeretnék együtt élni szentekkel, mint haramiákkal” – Patmosz II), míg a ma elérhető, számára egyetlen éber tudatállapot: a normális.

„...a bölcsesség legelső feltétele nem zseniálisnak, hanem abszolút embernek, vagyis normálisnak lenni.”

„A cél nem nagy történeti diadal, hanem egyszerű, közel van és könnyű – normálisnak lenni.” (Északi korona)

„A beavatás, mondjuk, a normalitást helyreállító folyamat. És bár a normális állapotot állítja helyre, a beavatás mégis eléggé veszélyes lépés, amit nem mindenki bír el, s az ember minél késebb civilizációban él, annál kevésbé. Egyre kevesebb az ember, aki a normálisat kibírja, ...” (J. D. vagy a beavatás)

„A szolidat kívántam, azt, amit mindenki elérhet, minden különös képesség nélkül. Ez a normális. Ez a lét hiteles szövegének megvalósítása. Mindenki tud normális lenni. Ez az egyszerű, ez az, amiben nincsen mutatvány és szemfényvesztés, ami áttetsző és valódi.”

„...az egyetlen normális ember, hű, tiszta, egyszerű, bibliai, mint a kenyér, abszolút valósága van.” (Interwiev)

„Ez az ember, akire gondolk, a többtől egyáltalán semmiben sem különbözik, és nem emelkedik ki. Nincs is külön neve. Ez, ahogy Csuang-ce mondta, a nevezetes névtelenség állapota. Egyszerűnek lenni. Normálisnak lenni.”

„A normális ember értelmi tisztasága túl van az időn, mert a kezdetek kezdetének fényéből szerzett meg, amennyit tudott.”

„A normális emberről keveset tudunk, azt az egyet azonban biztosan, hogy annak egyéni különbözősége az általánossal nem ütközik, hanem azt kiegészíti. Ma elérhetetlen.” (Patmosz II)

„Csak a szent maradt meg, sajátságosképpen átalakulva, mint a legtermészetesebb ember, aki magától értetődően ember, vagyis egyszerű, normális ember,

aki mindennemű kiemelkedéstől és kiváltságtól tartózkodik.” (Levél V. J.-hez)

„Irtózom attól, hogy bölcs, vagy hős, vagy szent leszek. Magasabb igényem van. Normális ember kívánok lenni. – *Philosophia normalis*.” (Unicornis)

„A mérték a hagyomány, vagyis a szentkönyvek... A dolgok mértéke az emberiségnek a létezésről való tudása, amely mindig megvolt, ma is megvan, de az emberek többsége számára eltemetve, meg nem valósítható, mint Böhme és Guénon mondja, arról csupán néha egy-egy magányos, néha kisebb zárt közösség tudott. Ez a mérték, mint a normális magatartás, minden emberben megvan; ezt hívják alapállásnak.” (Kiengesztelőzés)

„Az evangéliumot megérteni annyi, mint nem a tanítást, hanem a normális ember élettechnikáját megérteni.” (Unicornis)

*

Nem sok maradt. Bárcsak lenne ennyink: homo normalis...

Könyv

Bábel romjain

Bábel – amikor reggel a tükörben a theomorf arcom helyet csupán egy ismeretlen antropomorf arc néz vissza rám.

A hang tízszer olyan gyors, mint az autóvezetőknek megengedett legmagasabb sebesség. A hangnál kb. 400 km/órával gyorsabb a Föld kerületi forgási sebessége, és 23 óra 59 perc és 4,09 másodperc alatt ugyanahhoz a csillaghátérhez tér vissza – bár nem teljesen, mivel a háttér is elmozdul. A Föld átlagos sebessége a Nap körül 103 620 km/óra. A fény sebessége másodpercenként 299 792 km, óránként pedig 1 milliárd 80 millió kilométer. A Tejútrendszer, galaxisunk középpontja a Sagittarius (Nyilas) csillagkép irányában van, távolsága a Naptól 27000 fényév. Napunk – akinek itt a Földön mindent köszönhetünk – megközelítőleg ellipszis alakú pályán, körülbelül 1 millió km/óra sebességgel kering a galaxis középpontja körül és mintegy 226 millió évenként tesz meg egy fordulatot. A látható világegyetem mérete nagyjából 24 milliárd fényév...

Amikor halántékunkon fájdalmas görcsben zubognak az okok és célok tengeréből viharo-

san ránk rontó gondolatok, és új erőt merítenek emlékeink csillagképeiből, akkor is megtapasztaljuk ezt a végtelen belső kozmoszt, amelyet most a káosz alakjában bámulunk nézőpontunk változtathatatlan tűnő hipnózisában. Azonban a nézőpont változik – máris óriási sebességgel fordult tovább a Föld és az egész világunk. S ami kint – az bent is.

Daimónunk – „z istenek gyermeke” (Szókratész). Ahogy felfogom: az isteni gyermek bennünk, amely egyszerre küldetésünk-leszületésünk motívuma és intenciója, valamint egyszerre folytonosan tisztuló lelkiismeretünk. A belső hang. Amely megmondja, merre menjünk, kit és mit válasszunk, hogyan éljünk. Ez a hang nem hallható gondolataink robájában, a felfokozott szenvedésben, a düh pusztító tornádójában. A belső hang eltűnik az ego jajveszékelésében, a fájdalomtest rángatózásában, a hideg mentális csőlátásban. Az ego tornya a mi Bábelünk – zavaros hang. A belső hang – az igazi hangunk. Csak akkor hallom, ha belépek a belső testtemplomba, át a jelen kapuján a belső térbe, ahol az isteni gyermek ragyog. Belső Napként – kicsinyke Napvárosként – megvilágítja életem forgását. S végül majd úgyis megtudom, ő is egy nagyobb Nap körül rója egyre fényesebb köreit.

A Babel a belső zajjal kezdődik, ahogy a gondolatok és az érzelmek kavarnak összebékíthetetlenül bennem. Minden erőfeszítés hiábavaló. A jóga, a meditáció is erőfeszítés, ha a gondolatok áradását kell megállítani, amelyek elpusztítják a jelent. Babel a jelenlét elvesztése és a jelenlét visszaépítésére tett görcsös kísérlet. Babel – a család. Babel – a társadalom. Babel – minden város. Babel – ez a régi játék... Babel – az én.

Az ősnyelv, mint az univerzum zengő modellje, ráhangolódás – Babel: ősnyelv-szétrobbanás. Mert az isteni logikát felcseréltük a technélogikával. A közös nyelv – a csönd. Egy a nyelve a vízcsofogásnak, a madáracsicsérgésnek, holdatugatásnak. Az elmezaj: a Babel.

Ez a „hivalkodó” toronyépítés értékelés eltakarja az ősbib és mélyebb jelentését a névnek, mert a Babel szó igazából »Isten kapujá«-t jelenti, de a népies etimológia a *bll* gyökre vezette vissza, aminek jelentése: összezavarni. A vallási értelmezése az, hogy a történelmet az emberi gonoszság ellenére is Isten irányítja, s az emberi hatalom nem képes az Isten terveit keresztülvinni. A széthúzó erők adva vannak a bűntől megsebzett természettel. Az egységet Krisztus hozza meg a Szentlélek kiárasztásával, aki a nyelvek sokfélesége ellenére is szeretetben tömöríti az embereket (ApCsel 2,5), de a végleges egység fel van tartva a túlvilágra (Jel 7,9).

Áldozat nélkül nem megy. Amit fel kell áldozunk: mindig az egót. Bábelnél („Isten Kapuja”) vagy Déva („Lány”) váránál a bölcsesség van feláldozva. A szörnyek (bennem) csak Istent vagy a bölcsességet képesek feláldozni.

2011. júniusnak Újhold napján, Kárpát-medencei idő szerint 8.35-kor utoljára landolt az Endeavour („Törekvés”, az ötödik megépült űrrepülőgép a floridai Kennedy Űrközpontban. Az Ég meghódíthatatlan. A globalizáció az új Bábel. Amikor ugyanazon a (hódító) nyelven nem értjük meg egymást. A világegyetem tele van Napvárosokkal. Egyik sem Bábel. Szeretném, ha mind a hét milliárdan olyan városokban és falvakban élnék, ahol csak a fák nőnek az égitől.

A Nyugat ébredése

Világunk, amelynek végkifejlete megismerhetetlen, immár minden „holisztikus” és „univerzális” eszméivel együtt, végletesen antitradicionálissá vált. Miközben egyre savasodó nyelvünkkel az életet éhesen nyalogatva mindannyian gyógyíthatatlanul önmagunkért vagyunk felelősek, s valójában minden gyógyítást csak önmagunktól és önmagunkon kezdhetünk, rá kell ébrednünk vagy visszaaludnunk arra, hogy már egy atombomba sem menthet meg minket (vagy: „Már csak egy Isten menthet meg minket” – Heidegger). E 'megmenthetetlenség' mögött-fölött folytonos újratervezésben a láthatatlan 'vasbeton' erők állnak. Kik-mik ezek az erők? Ezek nem a „zeitgeist” ostoba összesküvés-billogjaival a 'Sátán'-karámba (eredendően a 'Vádló'-, aztán a 'Rágalmazó'-, mostanra az 'Ellenség'-karámba) terelt élveteg és horkoló embercsoportok; nem a zsidók, nem a szabadkőművesek, nem a muszlimok, nem a mammonista bankárok, nem a régi-új fasiszták és kommunisták, nem a mák- és kokaültetvények bárói, nem a szintetikus mérgek multinacionalistái, nem a Föld-erdők-tengerek kivéreztetői és parazitái, a vizek és levegő mérgezői, nem a tüzek és atommáglyák gyújtogatói, nem a sci-

entizmus papjai, és odakint nem a fehérek-feketék-barnák-sárgák, és nem a nagyon is emberi militarizmus kéjelgői, és nem ők-ti-mi vagy ő és te... Hanem énbennem a szívemben laknak ezek a láthatatlan 'vasbeton' erők. Ez a Kali-Yuga oka és diadala. Én tudatlanul, látszólag ellenállva „akarom” ezt (mert különben nem lenne és nem is lehetne) idebent. Ha nem teremteném minden reggel szememet nyitva újra, akkor ez a világ nem lehetne.

Földünk egyre gyorsuló és egyre inkább bárki számára nyilvánvaló folyamat színtere, amelyben kultúrák és civilizációk, nemzetek és uniók, felcserélődő Kelet és Nyugat, Észak és Dél, összetéveszthető férfi és női formák egyetlen önmegsemmisítő káoszba torkollanak. Ez a globális rendszer, amely a planetáris és egyetemes erőknek már csak a tű fokát hagyta meg a megmentő cselekvésre, a mérhetetlen életéhség zajában egyetlen sikollyá kavarog – bennem. Ki irányítja világomat?

Kelet letérdelt a Nyugat előtt. Először kapitulált Japán, a Napba visszaköltözött kamik szigete, majd a teljesen iszlamizált Dél-Ázsia, aztán a taoista örökséget ledózeroló, rohamosan ipari- és civilizációs pokollá váló Kína. India halálosan komoly versenyben van Kínával a legszennyezettebb környezetű ország címért, és csak néhány elszigetelt pontján végzi utóvéd-

harcait – egyre rövidebb joggyakorlatait – a szellemi tradíció néhány utolsó csoportja. Tibet, az Égi királyság elveszett. A szibériai sámánság orosz munkáskabátokban és a tarkovszkiji zónákban tűnik el. A még keletibb, az amerikai földrészre vándorolt sámánságot a rezervátumtemetőkhöz terelték.

Nyugaton azonban valami történik. Mintha kétezer éves erőszakos álmából ébredne. Mintha lassan túljutna test komfortjára koncentráló önelégültségén. Mintha a szavak a beváltatlan keresztény erkölcsről és a metafizikai halott világokról már nem elégítenék ki. Mert Kelet tudása beköltözött a konyhákba, a hálószobákba és a könyvespolcokra. Kelet mesterei egyszerűen beállítanak a termekbe és csarnokokba, és élő szóval tanítanak.

Kelet a nyugati civilizáció narkotikus fogyasztási szenvedélyében megkezdte haldoklását. Nyugat a keleti tradíció tudását átvéve – ébredzik. Még az „én” elkülönültségét növeli ez a tudás. Még az „én” nagyobb élvezetekhez jutását szolgáló az alkalmazás. Még bűvő erekként és -patakokként áramlanak az elkülönült emberi tudatok mély és elkötelezett szándékai a jobb életért Földön. És ezek az erek, patakok folyókká egyesülve torkollnak a felébredés kollektív tudatócéánjába, amely föloldja a szenvedések milliárdnyi zárványát.

Már létezik az elkülönült emberi tudatáramlatokat egyesítő, az univerzum kozmikus intelligenciájával összehangoló kollektív emberi értelem, amely láthatatlan nooszféraként veszi körül a Földet és minden érző lényt. Radikális változások előtt állunk. Már nem élhetünk úgy, ahogy eddig tettük. Már elég volt önmagam önző jövőrabló tudatállapotából. Belépek a jelenbe, az egyetlen helyre, ahol átalakíthatom önmagammat. Hol van jelen? Itt, teljesen merőlegesen az időtengelyre, ahol végre megállhatok és megnyugodhatok – ez a változás: Én vagyok.

Az üres könyvesláda

Barátom, aki gyermekeinek listát állít össze azokról a könyvekről, amiket egyszer majd érdemes lesz elolvasniuk, azt kéri, hogy segítsék ebben, s írjam le, hogy mely könyvek fontosak nekem. A könyvek között is akadnak jó barátok. Nincsenek sokan. Régóta él bennem is az a gondolat, hogy az igazi könyvek, nélkülözhetetlen útitársak, össze kellene gyűjteni őket egy kicsi bőröndben vagy egy ládában. Ha bárhova megyek, még ha olykor úgy tűnik, hogy egyhelyben maradok, akkor is legyen velem és veled mindig az a kis könyvesláda.

Láttam a legújabb könyv-válogató próbálkozásokat. Forgattam az Osiris Kiadó alapítója-vezetője, Gyurgyák János: *Élet és Halál könyve* gyűjteményét, amelyet három gyermekének állított össze, azonban már tagolásában is riasztó: az *Életről* szóló piros kötete fele akkora, mint a másik. Vagy nem lep meg Morcsányi Géza, a mai magyar könyvkiadás meghatározó alakja, amikor azt mondja, hogy bárhova a következő három könyvet vinné magával: Kafka (1883-1924): *Der Prozeß*; Pessoa (1888-1935): *Poemas*; Camus (1913-1960): *L'Étranger*. Ezekről a könyvektől úgy látszik, nem tud szabadulni?

Vagy emlékeztessünk a 2005-ben *lezajlott* „Nagy Könyv – 100” szavazásra, amikor a „kollektív bölcsesség” kinkeserves listája született meg, s amiből a legjobb esetben is csupán három könyvet tartanék meg, de inkább csak egyet. A listák és szöveggyűjtemények legfeljebb arra jók, hogy tudjam mi az az egyre növekvő, dagadó, elkülönülő és egyre több figyelmet, befolyást, hatalmat követelő „tudni-nem-érdemes-dolgok-tudománya” (Hatvany Lajos). Tudásommal csupán tudatlanságom mértékét leplezhetem vagy fejezhetem ki.

A Szabad Európa Társaság, amely elsősorban azzal foglalkozik, hogy mit, milyen jó gyakorlatokat hozna be Magyarországra a világból, negyven külföldi minta alapján összeállított egy „szakértői” listát a „legfontosabb” 100 könyvről. Támaszkodtak többek között a Harvard Classics-ra, a 60 kötetes *Great Books of the Western World* antológiákra, a Time magazin szerkesztőire, Martin Seymour-Smith-re (*The Most Influential Books Ever Written*), a Guardian magazin *Top 100 Books of All Time* gyűjteményére és másokra. Listájuk célja az volt, hogy „egyrészt útba igazítson; másrészt természetesen az, hogy felbőszítsen...” (Richard Lacayo). A SZET listájából maximum tíz könyvet tartanék meg.

Az összes elképzelhető könyv száma véges. Jorge Luis Borges (1899-1986), aki az írói hírne-

vével arányban veszítette el külső látását, nevezetes metaforát alkotott – a Bábeli Könyvtárat. Ebben a következő feltételnek kell teljesülnie: minden olyan könyvet tartalmazzon, amelyet 25 betűből és írásjelből álló betűkészlet leírhat valamennyi nyelven. A könyvek azonos méretűek, és nincsen két azonos tartalmú könyv. Voltak, akik kiszámolták, hogy a Borges-i könyvtárban mennyi könyv található. A könyvek száma véges, ahogy az egy pontból keletkezett és táguló Univerzumunk mérete is véges. Az Univerzum 13,6 milliárd éves és az átmérője most 93 milliárd fényév. A Bábeli Könyvtár könyvei a nekünk adatott Univerzumban nem férnének el – huszonhárom ezer ugyanilyen méretű univerzumra volna még szükség a könyvekhez.

Borges elviselhetetlen méretű könyvtárában emberek bolyonganak, azzal az elviselhetetlen bizonyossággal, hogy valamelyik univerzumban, valamelyik polcon számukra rendkívül értékes könyv található, de az hozzáférhetetlen számukra, mert nem tudják, hogy melyik és hol van. Ez a könyvtár: az Internet.

Kunszt György az emberiség tudását, mint „hagyományt” reprezentáló könyvek legszűkebb listáját a következő négy (teljes és befejezett!)könyvvel adta meg:

Platón: *Phaidón* (Szókratész végrendelete a lélek halhatatlanságáról);

Vjász: *Bhagavad-Gíta* (jógák avagy utak a divinációhoz);

Lao-ce: *Tao Te King* (a tan transzparens áramlása a nem-cselekvés tökéletességében);

Yohanán Ben Zabdi: *János Evangéliuma* (keresztény guru-jóga: legyek az élet kenyere, élő víz, az élet és a világ világossága, az ige, a szó maga – Jézusnak való teljes önátadásban).

Ebben a szűk listában mindegyik könyv számol az elkerülhetetlen szenvedéssel, amely nem más, mint a tan bennünk élő, önmagunk választotta tanítója.

Egy hete betegeskedek (láz és száraz köhögés), mifelett óriási napkitörések érik el a földet. Közben gyakran töprengek azon a bizonyos „könyvesládán”. Elképzeltem ismét azt a könyvkiadót, amely évtizedek óta él bennem, s olykor egészen eleven. Megindulni, folyóiratot és könyvsorozatot indítani. Volt idő, amikor Hamvas Béla *Száz könyvét* vettem alapul, más-kor egészen új listákat készítettem, például Gaëtan Picon *Korunk szellem körképe*, vagy a Mérleg folyóirat alapján. Mindezek bennem tovább szunnyadnak és olykor más és más formában akarnak testet ölteni...

Az írás, az írást őrző könyv a legmagasabb szellemi koncentráció, a legnagyobb szellemi sűrűség vagy Platón óta a legnagyobb szégyen? A könyvek élők-e, élnek-e avagy „halott csont-

vázakon rágódunk”, amikor olvasunk? Ezek a Hamvas Bélától örökölt ambivalenciák, belőlem eltűnni látszanak. Az írás – örök. Ha elégették, akkor is (Bulgakov: „*a kézirat nem ég el...*”). Ami örök – az a most. Az írás a világegyetem néma visszhangja. A könyv titka abban áll, hogy Szóból vagy Igéből van. A könyv, az írás a Szó vagy az Ige transzformációja. Nem mindegy, hogy hogyan. A szavak nem mindig hordozzák az élő energiamezőt – az isteni jelenlétet. Ismét igévé kell válniuk. Minden szó anyja-apja az első Ige, amely a teremtés örökké hangzó őshangja: az AUM vagy OM.

A kérdés most már csupán csak az, hogy az útitárs-könyvekben mennyi az OM – az örökjelen. Az OM három aspektusa pedig a három "t": tudomány, törvény és a tan. A tudomány a létezők OM-tól való elkülönítése (distincte: a védáktól, Descartes-on át, Stephen Hawking-ig). A törvény az OM-ból kivont és a létezőkkel szembe állított követelés (az Ó- és Újszövetségtől, a Koránon át, a parlamentáris világdiktatúrákig). A tan a legnagyobb óceán – bármely írás képes benne feloldódni: felszínén úszkálnak a hiúság összes művei vagy benne elmerülnek a titkok könyvei, amit valaha leírt az ember. Eből kell kihalászni az igazi tant – amelyen akadály nélkül csillan át az OM. Most már csak annyi a dolog, hogy megkeressük a tan könyveit és átadjuk magunkat nekik. A tan transzpa-

rens módon Buddhában, Jézusban és Lao-cében vált tiszta létté. És még néhány névtelen vagy neves tan-ítóban, művészen, mágusban és sámánban. A tan, mint a fény, betölti a teret a mágiában és mítoszban, a tan a csönd, amiben megszólalhat a hang, a tan a természet alkímiájának változatlan aranya.

A könyvek mágikus univerzumok, amelyekben mind a szerző, mind az olvasó Istennek érezheti magát. Nyelvemen a teremtés íze, orromban a leírhatatlan gyönyörűségek illata, fülemben határtalanba hívó hangok, szememben kavargó színekben pompázó történetek. Fokozhatatlan intenzitása a képzeletnek. Kiesés a jelenből – mindenhova: ami nem-jelen. Ha egy pillanatra leállna a könyv által beizzított képzeletjáték, akkor – ha van lélekjelenlétem – megnézhetném: mi a baj a jelen pillanattal? Talán kiderülhet számomra, hogy semmi baj sincs a jelennel. Ez a képzelgés is belőle fakad és benne tűnik el. A jelennek nincs szüksége könyvekre.

A könyvek közül számomra azok váltak „csaknem nélkülözhetetlenné”, amelyek azonnal lemondanak a szenvedésről...

Most már elindulhatok – az egyre üresebb könyvesláda felé.

Rozmaring-ének

A fővárosból az utolsó busszal indultam haza. A Sasadi úti megállóban egyedül szálltam föl, az éjszakai járat csaknem tele volt. Fáradt voltam, az első szabad ülésnél megálltam. Az ablaknál egy rövid hajú nő ült, a félhomályban felpillantott, hatalmas szemével jelezte, hogy leülhetek. Az ablakhoz dőlt és hamarosan aludt. Arca finom élő márványként derengett, lopva bámultam. Arra ébredtem, hogy feje a vállamon pihen. Így utaztunk majd egy órán át. Amikor felébredt, fülig érő szájjal megmutatta rengeteg csemegekukorica fogait, hosszan nézett a szemembe, gyönyörű volt, és csöndesen azt mondta: „Amy vagyok, szükséged van rám.” Együtt szálltunk le, öt napon keresztül vele éltem.

Az első éjszaka a könyvtárszobában ágyaztam meg neki. Lefürdött és nagyon jól állt neki a pizsamám. Beleszimatolt a térbe és megállapította, hogy valami nincs rendjén. Azt kérdezte milyen teáim vagy fűszereim vannak. Aztán vizet forralt és az összes rozmaringot beleszórta. Bevitte a szobába és az ott gőzölgött. Leültünk a szőnyegre, rozmaringos teát ittunk. Amy énekelni kezdett... egy soha nem hallott, mégis

ismerős nyelven. Kértem, fordítsa le. Beleírta a szívembe:

„Nincs titok. Minden, amit ember embernek adhat, a világ leghatalmasabb kincsei között kicsinek látszik. Nincs titok. Álmodban álmoddal madárként szállhatsz. Szállj velem, és megtalálod: lelked, szellemed, isteni erő; a tudást, hogy képes vagy szabadon, a mindenséget átölelve élni; a végső felismerést, hogy az élet nem napról napra halál, nem egy értelmetlen vég, nem csak porból jövünk, és porrá leszünk, hanem szárnyaló és káprázatos ajándék, a végtelen egy darabja. Szállj velem, nincs titok.”

Megölelt, közben alig érintve, kezét végighúzta a hátam közepén, a keresztcsonttól föl a tarkóig, és puhán megcsókolta az anyajegyet az arcomon.

Reggel még aludt, amikor elmentem. Délután értem haza, Amy kitakarított, keze nyomán minden úgy ragyogott, ahogy nekem sosem ment. Amy minestronét főzött, míg ettünk mindegyik zöldségről mondott egy mesét. Aztán a nagyobbik szoba szőnyegére terített néhány takarót, ráfektetett, és lassan levetkőztetett. Abban a fehér kőagyag tálkában, amely nagyanyámtól maradt rám, illó olajokból aranyszínű folyadékot kevert, ebbe mártotta a tengeri szivacsot. Tetőtől talpig lemosott, áttörlött. Ölemet gondosan rózsaszirmokkal fedte el. Betakart és mellém bújt mézítelenül. Hosszan,

nagyon hosszan néztük egymás szemét, amíg el nem tűntem egy fénysugárba kapaszkodva galaxissá növekvő bal pupillájának fekete fényességében.

Másnap Amy zöldsalátákat készített, olajbogyóval, gombával, sajttal. Kedvenc boromat, portóit ittunk, ami olyan, mintha ezer mezítelen szűz lány táncolna a nyelvemen. Amy ezen jót nevetett. Aztán levetkőztettük egymást, közben megcsókoltam a kezét, a nyakát, az arcát, és meg akartam csókolni a száját. Gyöngéden megállított. Kézen fogva az ágyhoz vezetett, leültetett, és meglepetésemre mögém ült, hátát a hátamhoz támasztva. Legalább egy órán át ültünk így, mire elcsöndesült az izmok tánca a hátamon. Egyre melegebben lüktetett a hátunk. Egyszer csak a medencénk mélyén egy soha nem tapasztalt bizsergés jelent meg, forrósággá növekedett, majd megindult fölfelé az eggyé vált gerincoszlopunk mentén. Éreztem, ahogy a tüzes energia a fejtetőnkön kitör és egy sugárrá fonódva a világegyetem középpontjába nő (vissza). Mandorlatúzzé és fénykigyóvá váltunk... Amy később lucskos hátamat nagyon lassan, alulról fölfelé törölte át, aztán a paplan alá bújt, és hagyta, hogy a hátához simuljak.

A harmadik napon gyümölcssaláták illatoztak közöttünk, és mint egy gyermeket, úgy etetett. Pastist és mentateát ittunk. Aztán az ágyon mezítelenül szembe fordultunk, és Amy az ölembe ült, széttárt lábaival szorosán átölelt.

Ekkor már tudtam, hogy ugyanazt helyes és jó csinálnom, amit ő. Ha valóban vezetsz – követlek. A kezemet a háta közepére húzta, a vállamba és a nyakamba kapaszkodott, arcunk majdnem összeért. Kemény melleivel és hegyes bimbóival mellkasomhoz ért, nagyon fölizgattott. Mindenhol szíve lüktetett. Lehunyta szemét és mélyeket lélegzett. Átvettem ritmusát és megnyugodtunk. Egy kicsit kinyitotta a száját és a levegőt mélyen a számba fújta. Viszonztam. Lélegzésünk lelassult. Nem tudom mennyi ideig hullámoztunk egymásba lélegzetünkkel, egy idő után azt éreztem, hogy ő ad életet nekem. Könnyeztem. Kinyitottam a szemem. Az ő szemében is könny virágzott. Órákon át tartó csókban forrtunk össze. Kezdetben a csókunk sós volt a könnyeinktől, aztán egyre édesebbé vált. Nem tudom, de lehet, hogy ez volt életem leghosszabb, abbafelejtetlen csókja.

A negyedik nap mézes barackos csirkét, mézes süteményt, mézes gyümölcsjoghurtot és egymást faltuk. Méz és só íze keveredett a nyelvünkön, mert kezünkkel és nyelvünkkel bebarangoltuk egymás meztelen testét mindenhol. Amy olykor suttogott valamit, de nem értettem. Kérdezni akartam, ám kezével gyengéden befogta a számát. Fölkelt, aztán visszajött, hozott egy filctollat. A félhomályban a tenyerembe írt. Csak reggel tudtam megnézni, nagyon elmosódott, alig kivehető két-két szót.

A jobb kezembe talán ezt írta: "Hős"; a bal tenyerembe: "Isten".

Az ötödik napon elhagytuk a várost, az Aranyos völgyön át elmentünk egészen az Ördög-szikláig, majd délnek fordultunk a Tekeres völgybe. Az öreg tölgyek már vártak. Amy az egyik öreg fa alatt leterítette a piros plédet. Megismételtük az előző három nap mozdulatait egy órába sűrítve. Aztán egyesültünk teljes önátadásban, tudatosságunk föloldódott az erdő tölgy-katedrálisában. Kezdetben két lény voltunk: pán és dryad. Az Esthajnalcsillag amint átvonul az alkonyi Nap előtt. Majd eltűnt bármi meghatározható és fogalommal fogható, csak ez a dadogáspára marad – a lét-tudat-üdv kifejezhetetlensége: határtalan és egyetlen örömtest. Aztán hazamentünk és ágyam csillaghajóján az álomóceán hullámain szerettük egymást-önmagunkat. Amy karjaiban "Hős" voltam és...

Későn ébredtem, Amy már nem volt mellettem. Az étkező asztalon egy nyitott könyvet találtam, benne aláhúzva két fél mondatot: „Soha ne feledd, hogy te magad vagy a mágikus lény.” Ezt a mondatot csak másodjára fedeztem föl, mert először ezt olvastam, ami világitótornyom lehet: „...írni és szeretni, elég misztériumot jelent egy életen át.” Megértettem, hogy ez egyszerre biztatás és búcsú.

Amy elment. Rengeteg jó és szívének dobbanásai közötti csönd maradt utána...

F. J. avagy a világosság küszöbén

Látom megrendítő tanácstalanságodat, s lehet, hogy nem nyugtat meg az a tudat: mindannyian ugyanazt éljük át. Én-Ulyssesünk nem találja „helyét” nappali tudatunk összkomfortos tereiben, vagy megvalósulatlan vágyaink fájdalomköreiben, vagy megvalósult vágyaink sivatagában, ugyanakkor Ulysses-énünk végre ráfókuszálhat az aranycsináláson keresztül a szétáradó énelűnésére... A középpontot mindig újra teremtő megszelídített örvényben, észrevétlen aranycsinálásban... Minden jel örömmel meglep, és arra vall, hogy egyre többen, ezrekszázvezrek állnak az aranyá-válás, a megvilágosodás küszöbén.

F. J.-vel ugyanabban a kisvárosban születünk és nevelődtünk, az általános- és a középiskolában, majd a főiskolán is párhuzamos osztályokba jártunk. Kapcsolatunk jelentéktelen volt, útjaink sohasem voltak közösek, nem kerestük egymást, így aztán semmit sem tudtam róla. Ám a napokban különös jelet kaptam Tőle. Megrendítő erejű volt számomra ez a váratlan találkozás, ami azonnal szembeszökő volt, hogy életútunk úgy tűnik továbbra is a párhuzamos

„iskolai osztályban” haladt. Most pedig F. J.-t, alkalmi mesterem hallgatom:

„A megvilágosodás nem céлом volt, hanem tettem azért, hogy haladjak. Nem mindig volt az út egyenes és kikövezett, csak a vége kezdett azzá válni. Ez mindenkinél így van és így lesz! A test, a tudat, a lélek egyensúlya elvezetett a szellemi MAGom, önmagam megismeréséhez, ami elősegítette a test, a tudat és a lélek további megismerését és 'fejlődését' – ami tovább vezetett az úton, a bölcsék kövéhez. Ez az utolsó szakasz már ezekből a kövekből épül, amelyet Te is megjárhatsz!

Mit tettem és mit nem?

A testemért tettem a legtöbbet. Vigyáztam rá, gyermekkoromtól, tudtam, hogy a kincsem őrzője, hordozója, s csak a testem tud elvezetni a végső célig. A testemet templomnak tekintettem: imádkoztam, sokat takarítottam – tisztogattam kúrákkal/böjttel. Étkezési szokásaim úgy alakítottam, hogy ne hátráltassa a 'menet közbeni' erőfeszitésemet (nem raktam bele sokat, a 'hátizsák' mentes maradt cigarettáktól, alkoholtól, drogoktól, gyógyszerektől, stb.) Volt egy időszak, amikor húst sem fogyasztottam.

Amikor az út könnyebbé vált, erőt adott nekem, hogy jól cselekedtem. Ekkor kisebb vétkeket megengedtem magamnak (kávé, sütemény, kevés alkohol, hús mértékkel). Nem hajsoltam túl magam, sem sporttal, sem fizikai munkával, sem átvirrasztott éjszakákkal.

Nem vittem túlzásba a szexuális játékokat sem. Ugyanakkor a szexualitást megfigyeltem és éltem,

sőt családot is vállaltam. A szexuális energiák figyelése, megtapasztalása és uralása egy új ösvényt nyitott a szellemi-spirituális kibontakozásomhoz!

Az út kikövezett részén a családtól mentesítve lettem, s ha szükséges, akkor vállalni tudom az átmenetiség után a teljes mentesítést is. Az életben elértem mindent, amit a Földön ember elérhet, így segítve és támogatva lelki fejlődésemet és tudati egyensúlyomat.

Mégis mit értem el, kérdezhetnéd?

Racionális gondolkodásom a nevelkedésem és önnevelésem kezdeti szakaszán sokat segített. Ehhez kaptam a kiváló észbeli, intellektuális képességet, ami szabad utat jelentett az építőmérnöki diploma megszerzéséhez. A szülői háztól való leválás – 19-20 évesen –, időben önálló életre kényszerített a fővárosban. Egzisztencia megteremtése, az anyagi javak, a 'gazdagság megtapasztalása útján' ráébredtem a külső valóság végeláthatatlan útvesztőjére és tudtam megállni. Tudtam megálljt parancsolni az anyagi javak hajszolásának, amelyet a bizonyítási vágyamból – a programból adódóan – a szüleimnek és magamnak fogadtam. Majd jött a családi élet, ekkor pedig a páromnak. Mivel így sem voltam jó a külvilágonnak – szerencsémre, de nem véletlenül –, magamra maradtam. A gondviselés 'beavatkozott és kitakarított'. Hogy milyen szándékkal tette, az kezd világos lenni előttem. Az életem idusán egyedül maradtam.

Ez az EGYED-ÜL-LÉT vezetett el az EGY-ÉN-ÜLÉS-emhez, önMAG-amhoz, a BÖLCS KÖHöz, amit most már nem kőnek, hanem ÉK-KŐnek, drágakőnek nevezek. Ez az a kincs, amelyet 'kifejlesztve' magamban vezetett el a VILÁG-ból a VILÁGOS-SÁG-ba. Benéztem közben sok ajtón: agykontroll, reiki, tibeti buddhizmus, tantra-kriya jóga, rádza jóga, egészséges táplálkozás stb. Terápiás csoportokban vettem részt: enneagramm, tarot, 'ki vagyok én?' intenzív technikák, stb. Jártam az indiai Punában, aztán Nepálban, voltam beavatásokon, amíg elérkeztem a megnyugvásig, 'a végső technikáig': a vipasszánához és Ramana Maharshi élő vonalának szatszangjaihoz.

Ez volt az út befejező szakasza, s ez egy új út kezdete is, amiben most már nincs 'idő'! Nincs múlt és jövő! Ha nincs jövő idő, akkor kezdet sincs – 'kezdődő idő' sincs. Ez már a kezdet- és vég-nélküli folyamatos létezés – az ÉLŐ VALÓSÁG, az ÖNMA-GOM megismerésén túl, a túlon-túli állapot, az ÖRÖK LÉTEZÉS misztériuma.

A korlátok eltűntek, a kezdés erőfeszítései nem szükségesek, minden a mag-ja rendjén folyik, áramlik! Nincs beavatkozás, nincs önmechtartóztatás: a test, a lélek halad a maga útján és a szellem gondoskodik róluk...

Megtaláltam-e az élet művészetét? Az élet művésze az, aki emlékszik, hogy álomba merült és ezt pillanatról pillanatra az emlékezetében – a tudatában – tartja. Boldogan éli a világát: Valóságát szem előtt tartva SZEM-L-ÉL! Szeme és élete fókuszában ott

*ragyog a fény! Figyelme és tekintete nem lankad,
hatalmas erővel, némán visszhangozza: VAGYOK!*

Az életművész azt álmodja: felébredtem!

*Ha e sugárzó lény közelébe kerülsz, mint a mágnes
magához vonz, s úgy teszi mindezt, hogy magad sem
tudod, hogyan kerültél oda!*

*Ha mindez a tanmese tetszik neked és elhiszed:
úgy ettől bölcs lehetsz, de felébredett sohasem! Szép
álmokat és áldott ébredést!”*

Szolid tudás

Köszönöm, azt írod: „*az ember (mindannyiunk) gyökere a szolid tudás*” (Várhegyi Miklós). Megrendít szavad, s napok óta ízlelem, és kérdezem: hol van a *szolid tudás*, nem találok, még párját sem látom. Minden tanítás és írás egyben fenyegetés, minden megszólalás egyben kondicionálás, még az a biztatás is, hogy ne csupán hallgassam, hanem tapasztaljam. Minden néma tanítás, még a csönd is, egyben követelés. Nem baj, lelkesedve hallgatok, vagy olvasom, amit éppen olvasok, legyen az „igaz tudás”, „hiteles tudás”, „szerény tudás”, „hallgatólagos tudás”, „csöndes tudás”, „spirituális tudás” vagy „minden-tudás”. Nem ragadva a nyelvhez (például a 'gnózis'-hoz, e női szóhoz, de örökre hipnotizálva a megfejthetetlen a nőitől), ugyanis szavak nem jutnak eszembe azonnal, hanem csak azután, hogy már nincs kinek adni.

Az emberi forma megnyilvánulásában, az élettevékenységben háromféle módon lehetünk tisztán jelen: 1. szemlélni-megismerni-megnevezni a világot és fénybe borítani; 2. alakítani-alkotni-teremtteni a világot és édénné finomítani, 3. meghallgatni-segíteni-átölelni a világ mélyén reszkető lelkeket és megvigasztal-

ni. Mindhárom (megismerő-alakító-segítő) jelenlét csak teljes felelősségben valósítható meg. Felelős vagyok mindenért és mindenkiért. Ha elmém elcsendesedik, akkor megjelenhetnek a csönd teljességében, a tér-tudat-üdv szavakkal is alig kifejezhető nem-kettősségében fölébredhet az én-vagyok érzése, a megfigyelt megfigyelő választás nélküli állapotában vagyok, amelyben minden benne van.

Ha erőlködés és akarás nélkül a figyelem éber állapotában maradok, ahol csak ámulva nézem a finom energiákat, és ha folyton tudatában vagyok minden sejtemnek, az egész energiamezőmnek, akkor a külső világ ingereire történő mechanikus válaszaim leállnak, és érezni kezdem minden lény szívdobbanását. Hallom a kövek néma és fájdalmas kiáltását, látom a fák élő nedveinek állhatatos áramlását, megérezem az állatok szeretetét és állapotát, és beléphetek a „másik” ember lélek-középpontjába, egyszerre minden középpontba, ahonnan milliárd világ-egyetem nyílik.

A női fizikai test körül egy finomabb energiájú, éteri test vibrál, amely a női fizikai test tökéletes párja, férfi formájú finomtest, aki folyamatosan átöleli a női fizikai testét. A férfi fizikai test körül női formájú finomtest rezeg, aki elmondhatatlan gyönyörűségben öleli át a férfi fizikai testét, ez az androgynos. Ha valakinek a fizikai

testét egy olyan emberlény öleli át, akinek fizikai teste a tökéletesnél is jobban illik a finomtesti formába, akkor önmagát azonnal megtalálja abban az ölelésben. Ha a fizikai test öleli csupán a fizikai testet, akkor durva távolodás történik a szakrális öleléstől. Ha étertested öleli meg a másik lény finomtestét, akkor, ha nem is tökéletes, ám szakrális ölelés jöhet létre. Hogyan ölelhetsz finomtesteddel – mivel finomtested a finomabb és durvább szellemi energiák (gondolatok, érzelmek, belső beszéd) finomérzékszerveit hordja, ezért belső beszéddel, mantrával megölelhető. Finomtestet ölelő belső mantra akkor jut el a másikhoz tisztán, ha nem közvetlenül, hanem az isteni szűrőn át küldöd, ezért nem is a másik finom testének mondod, hanem az isteninek, aki majd olyan módon kézbesíti, hogy az minden képzeletet felülmúló örömet teremt.

A szolid tudás az ember gyökere.

A szolid tudás a fátyol fellebbentése, a női nem-érzéki ölelése, az emberi bölcsesség (a nem vurgális, önmagával szemben eretnek, mélyen felkavaró anthroposophia-psychosophia-pneumatosophia) – az ember gyökere. Az ember ma egyszerre érezheti és élheti át a természetben lüktető gyökerét és az egyre fényesebben ragyogó felelősség-koronáját. A szolid tudásban gondolatfelhőink viharos mozgása lelassul

majd leáll, az önhipnotizáló gondolatszemek széteszlanak és átalakulnak a szabadság és szeretet fény szemcséivé, ez az önbeavatás, életünk csendesen sugározni kezd, áttetszően és alig észrevehetően bevilágítja az életteret.

Köszönöm, azt írod: *„soha nem leszek képes teljesen érthető lenni, még a magam számára sem, de hát ilyenek a világi dolgok.”* (Várhegyi Miklós) Lám, amit egymásnak írunk, látszólag nem érthető, természetesen rövid leveleinken, az íráson túl, a mélyben, a háttérben él és érik a megértés, olykor a megtérés, azzal, hogy hozzá érsz a szívemhez. A *szolid tudás* óriási téma, és nincs neki irodalma, csupán néhány halvány jelzés áhítja. *„A szolidat kívántam, azt, amit mindenki elérhet, minden különös képesség nélkül. Ez a normális.* (Hamvas Béla) Anélkül, hogy leírnám, vagy megfogni próbálnám, értem és érzem, hogy a *szolid tudás* a tudás hegyi hierarchiájában a hegyeken túl van... Anélkül, hogy definiálnád, a *szolid tudásról* azt írod:

„...végülis ezen dolgoztam mindig, hogy megtaláljam ezt a fajta gondolkodást. ez egy egészen magas szint (vagy legalábbis más szint) ahhoz képest, mint amikor az ember erőlködik, próbálkozik, újra és újra nekifut, és persze lesz egy kis földhözragadt eredmény, ami nem kapcsolódik az ember gyökereihez... az utóbbi húsz évben egy hihetetlen szellemi pezsgés indult meg a világban, ami kapcsán az emberi értékek, és a különböző súlypontok helye teljesen átren-

deződött. az ember őstörténetével (és egyéb területekkel) kapcsolatban olyan felfedezések és elképzelések születtek (és persze születnek folyamatosan), ami megváltoztat minden eddig lehetséges kérdés- és problémafelvetést... az már látható, hogy a régi megalvadt egzisztenciák ezzel súlytalanná válnak, és az ember számára egyáltalán fontos pontok áthelyeződtek (a testben, a lélekben és a szellemben is)."

„az utóbbi időben olyan kutatások, felfedezések születtek, olyan szilárd tények merültek föl, ahogy említettem, ami alapján kiderült, hogy ami eddig mítosznak stb. tűnt, az az ember valóságos és konkrét útja, feladata és célja. hosszú és fáradságos út ez, nem is egyszerű, de a stabil alap megszerzése után egyre mélyebbre és mélyebbre vezet.”

Egész életemben a nem-másikat keresem, a Kikutathatatlant, a Megfigyelhetetlent, a Megnevezhetetlent, az Elképzelhetetlent, a Kimondhatatlant, aki valójában én vagyok. Ehhez az út a *szolid tudás*: nem akadályává válni a lét áramlásának. A szavak, elhullott madarak, földi értelmetlenségükből föltámadnak, életre kel mély és osztatlan jelentésük, valódi és igazi életük, a Csönd égi óceánjában repdesnek, mint a *szolid tudás* eleven madarai, s alig várják, hogy velük szálljunk. Amikor kimondom eleven rezgésben, a *szolid tudás*ban megtalált szót, olyan az, mint amikor az univerzum kimond egy csillagot.

Négy menekítő meghívás

*„Ereszd neki sarlódat és arass,
mert eljött az aratás ideje,
és a vetés már érett a földön.”
(Jelenések Könyve 14,15)*

Az elmúlt hónapokban és hetekben kemény kutatást folytattam, a legcsekélyebb utalások és nyomok alapján, egy aktuálisan teljes és rejtett tudás után, amely az ember (mindannyiunk) átfogó tudása arról, hogy mi a gyökerünk, feladatunk és célunk itt és most és mindenhol és mindig. A tudások káoszában találtam négy-irányú iránytűt, és ez itt van, megkaptuk vagy lehet, hogy visszakaptuk, és most megosztom minden tudásra-éhezővel ezt a tudáskenyeret. Sorsfelvilágosító és sorsfordító, tudat-átalakító tanítások ezek.

Négy egybehangzó, és súlyosan aktuális tanítás: Dubravszky László, Michael Newton, Rejtett Kéz és RÉ. Kettő emberi szellemmel elért-kikutatott-megtapasztalt és kettő emberentúli. Négy könyv, négy megszólalás, amely megadhatja az ember (mindannyiunk) szellemi koordinátáit a jelen formaözünetében. Négy rendkívüli közlés, négy támaszték, értékelésük nem feladatunk, ugyanakkor e tanítások megismerése

segíthet kialakítani alapállásunkat ebben a kritikus időben.

*

1. Dubravszky László (1905-1999) 54 éven keresztül foglalkozott behatóan antropozófiával, s nemcsak az elmélet tanulmányozásával, hanem meditációval és asztrozófiával. A legnagyobb érdeme, hogy Steiner 12 könyvét és 6000 előadását korának homályától kitisztította, mai egyszerű és friss lélegzetté alakította. Megdöbentően száraz, ahogy ír, de ez a rezgés mégis szenvedélyesen tárgyilagos. Nem akar segíteni. Többet akar... Ha Dubravszky nem végezte volna el az antropozófia kitisztítását és esszenciálását, akkor Steiner tanításait mint áttekinthetlent és feldolgozhatatlant kidobhatnánk. Dubravszky azt mondja, hogy aki megszerzi az okkult tudomány kapujának a bejárati kulcsait, a világ és a saját életének, az ember feladatának és céljának egészen más, sokkal magasabb rendű szempontból való szemléletéhez jut, mint a mai kor művelt embere, az átlagról nem is beszélve: *„s ha nem áll meg a kezdeti fokon, akkor nagy kozmikus perspektívák és horizontok nyílnak meg előtte, és egyre tisztábban érzi, sőt átéli, hogy nem tehetetlen porszem, hanem kozmikus lény, a Kozmosz tagja, akiben óriási erők szunnyadnak és tőle magától függ, hogy ezeket az erőket hogyan bontakoztatja ki...”*

2. Michael Newton *Lelkünk útja* című könyvét 1994-ben tette közzé, amelyben interjúkat és kommentárokat közöl a köztes-létről, már amennyit földi nyelven és fogalmainkkal meg lehet mutatni. Túlásoktól mentes és kiforrott hipnózistechnikát alkalmazva beszél arról, amiről mindannyian tudhatunk, és mégsem tudunk semmit vagy alig valamit. Isaac Newton fölfedezte a Naprendszer bolygóinak mozgását leíró törvényt, Michael Newton a lélek mozgásának szabályrendjébe vezet be. Ennek lényege, hogy az ember halhatatlan lelke újra és újra leszületik a Földre, mégpedig előre vállalt programmal és feladatokkal, amelyek különböző utakon egyetlen célhoz vezetnek, hogy az ember a szabadság és szeretet megvalósítója legyen. Michael Newton pacienseinek beszámolóí arról tanúskodnak, amiről a hagyomány szent könyvei – ma már mindenkinek hozzáférhetően, de – kevesek számára felfoghatóan beszélnek.

3. Rejtett Kéz azt mondja, hogy luciferi-csoportjának-családjának az a feladata, hogy „becsapja” az embert, azzal, hogy az ember számára (számunkra) szenvedést teremt, azért, hogy az ember kilépjen (kilépjünk) a szenvedésből. Rejtett Kéz mondja: *„nekünk negatívnak kell lennünk. Ez az amiért ide lettünk küldve. Ez a mi szerződésünk/egyezségünk és ez mindig segíteni fog titeket... Negatívnak lenni nagyon nehéz nekünk,*

nem a fizikai szinten (a karakterek, amiket játszunk, élvezzik a szerepüket, mert erre lettek programozva), de spirituális szinten ez nehéz. Mi meghaladtuk az alacsony negatív rezgésű korszakokat már korábban. Mi vagyunk a Fény és mi vagyunk a Szeretet. Ez nagyon nehéz dolog spirituálisan, hogy negativitást teremtsünk, de megcsináljuk azért, mert szeretünk titeket, és a ti magasabb javatokat szolgálja végül. Mondhatjátok, hogy ez a mi Áldozatunk amit tettünk/teszünk azért, hogy az Egy Végtelen Teremtő szolgálja legyünk, és nektek is Testvéreink az Egy-ségben. Emlékezz, mi mindannyian csak egy nagy régi játék miatt vagyunk itt, ahol beleegyedtünk abba, hogy elfelejtjük valójában kik is vagyunk, és az emlékezésben talán megtaláljuk egymást még egyszer újra, és ismét tudni fogjuk hogy Egyek vagyunk.”

Látható, hogy Rejtett Kéz tanítása önmagában csak bizalommal és bizonyos paradox hitttel volna fogható. Mivel (emberentúli tanítása) luciferi közlés-paradoxon, azaz nem ellenőrizhetjük, hogy igaz vagy hamis, ezért e tanítás önmagát számolná föl, hogyha nem volnánk képesek kétség- és félelemmentes emberi tudás és tapasztalat körébe vonni, ezért a luciferi közlés Steiner-Dubravszky emberi tanítások alapozása nélkül számunkra gyökértelen.

4. A negyedik RÉ tanítása, amelyre „Rejtett Kéz” azt mondja: „ez a legpontosabb nyilvános

információ, ami jelenleg a Földön elérhető”. Ré minden atomot, lényt, embert, Jahvét (beleértve a szeretetet és a fényt) az Egység Törvénye torzulásának (distortion) nevez. A torzulás azt jelenti, hogy lényünk és tudásunk az Egy különböző szintű származéka, torzult része. Ré a dualitás kifejeződéseként fény/szeretet– és szeretet/fényről, valamint tanítás/tanulás– és tanulás/tanításról szól, amelyek nincsenek külön, hanem egymást feltételező kiegyenlítetttségben. A Földön és minden bolygón, amire harmadik dimenzióbéli élet költözik, alapvetően 3 ciklusból áll a fejlődés útja. Egy ilyen ciklus hossza mintegy 25-26 ezer földi év (1 precessziós év). A ciklus végén lehetőség van a megvilágosodásra, pontosabban, akkor történik egy mérés, ami meghatározza, ki az, aki továbblép a következő fejlődési szakaszba, jelen esetben a negyedik dimenzióba. Ré ezt az eseményt „aratás”-nak hívja. Ekkor általában 10 százalék körüli azok aránya, akik megvilágosodnak, a másodikban 60 százalék körüli szokott lenni. A Föld ettől eltérő eset. A Föld rendkívüli kísérlet arra, hogy egy ilyen vegyes társaság hogyan jut el újra a megvilágosodásig. A Földön nagyon alacsony az eddig megvilágosultak száma: az első ciklusban senki sem, a másodikban csak 150 lélek világosodott meg. A harmadik ciklusnak korunkban van vége. Ahhoz, hogy valaki továbbléphessen, legalább „51 százalékban” a másokat segítő úton kell járnia. A Földet hamarosan a

másokat segítők fogják lakni. Ez a mérés-
megmértetés: „aratás” most folyik és jelenleg
tetőzik.

*

Ez a tudás, ami e négy irányból összeálló (em-
beri makro- és mikrokozmosz, emberentúli
kényszerítő és segítő) eleven tudás, olyan illú-
zió, amely számol önmagával, mint illúzióval,
ugyanakkor ez az önmagunkban felvillanó
torzult valóság fénye, ám ebből az elkülönült
majdnem nyolcmilliárdnyi földi nézőpontunk
fokozódó torzulásából nézve olyan valóságtö-
redék, amelynek belátása vagy felfogása szá-
munkra csaknem reménytelenül elérhetetlen.
Csoda már az, ha valaki közülünk olvashatja
ezt a négy megszólalást, amely kimenekíthet
jelenlegi tudat-torzulásunkból. Ezekben a
könyvekben – legyen az emberi vagy emberent-
úli tanítás – Önmagam szólok önmagamhoz.
Mert kétféle módon világosíthatom föl önma-
gamat: belülről vagy kívülről szólok hozzám. A
belső út az a nyílegyenes ösvény, amelyen az
advaitin és dzogcsen mesterek példája jár előt-
tem, amelyben megtalálom az önmagamat
megfigyelő megfigyelhetlent. A külső út,
amelyben a legmagasabb szintű tanításokban
oldódik fel elkülönült önmagam, amikor fölís-
merem önmagamat mindenben. Most erről, a
külső tanítások végtelen fényében való feloldó-
dás esélyéről van szó. Ez az esély olyan rendkí-
vüli, hogy Te, aki most az esélyedhez – az em-

beri és emberentúli tanításokhoz – elvezető bevezetést olvasod, könnyen félreértheted és magadtól eltorlaszolhatod. Ezért ne legyen nagyobb hangsúly mindezen, mint lélegzeteden.

*

Itt van ez a négy könyv, amelyek sürgős önfelvilágosításunk lehetőségei ebben a kritikus időben. Amit ide tártam, annak jelentőségét tovább nem magyarázhatom.

A spirituális keresés vége

Ébredéseim sorában az első álom volt, pontosabban egy álomból riadtam fel: zuhanok egy véget nem érő zuhanásban egy fekete örvényben vagy végtelen tölcsérben, a félelem és tudatlanságenergia-kígyója tekeri-feszíti kereszt-re lényemet, és rázkódva-zokogva ébredek, miközben vigasztalva ölel magához anyám. Ez egy visszatérő álom volt, de már régóta nincs meg ez az álom, és nincs meg az a félelem, de megvan az az ölelés, örökre velem marad ez az ölelés. Ebből az ébredésből egy kérdés, egy tudás, egy feladat fakad: át tudom-e adni az ölelést, az óvó és megnyugtató, örök biztonságot adó, szeretet-ölelést.

Ébredéseim sorában a második az első szerelmem első csókja volt, amikor a nyári úttörőtáborban sátorban feküdt az ágyon, én pedig órákon át előtte térdeltem, míg érinteni mertem a kezét, míg végre megcsókoltam és megöleltem. Akkor – bár lehetetlen emlékezni a csókra – az egész ragyogó, édes és örökre titokzatos életet csókoltam, és az ő ajkán a teljes létezés lüktetett át, és még azon is túlról a létezést teremtő gyönyört csokolthattam vissza.

A harmadik ébredésem, lányom születése volt. Amikor először fogtam kezembe, és nem

értettem, hogy honnan jön, hogyan keletkezhetett ez a kicsi lény a semmiből, aki már akkor egész volt, kész volt, és csupán hibáimat halmozhatom rá, pedig elég neki és főképp nekem, hogy ölelhetem.

Aztán jöttek újabb ébredések és ölelések, amelyek által érzéseim tapasztalatokkal telítődtek, érzéseim érzéketlenségeimmel szennyeződtek. S ha mindent, amit tapasztaltam, hallottam, olvastam, láttam, egyszer csak eldobhatnám, s ott maradhatnék teljesen üresen, akkor talán rájönnek egyszer, hogy nem Isten, nem az univerzum, nem a tenger a legnagyobb titok, hanem a „másik” ember.

Amit mondok, nem a Te tapasztalatod, de még csak nem is az Én tapasztalatom, hanem a számomra meg nem nyilvánultból érkező, bennem felvillanó, rajtam átszűrődő, torzuló manifesztációi az engem kielégzőnek, aki általam tapasztal tudatosságom torzulásainak szabadságában..

Születésem egy engem szerető entitás kielégzése, aki egy nálánál is nagyobb entitás kielégzése, aki a nagyobb entitásnál is hatalmasabb megnevezhetetlenek a kielégzése, aki... – s ezt a beláthatatlanul táguló sort nem tudom addig folytatni, hogy valaha is a végére jussak – e szavak az én kielégzéseim.

Aki kielégzett ugyanaz, aki majd be fog lélegezni – nem Isten, hanem felőlem nézve ember-

fölötti tulajdonságú és rendkívüli hatású entitás, aki abban is hasonlít rám, hogy őt is az ő „istene” lélegezte ki, de az ő „istene” sem Isten – mert belátható és beláthatatlan távolságban: nincs Isten, hanem mindenütt valamilyen szintről kilélegzett entitások: isteni-gyermekek, láthatóak és még-nem-láthatóak népesítik be a kozmoszt. Valamennyien, szabad ölelésben, istengyermekek vagyunk.

A lélekzet a rezdületlen tudatosság lélegzete, ez a beláthatatlan kozmikus Csendes óceán, az amiből vagyok, ez a szeretet és szabadság tartalom nélküli, differenciálatlan óceánja, amiben megfürödhet bárki, aki léleklizik..

A kilélegzett szó, szellem és lélek, ahogy testté válik. Ahogy a lélek életútja során szóvá válik. S ahogy a test tudattá ég. Életem, ez az eget füstölő fáklya.

Ahogy testem középpontja oly forróvá válik, mint a Föld középpontja, s ahogy a Föld középpontja oly a forróvá válik, mint a Nap középpontja.

A Logosz-Krisztus középpontjáról van Szó...

A fa vagy a dohány, ahogy ég, áldozatuk bemutatja, hogy a látható a láthatatlannal feltétel nélkül, teljes önátadásban hogyan válik eggyé.

Ölelésem a szeretet kicsiny kis tüze. Átölelni egy fát, átölelni egy állatot, megölelni a másik embert. Ölelni a titkot. Ez lehet a spirituális keresés vége.

Buddha dharmatanítása nyolcvannégyezer ajtót nyitott a megvilágosodáshoz – ennyi hajnal és reggel, ennyi ébredés egy élet során nincsen adva az embernek. Vissza kell jönnöm, és tanulni tovább. Még mielőtt felébredtem volna, úgy éreztem, hogy a felébredés nem lesz elegendő. Minden tisztelet azoknak, akik elérték a megvilágosodást. Leborulok azok előtt, akik azonnal hazaértek. De nem mehetek még haza, még nem ébredhetek fel. Még nem lélegeztem ki magamból minden lélegzetet, még nincs mit hazavinnem, még meg kell ölelnem minden „másik” embert. Még meg kell ölelni azokat, akik még az úton vannak, toporognak, eltévedtek. Ehhez a mindent átölelő öleléshez kell ez a *szolid tudás* és tengernyi tudatosság. Azt a *szolid tudást* szeretném majd hazavinni, hogy megtanultam ölelni, és megöleltelek.

Utazás a Holdból a Napba

Mindannyian úton vagyunk. Mindannyian – pars pro toto – istenek vagyunk. Mindannyian isteni struktúrákat és látható vagy még-nem-látható érző lényeket érzékelünk érzéki és olykor nem-érezéki módon. Velük igazodunk.

Hogyan keressem meg én-önmagam. Mivel az Univerzum – és benne az Ego-verzum, a látszólag elkülönülő én-önmagam árnyéka (heteronizált auton) – elképesztően szövevényes, ezért szükség van térképekre. A tanítások térképek az úton. A térképek az igazi tudás analógiái a szövevényes úton. Az igaz tudás mágikus tapasztalás. A szent könyvek aranyporos térképek. A „hagyomány” sosem ismerte magát „hagyománynak” (Várhegyi Miklós).

Az arany – a (három királyok) bölcsesség(e) – „mennysége” nem változik... Néhányak könyvében megcsillan az aranypor. A szétszórt aranyport összegyűjteni egy nagy könyvben.

Heidegger azt mondja, hogy már csak egy Isten menthet meg minket. Tolle azt mondja, hogy a belső csend fogja megmenteni és átalakítani a világot. Powys azt mondja, hogy ávizsszárbán

hoztuk le a tüzet az égből, és könyvben visszük vissza... „Próbáljunk meg csendben maradni, hagyjunk teret Isten szépségének” – írja Ferenc pápa karácsonyi twitter-üzenetében... „Az igaz – nem szép...” - 真实可信的话不漂亮 (Lao-ce).

Ananda Kentish Coomaraswamy felvetette, hogy meg kellene szerkeszteni a keleti és a nyugati világ nagy tradícióinak enciklopédiáját, hogy általános referencia könyvként szolgálhasson mindazoknak, akik keresik saját hitük megerősítését más orientációjú emberek analóg tapasztalásaiban; egyazon végcélhoz vezető utakról is beszélt, mint közös ideálhoz, aminek komoly megvalósítása a borzalmas katasztrófától megmenthetné az emberiséget. Ám egy ilyen antológiát összeállítani – akkora feladat, amitől még a rettenthetetlen és lankadatlan elme is visszariad. Van-e valaki, aki mégis képes megcsinálni? Annak a harvardi diákcsoportnak, akik előtt Coomaraswamy ezt a bölcs útmutatást elmondta, tagja volt Whitall N. Perry, aki komolyan vette a feladatot. Aztán 1971-ben, Perry szerkesztésében megjelent, 1144 oldalon, egy rendkívüli könyv: *A Treasury of Traditional Wisdom*. Lehet, hogy nem kell száz könyv. Lehet, hogy nem kell egy kis ládányi könyv sem. Lehet, hogy elég lesz – ez az egy.

A könyv – könny is. Te – és én is egy (olvasatlan) – könyv vagy(ok). Aki (s)ír – nem elég tiszta.

Az Aranykor a könyvekbe húzódott vissza. Egy kis por a könyvekben: *„Az aranykor nem történeti korszak, hanem állapot, és ezért minden időben jelen van; csak attól függ, hogy van-e valaki, aki megvalósítja.”* S ha rátekingünk korunkra, az olyan, mint *„...ha az ember a hegytetőről a síkságra néz, úgy látja, hogy a tájat fénylő aranypor vonja be.”*

Hamvas Béla világviszonylatban is egyedüli tanítónk, mert írásai legjavában – aranyporában – megvalósította az egyetlen elfogadható szellemi követelményt: a mű legyen Szentírás!

Bármely nagy gondolkodót-tanítót csupán tévedéseiben érhetjük utol, lábnyomunkkal eltapossuk lábnyomát, ami követhetetlenül tűnik el felettünk az éggel egybekelt hegyen.

Az élő száz legbefolyásosabb spirituális tanító listájára felvett Dolores Cannon (1931-2014), aki regressziós hipnoterápiája során a magasabb világokból hozott át rendkívüli tudást... Dolores utolsó üzenete aranyporát szórja ránk: *„messze az angyalok fölött vagytok”*...

Az aranypor az istenek megőrzött csontja.

Isten neve – avagy az átok transzformációja

Böjte Csaba szerzetes, az erdélyi árvák megmentője mondja: „Én nem a bevándorlóktól félttem Európát, hanem a lagymatag keresztényektől. Az a természet rendje, hogy az a népcsoport, amely vegetál, amely nem alkalmas rá, hogy az életet továbbvige, elsorvad, kihal, lehúzzák a lefolyón, és a helyüket elfoglalják azok a népek, amelyekben van életerő, lendület, bátorság, Teherbe ejtik feleségüket, csobogó élet veszi őket körül. A mai Európa langyos állóvíz, ahol sok ember egyik legfőbb gondja a fogyókúra, az alakformálás és értéktelen, csillogó kacatok gyűjtése, a testet, lelket megrontó élvezetek utáni hajsza. A Jóisten, úgy látom, a migrációs kérdéssel egy jó nagy fakanalat ragadott, és elkezdte kavarni ezt a hatalmas fazekat. Isten azt szeretné, hogy térjünk észhez, térjünk meg, különben elveszünk.”

„Magyarország nem keresztény ország, Magyarország egy szekuláris állam... Nem vagyok keresztény, ahogy más vallásom sincsen... De jónak lenni, embernek lenni, az szerencsére nem kereszténymonopólium... Amikor legközelebb elhangzik a 'Magyarország keresztény ország' meg a 'mi, magyarok, keresztények vagyunk', akkor tessenek hozzágondolni legalább, hogy kivéve Ceglédi Zoltán.

Nem vagyok rá büszke, nem is szégyenkezek miatta, csak szeretném közölni, hogy nem rólam és nem az én nevemben beszél – megkérdőjelezhetetlenül magyar vagyok, de nem, nem vagyok keresztény.” – mindez egy személy generális és individuális felkavaró identitásválsága.

Tanítottjaim (nem tanítványaim) részben ilyen (megszólíthatatlanul makacs) lelki-tudati állapotban vannak. Vagy szélsőjobb, vagy liberális érzülettel utasítják el az aktuális Magyarországot, ami nem Mennyország (és benne engemet is, aki nem brahmin) – vallástalan és álvallásos mintájú (tradícióellenes) magán-etikákkal. Amit mondhatnék halkán („Keressétek először Istennek országát” Mt 6:33), hogy én is keresem... És úgy hallottam, s minden reményem ebben van, hogy *„az Isten emberré vált, hogy az ember Istenné válhasson”* (Fritjof Schuon).

Itt most érdemes megkülönböztetni az együttérzést (συνπάθεια – συμ „együtt”, πάθος „szenvedés”) és az azonosulást (identificatio – az idem-ből: „ugyanaz ’mint fent’”). Az együttérzés alapvető minőségi foka az a krízis (κρίσις), amely nem-választható katarzist (κάθαρσις) hoz létre bennem, és kvintesszenciája a szeretet. Krízis nélkül nincs katarzisz, katarzisz nélkül nincs... Folyamatos krízisekben élünk, mindig esedékes az együttérzés-lehetősége. Azonban ez csupán körforgalom.

Az út az alapkérdésén keresztül vezet tovább: kivel-mivel azonosítom önmagammat? Identificációmon múlik benső harcom. Az alapkérdéshez vezet vissza: Ki vagyok én-Én? Ki ez az Én...

Amit idéztem fentebb („nem vagyok keresztén”), azzal nem azonosulok ám együttérzek, ráadásul apokaliptikus hangjával krízist okoz, mert kíméletlenül rákérdeztet kereszténységem minőségére – ami azt jelenti: krisztusi, Krisztushoz tartozó. Tartozom.

Mondatok Baranyi Tibor Imre előadásából (2015 őszén a Last Exit-ben):

„Az emberiség gyökér-eltévelyedése: a materializmus.²

„A világ az én tudatomban van, én el tudom hagyni a sötétkort - de ez az emberiség számára: utópia.”

„Alászállás végső stádiuma: mindenki szellemi megbetegedése, örülete...”

„Amikor az ördög is megbetegszik, akkor már hiába kopogtat a kolostor ajtaján...”

A Dalami Láma a mondja:

„...a huszadik században [...] több mint 200 millió ember halt meg a háborúkban vagy más konfliktusokban. Most látni az előző századból tovagyrúzó vérontást ebbe a századba. Ha inkább az erőszakmentességet és a harmóniát hangsúlyozzuk, akkor egy új kezdet hírnökevé válhatunk. Ha nem teszünk komoly kísérletet a békéért, mi továbbra is visszajátszani látjuk az emberiség 20. században tapasztalt súlyos

testi sértéseit és káoszát. Az emberek azt akarják, hogy a békesség vezesse az életet. A terroristák rövidlátók, és ez az egyik oka a burjánzó öngyilkos merényleteknek. Ezt a problémát nem oldhatjuk meg egyedül imádsággal. Én buddhista vagyok és hiszek az imádság erejében, de ezt a problémát az emberek teremtették, és most Istent kérjük, hogy oldja meg. Ez nem logikus. Isten azt mondaná, oldjátok meg magatok, hiszen ti hoztátok létre. Az emberi értékek, a harmónia, az összetartozás szisztematikus megközelítésére van szükségünk. S ha belevágunk ennek megvalósításába, akkor ez a század, reményeim szerint, más lesz, mint az előző. Mindenkinek ez az érdeke. Dolgozzunk hát a békéért a saját családjunkban, a társadalomban, és ne Istentől, Buddhától, vagy a kormányoktól várjuk a segítséget. [...] Egy nép vagyunk."

„Dolgozzunk a békéért, és ne Istentől, Buddhától, vagy a kormányoktól várjuk a segítséget.”

Ima = az ember könyörög Istenhez...

Meditáció = Isten szólhat az emberhez...

Ferenc pápa mondatai egyik reggeli miséjéből:

„Isten sír a világháború miatt.”

„Az egész világ háborúban.”

„Jézus könnyekre fakadt.”

„Ma Jézus sír: mert mi a háború útját választottuk, a gyűlölet útját, az ellenségeskedés útját. Közeleg a karácsony: lesznek fények, lesznek pártok, fényes fák,

még betlehemes jelenetek is – minden ékességbe öltözik – miközben a világ folytatja a háborút.”

„Mindenhol háború van ma is, és gyűlölet.”

„Mi marad? Romok, több ezer gyermek oktatás nélkül, oly sok ártatlan áldozat, miközben a fegyverkereskedők zsebébe gyűlik a pénz.”

„Az Úr szólt: Átkozottak! Azok férfiak, akik a háborúznak, akik a háborút létrehozzák, legyenek átkozottak, ők a bűnözők.”

„...az egész világ háborújának nincs, nem lehet oka – és Isten sír. Jézus sír.”

Ferenc pápa a Bibliára utal, a metafizikai tradíció egyik reziduumára, amely mégis összekapcsolhat engemet (is) a közölhetetlen titokkal és a kifejezhetetlen szenttel, amely valójában csak a közvetlen átélés során tárulhat fel a kettősség nélküli és nem-választható tudatosságban. A Bibliában az első átok a kígyó felett kimondott isteni ítélet, a második átok Ádámra vonatkozik, de nem a személyre, hanem „Adamach”-ra – a verítékes földre. A harmadik átok Káiné, aki testvére vérével öntözte a földet...

Az Ószövetség, főképp Mózes öt könyve, telve van átkokkal, amelyek lényege: *„Átkozott, aki nem marad ennek a törvénynek szavai mellett, s nem teljesíti ezeket tetteikkel!”* (2 Mózes 27,26). Az átok útján nemesedik meg Jób és Jeremiás és mások élete...

Jézus először a fügefát átkozza meg (Mk 11,21). A fügefa a szőlőfűrttel együtt évezredek óta Izrael jelképe. A jólét, a bő termés jelképe ez a tíz hónapra keresztül gyümölcsöt termő fa. A fügefa szimbolikus jelentőségét jelzi az, hogy Buddha egy fügefa alatt világosodott meg, s lett Buddhává. A muszlimoknál a fügefa a mennyország fája. Jézus a fügefa megátkozásával előrevetíti az Isten fiát fel nem ismerő és Jézust kereszthalálra küldő Izrael sorsát. Azt a sorsot, amelyre Izrael önmagát ítélte. Jézus önmagát jelöli meg az élet hordozójául (Jn. 14-6.). Aki Jézust tagadja meg, az az életet tagadja meg.

Krisztus második átkát már a mennyben, az utolsó ítélet során jelenti ki: *„Távozzatok tőlem átkozottak az örök tűzre, amely az ördögnek és angyalainak készült, mert éheztem, de ennem nem adtatok, szomjaztam, de innom nem adtatok, vándor voltam, de be nem fogadtatok, mezítelen, de föl nem ruháztatok, beteg voltam és börtönben, de föl nem kerestetek.”* (Mt 25,41-43)

Jézus a hegyi beszédben kijelenti, hogy minden átok transzformálható: *„Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, a kik háborgatnak és kergetnek titeket.”* (Mt 5,44) Mindazonáltal az isteni átok is átalakítható – áldássá...

„...Minden gondolkodás számára elgondolhatatlan a gondolkodás feletti Egy, és minden értelem számára kimondhatatlan az értelem feletti Jó, amely minden egység egyesítő egysége és lényegfeletti lényeg s felfoghatatlan ész és leírhatatlan értelem, az értelem, az ész és a név számára hozzáférhetetlen, másként létezik, mint a létezők, s bár a létezés oka mindenk számára, maga mégsem létező, amennyiben minden lényegen túl van, s amiként érvényesen és érthetően ő maga tette világossá önmagáról...” (Pseudo-Dionüsziosz Areopagitész: Isten nevei)

Az őszben, fogyó nappalokban Isten nevein tépelődtem. Nem baj, ha nem tudom vagy nem ismerem föl a nevét, ha nem találok rá szavakat a nagyon öreg szavak között sem, mert az emberi élet valódi célja, hogy elinduljon Őhózzá; napfényben vagy hókristályban, két szívdobbanás közötti csöndben, a végtelenbe és határtalanba növekedve, vagy befelé sétálva, keresztül minden reményen és a semmi látóhatárán túlra...

Lélektorlódásban

Az ember határon élő lény. A határ egyik oldalán a csillagporos kövek, növények és az állatok serege néz fel ránk, a határ másik oldalán az angyalok, arkangyalok és Isten néz le ránk. Az angyalok láthatatlan tükörcarcaink, akik minden erejükkel az égi vállalásunk szerint próbálnak földi utunkon tartani.

A magyar Szentírás πνεῦμα-nak (pneumának=léleknek) nevezi az Istenség harmadik személyét, mert Ő az „igazságnak Lelke” (pneuma) (Jn. 16,13.), aki által Isten mindenütt jelen van.

Ugyanez a szó fejezi ki az Isten angyalainak lényét és természetét: „szolgáló lelkek”-nek (pneuma) nevezve őket (Zsid. 1,14.).

De a bukott angyalokat is ezzel a szóval nevezi meg Isten Igéje, őket viszont „gonosz lélek”-ként (pneuma) említve (Csel. 19,15.), máshol pedig „tisztátalan lélek”-nek (pneuma) (Mk. 5,8.) nevezve. Krisztus is ilyen tisztátalan lelket űzött ki a megszállott beteg emberekből, és a tanítványainak is erre adott hatalmat.

Ez a szó igen gyakran szerepel az egész ember megjelölésére. Eszerint „valamely lélek (pneuma) nem vallja Jézust testben megjelent Krisz-

tusnak, nincsen az Istentől” (I. Ján. 4,3.). „A ki pedig az Úrral egyesül, egy lélek (pneuma) ő vele.” (I. Kor. 6,17.).

Nem ritkán fordul elő annak megjelölésére is ez a szó, amit Isten a teremtéskor lehelt bele az emberbe. Ezért mondja Jakab azt, hogy „amiképpen holt a test lélek (pneuma) nélkül, akképpen holt a hit is cselekedetek nélkül” (Jak. 2,26.). István is ezért imádkozott úgy: „Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet (pneuma)!” (Csel. 7,59.).

A magyar nyelv a lélek szóból képezi az embert betöltő érzelemvilág fogalmának kifejezésére szolgáló szavakat is: „mert jóllehet a lélek (pneuma) kész, de a test erőtelen” (Mt. 26,41.); „az igazi imádók lélekben (pneuma), és igazságban imádják az Atyát” (Jn. 4,23.). A „lélek” szavunkhoz társítva ezért beszélünk lelkületről, lelkierőről, lélekjelenlétről, lelkiéletéről, lelkivilágról, lelkiismeretről, lelkifurdalásról, lelketlen emberről, lelkesült állapotról...

Az apostolok nem tettek különbséget a két szó (πνεῦμα és ψυχή – pneuma és pszükhé) között, teljesen szabadon, hol az egyiket, hol a másikat használták írásaikban...

Pszükhé

„Az embernek Fia... azért jött, hogy... adja az ő életét (pszükhé) váltságul sokakért.” Mt. 20,28.

„Felette igen szomorú az én lelkem (pszükhé) mind halálig!” Mt. 26,38.

„A jó pásztor életét (pszükhé) adja a juhokért.” Jn. 10,11.

„Most az én lelkem (pszükhé) háborog;” Jn. 12,27.

„Nem hagyod az én lelkemet (pszükhé) a sírban” Csel. 2,27.

Pneuma

„Jézus azonnal észrevehé az ő lelkével (pneuma)” Mk. 2,8.

„Ő pedig lelkében (pneuma) felfohászokodván” Mk. 8,12.

„Azon órában örvendezte Jézus lelkében (pneuma)” Lk. 10,21.

„Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet (pneuma).” Lk. 23,46.

„Elvégeztetett! És lehajtván fejét, kibocsátá lelkét (pneuma).” Jn. 19,30.

*

A Földön lélek-karmatorlódás van. Emberek sokasága érkezik le és abban a pillanatban elfelejtik, hogy miért jöttek. Az afrikai nyomorúság egyéni és kollektív karmák szinergiája: az Édenből (Mennyország helyett) Pokollá züllesztett élet. A benső kín külső szenvedéssé válik. Mindez a tudattól (Szent Szellemből – pneumából – való részedésünktől) függ. Hiába csinálsz esőt, adsz vizet, ételt, gyógyszert – azok csak a test aktuális éhségét csillapítják. A tudat nem

változik. Senki sem menekülhet meg önmaga elől. Afrika egyre mélyebb kínban merül el.

Isten nem heteron. Csöndje: mindent átható jelenléte - az autonban, önmagadban adja a jeleken túli választ kínzó kérdéseidre. Mindehhez benső elvonulás vagy külső trauma vezet el.

Most a külső traumát választottad. Veszélyes ez a tapasztalás. Eltömít-betapaszt és lélekrepedéseket okozhat. Buber az Én-Te -viszony hangsúlyának képletét kibővíthetjük. A képlet gazdagabban: Én-Isten-Te(=Én). Nem „szólíthatom” meg a „másikat”, csak Istenen keresztül. Minden forma akaratóból-sorsából-karmájából fakadóan az Istentől való távolság jegyében áll.

Isten Én=Te vagy. Ám ahogy kimondjuk az Isten szót, azonnal elkülönülünk tőle. Minden heteronná (mássá) válik tudatunkban. Az imával is elkülönülök. Az egyesítő ima: a csönd.

Ahol most élsz, ott nincs csönd. A tapasztalás (ami betapasztja finom érzékeléseidet) sokkoló kínja van. Egy kicsit enyhítheted az emberek fajdalmát. De csak a tudatuk (a Szent Szellemből – pneumából – való növekvő részesedésük) mentheti meg őket.

Pár napja Isten azt a gondolatot ültette el fejemben, hogy Ő is „hiú” (ματαιοδοξία – öntelt és dicsőséges), és az egész Teremtés – s benne minden kő, növény és állat, a tápláló Nap és éltető Víz, észrevétlen Levegő, vagy minden korty bor és falat kenyér, avagy minden szabadakaratból és tudatlanságból fakadó emberi tett, csók és ölelések, valódi és számítógépes ölések – azért születettek, hogy figyelmem és szeretetem végül teljesen az Övé legyen. Ez Isten hiúsága, hogy teljesen az az Övé legyünk.

A Plútó(nium)* üzenete

Elképzelhető, hogy rövid időn belül elpusztítjuk önmagunkat, ezt a formánkat – az embert:

1. Klíma-sokkal (az ember okozta éghajlat változás természeti katasztrófáival, az édesvíz-készletek pusztulásával);

2. Energiaválsággal és visszafordíthatatlan környezetszennyezéssel (a szervesalapú készletek és a tárolhatatlan atomerőmű fűtőanyagok exponenciális kimerülésével, a bioszféra fokozhatatlan mérgezésével);

3. Világháborúval (az USA, az atlantiak és az oroszok közreműködésével kialakult közelkeleti terror államok iszonyatos pusztításaival, a zsidó-keresztény és iszlám, Dél és Észak, Kelet és Nyugat háborújával, a föld minden lakóját érintő menekültáradattal... – megvalósítva a Georgia Guidestones követelményét: „Tartsd az emberiség létszámát 500 millió fő alatt!”).

*

Elképzelhetek, teremthetek egy másik világot: ez a bölcsesség és a szépség országa. Látom önmagamban és mindenkiben a teljes tudat

* A New Horizons bolygóközi űrszonda 2015. július 14-én elrepült a Plútó mellett, ahová 2006-ban indult – a Plútó így vált Új Földré.

tisztaságában élő embert, aki minden pillanatban az örökkévalóság istenarcát hordja. A planetáris országban minden ember önmagától értetődő öröme, hogy jobbat teremtsen, mint önmaga. Olyan föld, ami menny, ahol a gyémántkeménység meghajol a jázminillat előtt. Ahol a betegség és az egészség harcát fölváltja a normális. Ahol a jó és rossz harca föloldódik a szent mértékben. Ahol az érző lények örömkönnyéből születnek óceánok... S amikor a csillagok az égen bennünk gyönyörködnek.

A Napút alatt

Élő Bolygó Jelentésből – midőn a Plútó leszáll a Napút alá... (1970 és 2014 közti időszakra vonatkoznak az adatok)

– a gerinces fajok populációinak 60 százaléka tűnt el bő negyven év alatt;

– a tengeri madarak több mint 90 százalékanak gyomrában található műanyag;

– Amazónia 20 százaléka, globálisan a vizes élőhelyek 35 százaléka eltűnt;

– 1990 és 2015 között pedig 129 millió hektárnyi erdő semmisült meg (13xMagyarország);

– élelmiszer-termelésünk 35 százaléka függ a beporzástól, a méhek és az összes beporzó faj fele elpusztult;

– az emberiség népessége negyven év alatt megduplázódott;

— az emberi beavatkozás a kilenc bolygósintű rendszerből már négy határponton is átlökte a Földet; ezeken a pontokon nagyrészt az emberi tevékenység miatt már felborult az egyensúly, visszafordíthatatlan változásokat idéztünk elő...:

az éghajlatváltozásban,

a bioszféra/biodiverzitás integritásában,

a biogeokémiai folyamatok egyensúlyában

és a talajrendszerben...

- a világ katonai kiadásai 2017-ben elérték az 1739 Mrd \$-t, ami a legmagasabb szint a hidegháború óta, ez a globális GDP 2.2%-ának felel meg, a Föld minden egyes lakosára 230 \$ dollár, vagyis kb. 63000 Ft hadászati kiadás jut;
- a hivatalos ((WFP) globális élelmiszersegély 2017-ben nem érte el a 7 Mrd \$-t (6,833), minden egyes földlakóra 1 \$ dollár jut (az élelmiszersegélyek harmadát elviszi a logisztika, másik harmadát elrabolják...);
- az éhező emberek száma a világon növekszik, 2017-ben elérte a 821 milliót, közülük 127 millió ember az éhhalál szélén.

Mi vagyunk az utolsó generáció, akik még visszafordíthatják a természetpusztító trendet. Most kezdődnek az utolsó évek, amikor még tehetünk valamit.

*

Asztrológiai kiegészítés

Amikor e sorokat írom, 2018. október 30-án a Plútó eléri az ekliptikát (Napút), eddig a „felső világban”, vagyis a karma körforgását is szimbolizáló ekliptika (Napút) felett járta az útját. Eddig elsődlegesen azokat a felemelő erőket képviselte, amelyekkel gyökeresen tudtunk változtatni azon dolgainkon, amelyekre már nincs szükségünk. A Plútó alapvetően egy 248 éves pályán van, lassan mozog, nagyon hatásosan! 87 évet él a Napút fölött.

A Plútó most belép a saját alvilágába a következő 161 évre. Senki sem fordíthatja vissza. Ez a fokozatosan mélyülő mélypont a Plútó természetes helye. Gyönyörködik a mélységben, egyedül jár a veszélyes helyeken, amelyek kihívást jelentenek a magpont felé. Meg akar tisztítani a rendellenességektől, torzulásoktól, deviációktól – tudja mit kell tennie az élet és halál küszöbén.

A Plútó most – asztrológiai értelemben, az állatövön (a zodiákuson) – a Bak (Capricorn) zodiákusban van, pusztítja az akadályokat, mindent tisztít, méregtelenít, elhozza a feltámadást! A Bak építője, felújítója. Együtt helyreállítják és javítják a legjobb lehetőségeket és eszközöket, amelyeket az aktuális idők kínálnak! Fenntartható módon. A Bak az Atya, elkötelezett, felelősségteljes, kondenzáló ereje, amely összetettebbé teszi a megújulást, újjászületést!

A Plútó valójában – asztrofizikai (és asztronómiai) értelemben – a Nyilas (Sagittarius) csillagkép előtt vonul el. A Nyilas csillagkép legfőbb üzenete az isteni fény tapasztalása és annak szétárasztása a világban. A nyílvesző a Skorpió szívére: az isteni szeretet megnyilvánulására – az Antares („a föld és ég madara”) csillagra – irányul. Az Antares az egyik világoszlop és a tejútoszlop, itt, a Skorpió szívénél egyesül az égi és a földi szerelem. A Nyilas csillagképen keresztül pillanthatunk spirálgalaxisunk,

a Tejút középpontjába, amely létünk minden erejének forrása. Ebben az isteni szeretetben fürdőzik a Plútó (még kb. tíz évig, s innen megy tovább, immár valóban a Bak csillagképbe).

A Napút nem mozog; a Plútó az, aki mozgásban van és a Fényútba merül. A rejtett és titkolt hibáktól kezdve a lélek mélységes tudatalattijának minden rétegét átjárja, és mindent felfedez, megérint, megmutat gyógyító tudásunk – tudatunk számára.

A Plútó a Fénycsillag ösvényéről alászáll és könyörtelen szigorral bejárja a sötétségben lapuló félelmeinket. Ami nem működik – a betegséget, a szenvedést vagy az átlagos viselkedést, a haszontalan kényszereket és függőségeket – elégeti és felszabadít sötétségeinkből a messziről hozott, a Napútról hozott szinte láthatatlan napsugarakkal. Ami marad: fokozhatatlanul tiszta energia.

A Plútó több fényt hoz, mint valaha is gondoltuk! Alig-fénye világít, elképesztő erejű Fény a sötétben! Ebben a megállíthatatlan a sötétségnél sötétebb tébolyban, a szeretet nélküli hatalom-mánia és élvezetlicitálás függőségben, Isten nullponti visszahúzódásában – mindenkit megcsókol a csend.

A Plútó alászáll, hogy minden sötét fényt, legsötétebb félelmet is átalakítson – több szeretté, több életté, több megértéssé, több hálává. A Napút minden lényre, elkülönült tudata számára. Van aki érzi, van aki nem – mégis jön.

Összehúzódsban

Az ember a *hatás* miatt van itt. Megtanulunk hatni. Hogyan és miképpen hatunk?

„The Pilot” (Ken Ogger) azt mondja, hogy a legkorábbi kommunikációk egyszerűen csak a tudás cseréjéből álltak... Az első aberrációk a kommunikáció területén fejlődtek ki. Ez a „Tudás Ékkövének” hatására jöhetett létre, amely folyamatosan azt tanácsolta, hogy a teljesen szabad kommunikáció nem egy igazán jó ötlet. Az emögött rejlő szándék visszatartotta azokat az új lényeket attól, hogy az anyaméhen kívüli világgal megpróbáljanak kommunikálni, továbbá megalapozta azokat a viszályokat és csapdába eséseket, amelyek a fejlődésükhöz szükségesek voltak, ugyanis az emberek nem harcolnak és nem esnek csapdába, ha képesek teljesen kommunikálni.

Ellentétben a többi torzulással és aberrációval, ezek a korai kommunikációs torzulások és aberrációk szabad választás alapján jöttek létre és egy kicsit mindannyiunk számára másmi-lyenek, noha a szerkezete ugyanolyan, ugyanis mindegyikünk saját döntéseket hozott arról, hogy kivel vagy mivel nem szeretne szívesen kommunikálni. Így a kivezető út itt található.

Mivel a kommunikációs akadályokat alapvetően a szabad választásunk alapján hoztuk létre, a kommunikációra irányuló újbóli döntéseinkkel ezeket anélkül ledönthetjük, hogy az általunk erre épített egész útvesztőt feltárnánk. A modern időkben a problémák és a zaklatottság hosszú láncait látjuk egymásra rétegződni. Látnunk értelmetlen tetteket, büntudatot és megbánást. Ezentúl ezek látszólag mind a veszteség és a fájdalom alapvető eseményeire épülnek.

Az összes korai aberráció a „Tudás Ékkövének” tanácsára alapulva szándékosan létrehozott kommunikációs gátakból származik. A korai problémák mind a kommunikációra való hajlandóság hiányából vagy a befejezetlenül hagyott kommunikációból származnak. A korai ártó tettek és a zaklatottságok az összezavart kommunikáció okozta félreértésekből jöttek létre, és ezek a dolgok önmagukat táplálták. Ez történt a korai univerzumépítő időszakban háborúiban, és ez mind a mai napig folytatódik.

Mi van a tudás-kommunikáció (hatástanulás) mélyében?

A „cicum”.

Hogy mi a circum (צִמְצוּם – šimšūm – tzimtzum – „összehúzóadás / szűkület / kondenzáció” – a luriai kabbala alapfogalma – Isten „művelete”, „felfoghatatlan kommunikációja” mielőtt létrehozza a semmit...)?

Amikor Isten visszahúzódik önmagában, hogy ürességet támasszon magában a teremtéshez...

Nem egyszerű elmagyarázni. talán azt mondhatnánk, ha közelebb akarunk jutni a fogalomhoz, hogy az a mód, ahogyan isten jelen van akkor is, amikor nincs jelen... A circum a világokat megteremtő isteni energia összezsugorodása: olyasmi... Ugyanis az isteni energiának le kell csökkennie ahhoz, hogy a megteremtett világok működhessenek... Minél erőteljesebb a circum hatása, annál kevésbé van tudatában a világ az isteni energiának, amely megteremtette és életben tartja.

A kabbalisták rengeteg circumot ismernek, ezek pedig megszámlálhatatlanul sok világot teremtenek. A mi világunk szerintük a legutolsó, mert itt a circum olyan végtelenül erős, hogy az isteni energia szinte már nem is érezhető. Ha egy kicsit is erősebb volna a circum, nem is létezne a világ. A létezéshez ugyanis elengedhetetlen, hogy maradjon némi kapcsolat, mégha egészen gyöngye is, minden dolog forrásával, a Teremtővel.

Az Ari nevezetű címcum nem más, mint amikor Isten helyet csinál nekünk, hogy elfoglalhassuk a világunkat. Elrejti a fényét, hogy mi, a teremtményei, szabadon hozhassak meg a döntéseinket. Elrejti felfoghatatlan fényét, aranylő arcát. De hiába rejtőzik el, azért jelen van, sőt a hiánya bizonyos értelemben még inkább jelenlévővé teszi önkorlátozó szeretete...

Isten nem hat, hanem rejtőzködik.

Ez az ő kommunikációja, mindenhatósága és szeretete.

A szeretetével korlátozza mindenhatóságát. Ez az önkorlátozása: a címcum.

Miért szenvedünk, miért vagyunk tele fájdalommal?

Mert hatásunkat, kommunikációnkat és mások hatását, kommunikációját korlátozzuk... Ám ez nem önkorlátozó-szeretet, hanem tudatlanságból álló torlaszolás. Így teremtjük az önbüntető univerzumot. A gonosz: az önkorlátozó szeretet nélküli mindenhatóság (hatalom) vágya.

Az emberi hatás alapfeltétele: önkorlátozó-szeretet – egyetértő realitás – igaz kommunikáció. Az emberi tudat tudása csak e három lélekelem együttes emelkedő mozgásában-áramlásában növekszik. Az emberi tudat hová-meddig növekszik? Az elérhetetlen, felfoghatatlan isteni címcumba...

Kali-juga van

A legszűkebben vett Kali-juga (Alpalpa-kali-juga) mint a korszak intervallum-centruma: Kr.e. 2022 és Kr. u. 2299. között 4320 évig tart.

Nagyjából 3000 évvel ez előtt a Mahābhāratában a bölcs Márkandéja az alábbi próféciaát adta: *„A Kali-jugában általánossá válik az őszintétlenség. Az emberek csak a hírnév kedvéért gyakorolják az adakozást és áldozatokat. A bráhmanák a súdrák dolgát végzik majd, a súdrák pedig felvirágoznak. Bűnözők kerülnek a királyi trónra, s egyre több lesz a bestiális ember. A kereskedők csalnak, hamis súlyt használnak. Az emberek pénzért adják majd a rizst, a bráhmanák koldusbotra jutnak, a bölcsek kereskedőké válnak. A bráhmanák ok nélkül hagyják megnőni hajukat és körmüket, és senki sem követi majd hitelesen életrendje előírásait. A bráhmanák a Védákat, a nők pedig ölüket bocsátják áruba, a tanítványok mestereik ágyát gyalázzák meg. Hét-nyolc éves gyereklányok teherbe esnek, ilyen korú fiúk apák lesznek. Tizenhat éves fiatal emberek megöszülnek, s az öregemberek továbbra is úgy akarnak élni, mintha fiatalok volnának. A feleségek a szolgálkkal állnak össze, sőt utcanővé válnak, bár a férjük még él. Egyre kevesebb lesz az erényes ember s mind több a bűnös. Az emberek életének hossza és testének ma-*

gassága is csökken, az ízlelő és szaglóképeség csökkenévé válik. A tehenek egyre kevesebb tejet adnak majd, s kevesebb lesz a gyümölcs és a virág is, ezzel szemben egyre szaporodnak a varjak. Az időjárás szeszélyessé válik, az eső rendszertelenül hullik majd, nagy területek elsivatagosodnak. Az emberek tömegesen halnak éhen, másutt halomra ölik majd egymást....”

A Srímad Bhágavatam szerint a Kali-jugában az emberiség morális állapota megromlik, barbárság uralkodik a világon. Az emberek állatokat ölnek, hogy élelmiszerhez jussanak. Semmibe veszik a szexuális korlátokat, családok szakadnak szét, nők és gyermekek elhagyatva és bántalmazva áldozatokká válnak. Egyre degradáltabb generációk fogannak a véletlen vágyak következtében, és nőnek fel vadon. A politikai vezetés elvtelen gazemberek, bűnözők és terroristák kezébe kerül, akik kihasználják a társadalmak gyengeségeit. Népeket tesznek rabszolgává, vagy pusztítanak el. A világ megtelik fanatikusokkal, szélsőségesekkel és spirituális csalókkal, akik hatalmat nyernek a hedonizmus, valamint a kulturális és erkölcsi relativizmus rabjai körében. A társadalom egész körében a vallás, igazmondás, a tisztaság, a tolerancia, a kegyelem erénye, a fizikai erő és az emlékezet napról-napra csökken. Ebben a korban az emberek kapzsis, rosszak és könyörtelenek, csupán a birtoklás határozza meg az egyén

társadalmi státuszát. Törvény és a jog biztosítja az egyén tekintélyét és hatalmát. A házasság mint „szent unió” megszűnik létezni, a férfiak és nők egyszerűen együtt élnek testi vonzalom és szóbeli megállapodás alapján, és csak a szexuális öröm tartja össze őket. Az istentelenség, az ateizmus virágzik.

A Linga-purána szerint alacsonyrendű emberi ösztönök által vezérelt uralkodók és állami vezetők irányítják a népet, hamis eszméket hirdetnek, és a bölcseket üldözik. Súlyos aszályok és járványok dúlnak mindenhol. Betegség, éhség félelem terjed a világokban. A nemzetek folyamatosan háborúban állnak egymással. A hősokeket meggyilkolják, a dolgozó osztályok fejedelmi hatalomra törnek, csak azért, hogy élvezhessék a királyi vagytonokat. A királyok tolvajokká válnak. A tulajdon védelme helyett az állampolgárok vagyonát lefoglalják. Új vezetők jelennek meg a munkás kasztokból és üldözni kezdik a vallásos embereket, szenteket, tanítókat, értelmiségieket, filozófusokat. A civilizációból kiveszik minden isteni útmutatás. A szent könyveket már nem tisztelik. Hamis tanokat hirdetnek és félrevezető vallásoknak hódolnak szerte a világon.

„A Kali-juga végén, [...] abban az időben az Úr jelenik meg a legfelsőbb bűnözőként.” (Srimad-Bhagavatam (2.7)

Mi vagy ki a Kali juga oka? Ez az alapkérdés.
És nem találni választ sehol.
Azonban – bármilyen nehéz is elfogadni – „tudom” a választ...

A Kali-juga oka: énmagam vagyok.

Séta a Paradicsomban

Nincsen szavam semmire, ami fontos, mert minden a szó már előre elmondott szó, a számba adott szó. Már pedig a magasabb rendű szóhasználat és szóértelem nélkül nem hidalható át az emberek közötti szellemi szakadék.

„Vétkezni” - ἁμαρτάνειν – hamartánein.
„Hamartia” az Újszövetségben használatos szó a bűnre. Pál apostol leveleiben hatvanszor fordul elő. Bűnt elkövetni, vétkezni eredendően azt jelenti, „nyíllal mellé löni a célnak”, „elvéteni”, „cél-utat téveszteni”, „tévedni”...

A bűn lépcsői:

1. Először valójában senki sem akar rosszat, hanem tudatállapota szerint „mellélő”2...
2. Az „utat tévesztés” mélyebb szintje, ha úgy akarok valakitől, a világtól, az élettől törődést, szeretetet, élvezetet, javakat, bármit, hogy közben nem érdekel annak a lelke akitől kapom-elveszem... – az akitől eredendően jön: az élet forrása.
3. Csak az elképzelt boldogságot akarom, de a vele járó nehézségeket, küzdelmet, önuralmat, szenvedést már nem – ekkor már összecsapnak felettem a „tévedéseim” hullámai. Pál ebben az

értelemben szól „hamartia”-ról az evangéliumban. A bűn az káros hatalom, amely az ember legrejtettebb tudatából uralja életét – büntudat.

Az íj=én, a nyíl=szándék, a cél=vágy.

4. Már eltűnt a cél is, már elfelejtettem, mit akartam, csupán az akarat maradt, minden cél nélkül – „véglegesen eltévedtem”.

Az ember nem véti el, ha meghallja: „Jöjj és kövess engem!” (Mk 10,17-31; Lk 5,27-28)

A Talmudban olvasható az allegorikus utalás, amely szerint négyen jártak a paradicsomban és mind a négyen *láttak*, de csak egy tért vissza:

1. Ben Azai „látott és meghalt”.

2. Ben Zóma „látott és eszét vesztette”.

3. Áchér látott és „elpusztította az ifjú palántákat”.

4. Egyedül Rabbi Akiba „ment be épségben és jött ki épségben”...

A végső titok megismerésének lehetőségét a kabbalista megközelítés kínálja. A „Paradicsom” szó (héberül Pardes, azaz PRDS) értelmezhető négy másik szó notarikonjaként (a kezdőbetűkből alkotott betűszó, akrosztichon).

Ezek (*prds*):

1. *p`shat*: felszín, szó szerinti értelem;
2. *rem v, remec*: utalás, allegorikus értelem;
3. *drisá v, d`rash*: keresés, magyarázat kifejtés, a talmud szerinti olvasat; és
4. *szod*: megfejthetetlen titok, misztikus értelem.

Ez a négy szó, a Szentírás négy értelmezési rétegét, egzegézisét allegorizálja. A Paradicsom, ahová a négy tudós behatolt, maga a Szentírás, történetükben pedig négy értelmezői magatartás jelenik meg.

Csak az élheti át az Édent, aki nem lő mellé, nem téveszt utat, nem téved el („hamartia” nélkül megy) – és feloldódik a Paradicsomban.

Séta a kertben, az eltűnt Kertben.

Fény, fa, remény

Buddha és Jézus egy fa alatt ülnek – amely egyik oldalról szent fügefafa és másik oldalról szent tudásfa.

A Bódhifa (Aswattha fa) hatalmas és nagyon öreg szent fügefafa volt a Mahabodhi templomnál, Bodh Gayánál (a mai India Bihar államában), amely alatt ülve Buddha eljutott a bódhi, a megvilágosodás állapotába. Az „Aswattha” szó a szanszkrit 'shwa' gyökből származik, ami azt jelenti: „holnap”. A szó eleji „a” tagadást, hiányt jelent, a 'tha' pedig „az, ami áll vagy megmarad”. Shankaracharya hindu filozófus névértelmezése: *„az, ami holnap már nem lesz ugyanaz”...*

Az ókeresztények és a zsidó bibliamagyarázók a tiltott fa gyümölcsét – mivel ezt nem nevezi meg az Írás – eleinte fügének tartották (a Vulgáta félrefordítása során lesz alma). A fügefafa a bűnbeesés, a nemi élet jelképe, és levele az első ruhadarab. A fügefafa Izrael jelképe. A természetlen fügefafa (zsidóság!) megkapja Jézus átkát. A fügefafa a próféták könyveiben az imádság helye! Fügefafa: a bűnbeesés és a megvilágosodás helye.

A tudás, mégpedig a megvilágosodott tudás fája Buddhánál nem a bűnt állítja a középpontba, hanem tudatlanságot, amely minden szenvedés oka – a tudatlanság megszüntethető és ennek megszüntetése a megvilágosodás útja.

A (jó és rossz) tudás(ának) fája az élet fájának ellentétpárja. A Paradicsom egyetlen fája, melyről az embernek halálbüntetés terhe alatt tilos volt ennie (Ter 2,17; 3,3). Ez nem a tudás (és az érzékek) tilalma, hanem Isten és ember kapcsolatának rangsora – azaz az isteni törvényt betartva édeni az élet. Buddha élete végéig mindig az igazságot kereste. Jézus azonban azt mondta: „Én vagyok az igazság.” (Jn 14,6)

Ha sötétség vesz körül, akkor annak két oka lehet:

– az egyik a karma (ami korábbi cselekedeteim mára kinőtt karma)

– a másik, hogy életem most elnavigáltam.

Mindegyik öntanításommá váló lecke.

Vannak, akik megtanultak világítani a sötétben (szentjánosbogarak, arachnocampa luminosa-k, kristálymedúzák és mások).

És ha bárhol megjelenik fényként az ember, akkor annak a következménye: καὶ τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει, καὶ ἡ σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαβεν. (Jn 1,5)

Jézus nyolc győzedelmes mondása mindenkinek (a „kilencedik” csak a tanítványoknak) szól. Ugyanakkor a „9.” a 8. radikális variánsa és mindkettő az „üldöztetésről” szól. Máté evangéliumában – szám szerint kilencnek tűnő, ám egzegétikailag – nyolc „áldott/boldog mondást” kaptunk.

A *Liber floridus*ban (A virágok könyvében) a 8 boldogságot 8 növény jeleníti meg: cédrus, ciprusfa, pálma, rózsa, olajfa, platán, tölgy és szőlő. A nyolc erény: a négy sarkalatos erény (okosság, igazságosság, lelki erősség, mértékletesség), a három isteni erény (hit, remény, szeretet) és a krisztusi alázat (itt a mondások között: szelídség). A nyolcas az új kezdet - és Jézus görög nevének személyes - száma... A nyolcas szám a kereszténységben a szövetség jele... Az összevont nyolcadik (tehát a „kilencedik”-kel) áldott mondás értelme: boldogok akik minden szenvedésen túl Jézusban/Jézussal/Jézuson keresztül élnek...

„Mit tudhatunk, mit tehetünk, s mit remélhetünk...”
A remény a legszélesebb értelemben, hogy reméljük a lélek fénylő halhatatlanságát. Ez a halhatatlanság nem felismerhető vagy magyarázható. A halhatatlanság a Paradicsomban azonnal átélhetővé válik. Oda szeretnék jutni, mint akik előttem járnak: *legalább a kapuig érjek, az ígért földjére legalább egyetlen pillantást vethessek, egyetlenegyet –*

Tartalom

Föld

Egy maréknyi föld	9
Madarak dalát hallottam	12
Égi bárka Magyarföldön	18
Aphrodité	23
Az élet áramlása	26
Aranyvirág a vörösiszapban	28
Csönd-oratórium	38
Sanctus Januarius	43
Kalacsakra	50
Egy nap	53
2012 aranya	56
Téli töredékek	64
A Szépség már nem lakik itt	68
Ha... – itt vagyunk	73
Eső után	76
A test íze	81

Mester

Kunszt György szánkhja-kúrája	85
Ken Wilber integrál térképe	94
Ken Wilber: pre/trans	104
Olta lomkeresés	111
Olta lom	122
Ayahuasca-beavatás	125
Cancer	130
A Bölcsesség tanítói	144
Hamvas Béla munkáskabátja	159
Homo normalis	170

Könyv

Bábel romjai	177
A Nyugat ébredése	181
Az üres könyvesláda	185
Rozmaring-ének	191
F. J. – a világhosság küszöbén	196
Szolid tudás	201
Négy menekítő meghívás	207
A spirituális keresés vége	213
Utazás a Holdból a Napba	217
Isten neve – avagy az átok transzformációja	220
Lélektorlódásban	227
A Plútó(nium)* üzenete	232
A Napút alatt	234
Összehúzódban	238
Kali-juga van	242
Séta a Paradicsomban	246
Fény, fa, remény	249

medium

Felelős kiadó Somlay Gilbert
Fotó Kőszegi Niki

Készült 200 példányban
Palatino betűvel
Nyomdakész Kft., Veszprém
2021

ISBN 978-615-01-3431-4

Megjelent kötetek:

Ne légy távol! Esszétörödékek. Veszprém: Medium, 1993.

Gyémántfűrészes-szútra. Esszék. Veszprém: Comitatus, 2000.

*

A *Florilegium* Kőszegi Lajos harmadik könyve, napló- és levéltörödékekből összeállított rövid esszék gyűjteménye. Mindazon reflexiók szerkesztett változata, amelyeket 2010 és 2020 között írt kérdésekre válaszolva. A kérdéseket bár elhagytuk, azonban a negyvenhárom esszé nem született volna meg nélkülük.

A *Florilegium* címet azért kapta ez a könyv, mivel gyakran idéz más írásokból. A florilegium szó a latin flos (virág) és legere (gyűjteni) szavakból származik, tükörfordításban „virággyűjtést” jelent: Ez a könyv bizonyos tekintetben hasonlatos a középkori gyűjteményekhez, amelyeket egyházatyák és más gondolkodók nagyobb műveiből állítottak össze.

Ám itt, ebben a könyvben a hangsúly a soha véget nem érő útkeresés és útonlevés mozzanatain van. A tájékozódás és megértés és megtérés útjáról szól...

Somlay Gilbert

Egy kérdés marad: hogyan változnak? A válasz egyszerű, egy mester mondta: „*Nem az számít, mit csinálsz, hanem az hogy mit nem csinálsz tovább.*”

– Mit nem fogsz csinálni többé? Kétlem, hogy nem fog felháborítani a tudatlanság, ami az élet szuperdomináns alakítója és formálója a Földön.

– Igen, valószínűleg továbbra is összetörök – mások tudatlanságai az én – tudatlanságaim kövei alatt, amiket én is, és körülöttem tükörképeim milliárd alakban megszemélyesítenek. De már azzal a tudattal, hogy „*a létezés értelme és célja, a szenvedés titka, az élet tudatlanságtól való megváltása*”. Azzal a tudattal, hogy bármely lény és a Föld állapota, egyben az én állapotom. Azzal a tudattal, hogy igyekszem cselekvő szeretettel nem-cselekedni. Ehhez van az isteni csönd.

– A virágok tudatlanok?

– Csöndes illatuk vezet ki a tudatlanságból.